EXCHANGES

UNIVERSITY LIBRARY
10 OCT 1946
MADRAS.

We have pleasure in acknowledging with thanks the receipt of the following Magazine with apologies for any unintentional ommissions :—

1. The Scholar Palghat
2. Barrovian, Isle of Man
3. The National College Magazine, Trichinopoly
4. Government College Miscellaney, Mangalore
5. Pudukottai College Magazine
6. Hindu Theological High School Magazine, Madras
7. Malabar Christian College Magazine, Calicut.
8. The Ceded District College Magazine, Guntur
9. Kishori Raman Inter-College Magazine, Muttra
10. The Presidency College Magazine, Madras.
11. Ramakrishna Home and School Magazine, Madras
12. The American College, Magazine, Madura
13. The TheosophicalCollegeMagazine, Madanapalle
14. The St. John's College Magazine, Palamcottah
15. The Pachiyappa's College Magazine, Madras
16. The Maharaja's College Magazine, Ernakulam.
17. The Findlay High School Magazine, Mannargudi
18. The St. Alloysius College Magazine, Mangalore
19. The Madras Law College Magazine
20. The Madras Christian College Magazine
21. The Government Brennen College Magazine, Tellicherry
22. Journal of the Madras University
23. Taraporevala's Indian Literary Review,
24. The Muslim Training School Magazine, Malappuram
25. The Elphinstonian, Bombay
26. The Government Victoria College Magazine,
27. The St. Thomas College Magazine, Trichur
28. Annamalai Nagar Miscellaney, Chidambaram
29. The Voorhee's College Magazine, Vellore
30. The St. Joseph's College Magazine, Trichinopoly
31. The Loyola College Magazine, Madras.
32. The South Indian Teacher, Madras
33. The Indian Educator, Madura
34. Union Christian College Magazine, Alwaye
35. D. J. Sind College Magazine Karachi
36. The Beasant Theosophical Magazine,
37. Kumbakonam College Magazine
38. St. Teresa's College and High School Magazine, Ernakulam
39. Law College Magazine, Trivandrum
40. The Old College Magazine, Trivandrum
41. Mahila
42. The Andhra Christian College Magazine
43. MacMillan's Educational Bulletin
44. The Collegien Deccan
45. Young Messanger of India, Bombay
46. South Indian Railway Magazine
47. Hindu College Magazine, Guntur
48. Salem Municipal College Magazine
49. Journal of the Indian Medical Association, Calcutta
50. St. Berchman's College Magazine, Changanacherry
51. Andhra University College Magazine, Waltair
52. Journalist, Bombay
53. Kottayam College Magazine
54. Pandit Motilal High School Magazine, Palghat

In these days of paper shortage and the difficulties of transport, we have not been regularly receiving some of the foreign periodicals. But we are happy to have to announce that the British Council, London has been regularly sending us free copies of *The Economist, The Sphere, The Spectator,* and *The Times Literary Supplement*. We thank them for their generosity and we may assure them that our students find in these publications veritable treasures of information.

We also acknowledge with thanks the receipt of the Government Muhammedan College Magazine, Silver Jubilee Number.

CONTENTS.

ENGLISH SECTION.

Page

1. The Zamorin and Ceylon — K. V. Krishna Iyer, M. A., L. T. 1
2. The Sacrifice — V. A. Mangalam, J. I. 3
3. The Power of Thought — K. Ramakrishnan, S. I. 7
4. Tackling the murderer — V. P. Damodaran Nambiar, S. I. 10
5. On the death of Sri M. Ramunni Nayar — K. P. Achutha Menon J. I. 14
6. The Wave Atom — P. K. S. Raja, M. Sc. 15
7. Sexes in plants — K. Damodaran Thampan, M. Sc. 17
8. Meditations on the College Library — K. Prabhakaran Nambiar, S. I. 19
9. Revenge — T. Surendra Raj, IV Form 23
10. The Essayists of England — A. Sudhakaran Nayar (Old Boy) 27
11. Our Lingua Franca — K. Gomathy Amma, Vidwan, 28
12. "Dynamo Dri" — V. A. Venkataraman, J. I. 33
13. World, whither bound — P. R. Venketakrishnan, B. A., L. T. 36
14. The Senior Intermediate Parliament — M. K. Padmanabhan Nambiar S.I. 38
15. The College History Association — K. H. Ramaswamy, S. I. 38
16. The High School Literary Association — N. Ahamed Koya, VI Form 39
17. Our College — P. Gopalan Nayar 39

MALAYALAM SECTION

1. നിവാപാഞ്ജലി — കെ. വി. (സീനിയർ) 1
2. "സ്വപ്നം" — എ. ജി. വാസവൻ (ജൂനിയർ) 2
3. ഭാരതീയസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ പ്രകൃതിനിരീക്ഷണം — കെ. ബാലകൃഷ്ണപണിക്കർ (ജൂനിയർ) 3
4. നിരാശ — ടി. യം. ഭാസ്കരൻനെടുങ്ങാടി എം. എ 7
5. ചിരിയുടെ സാമ്പിളുകൾ — കെ. അപ്പുകുട്ടൻ നായർ (ജൂനിയർ) 8
6. ക്രൂരധർമ്മം — (കേക) സി. കൌമുദീദേവി (പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥിനി) 12
7. കലാനിർണ്ണയം — കെ. പത്മാവതി (സീനിയർ) 14
8. സോവിയറ്റ് റഷ്യ — എൻ. അഹമ്മതകോയ (ആറാംഫോറം) 16
9. ആ വിചിത്രചരിതം — എൻ. വി. വെങ്കിടാചലം (ജൂനിയർ) 18
10. ബങ്കാളിലെ ദുരവസ്ഥ — സി. പ്രഭാകരൻ നായർ (സീനിയർ) 21
11. ജാതിവ്യത്യാസം — കെ. ഉണ്ണിവാരിയർ (നാലാംഫോറം) 22
12. പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസ നവീകരണം — കെ. ബാലഗോപാലൻ (അഞ്ചാംഫോറം) 24

The Zamorin's College Magazine

Editors :—

English Section : 1. K. Damodaran Thampan, M. Sc.
2. P. Gopalan Nayar, B. A., L. T.

Malayalam Section : 1. D. Rama Variar, Siromani.
2. V. T. Vasudeva Paniker, B. O. L.

Vol. XVI | NOVEMBER 1943. | No. 1

UNIVERSITY LIBRARY. 10 OCT 1946 MADRAS.

The Zamorin and Ceylon

THE more one studies the efforts of the Zamorin to expel the Portuguese from Kerala, the more one has to admire the perseverance and tenacity with which he pursued his object. The suicidal alliance of the Cochin Rajah with them in A. D. 1500 admitted them into the very heart of our land. From Cochin as a base Almeida and Albuquerque spread out their tentacles and established a strangle hold on every prince and chief in Kerala except the Zamorin. He refused to be caught in their noose. He and his faithful Moplahs carried on a long and heroic struggle for well over a century and a half, and finally drove them bag and baggage out of Kerala. The invaders had a Camoens to commemorate their exploration of the East. But the land of Eluttaccan and Ullur, of Asan and Vallattol, has yet to wait for the bard to sing the glories of the Zamorin and his Moplah heroes.

In a moment of weakness the King of Ceylon allowed the Portuguese to land in his country. Obsequious before they got in, the new-comers became at once imperious and insolent. The pride of Vijayabahu, who came to the throne in A. D. 1518, could ill brook their insolence. Unable to shake off their shackles without help, he appealed to the Zamorin. The Kerala king sent Pattu Markkar with 8 galliots. But the curse of domestic faction prevented anything being done.

Bhuvanekabahu succeeded Vijayabahu. Glad to receive their help to secure the throne, he was loth to pay the price and dance to their tune. Quarrels broke out between him and his erstwhile allies. Mayadumna, who was the king's brother, and the king of Cota informed the Zamorin that he could not have a more opportune moment to strike against the Portuguese.

But the Zamorin was just fhen engaged in besieging the fortress he had allowed them to build at Calicut. He could not, therefore, send an expedition in full force. But he sent Ali Hasan to the king of Ceylon, promising substantial help after the Portuguese were driven out of Calicut.

But Bhuvanekabahu was too weak to act. There was, indeed, much gnashing of teeth at Colombo. But of the rattling of swords Ali Hasan could hear nothing. Disgusted with the conduct of Bhuvanekabahu, the enterprising Moplah tried to seize the Portuguese captains. The attempt was bold and daring, but not wise. In the following year, A. D. 1524, he returned to Calicut for reinforcements. With 7 paraos he proceeded to Ceylon and landed at Cota. But the king of Cota did not assist him. He only wanted Ali Hasan to pull his chestnuts. Receiving no help from Cota, Ali Hasan was defeated. And as soon as he was defeated, the king of Cota asked him to quit his country.

But Mayadumna was made of nobler stuff. He resolved to punish the treacherous Cota, and offered to lead the Malayalis against him. But Ali Hasan would not venture without more help. So Mayadumna sent an envoy to the Zamorin. He sent Pacci Marakkar, Kunhali Marakkar, and Ali Ibrahim with 8000 men from Ponnani.

As soon as they came, Mayadumna besieged Cota. The Malayalis proved their traditional valour upon the Ceylonese. "Great slaughter", says the Portuguese historian, Fr. Fernao De Queyros, "was committed by the Malavares". But the timely appearance of a Portuguese squadron under Affonso in A. D. 1526 saved Cota. On the departure of Affonso the Moplahs appeared before Colombo. But they could do nothing as their ships were badly in need of repair. So in A. D. 1527 they took leave of Mayadumna. They brought enormous presents to the Zamorin from the Ceylon prince, who went so far as to acknowledge himself as the Calicut king's vassal.

In A. D. 1536 open hostilities again broke out between the Zamorin and the Portuguese. Mayadumna took advantage of this to declare war on his Portuguese-ridden brother, and sent an ambassador to the Zamorin. To distract the attention of the Portuguese, the king of Calicut sent Ali Ibrahim with 45 ships and 4000 men to Ceylon.

Once more the Malayalis besieged Cota. Once more Affonso relieved it, and the Moplahs had to retire to Malabar. But, encouraged by the success of the Cochin forces at Idappalli, Affonso pursued Ali Ibrahim's fleet, seized one of his ships off Mt. Eli, and disabled the rest off Mangalore in A. D. 1537.

Thereupon the Zamorin once more sent Pacci Marakkar and Kunhali Marakkar to Ceylon. With 47 ships and 8000 men they set sail from Ponnani. On the way they destroyed the *San Pedro*, which was famous for its twenty-two successful voyages to Europe, raided Tuticorin, and killed all its Christian inhabitants, mostly the half-bred Portuguese. In February 1538, a Portuguese fleet appeared on the scène. A terrible battle ensued off Ramancovil (in the present Ramnad District), and the Portuguese were defeated But in a subsequent engagement the Calicut fleet was forced to retire And the Marakkars returned to Malabar.

With 16 ships the Marakkar brothers again took to sea. But off Hatalao they were defeated. They did not, however, lose heart. They made their way to the king of Ceylon. But he caused them to be treacherously murdered at Seytavaca.

Thus ended the Zámorin's Ceylon adventure. It was not intended to conquer the country. He was far too wise to entertain any such ambiion. His object was only to annoy and harass his enemies, to prevent them from combining their scattered fleets against him.

K. V. Krishna Ayyar, M. A., L. T.

The Sacrifice

IT was a brilliant moonlit night. The clock chimed twelve as Mohan reached his little house near the English Church. His brother, Madan, was waiting for him to take his meal. He made a pretence of eating, for he did not want his brother to notice the grief gnawing at his heart's strings. Madan saw at a glance that something unpleasant had occurred to Mohan, but kept quiet, for he knew that sooner or later the latter would open his heart to him. Mohan loved and respected his brother greatly and oftentimes it had been impressed upon his mind that a sealed heart is more dangerous than a time-bomb But that night poor Mohan was unusually dejected in spirits. He went to bed, but sleep did not visit him. Mingled feelings of rage and agony, despair and love wrought havoc in his mind. The moment he closed his eyes, there arose the vision of the tear-stained face of his darling Leela calling for help. The piteous voice still seemed to be ringing in his ears and Mohan cursed himself for a coward for having left her alone to fight her custom-blind relatives. Unable to sleep, Mohan got out of the house and sought refuge in the cool breeze of the night. The whole landscape was bathed in moonlight, but its bewitching beauty only aggravated the grief of Mohan. Exhausted he sat himself down on the grass-covered

ground and fell into a trance. Suddenly he felt some one patting his head and a gentle voice said, "What ails you, my dear Mohan? Tell me boy, and I will do all I can to help you. Don't brood over your sorrow". It was Madan who with an anxious heart had been watching Mohan all the while. Mohan weeping told his brother the cause of his sorrow. Even Madan was petrified to know to what a sorry state his poor brother had fallen. He loved Leela, their cousin and that evening his request for her hand in marriage had been coldly rejected by Leela's mother.

Leela was the only daughter of her parents, and she had two elder brothers, called Rajan and Bhaskar, aged 25 and 23 respectively. They had lost their father very early and their widowed mother had struggled bravely to bring up her children. Her efforts were at last nearing fruition and when our story begins, Rajan and Bhaskar were employed and Leela, aged 16, had passed the S. S. L. C The relatives of Leela now put their heads together to solve the question of her marriage Thanks to a lean purse and a good star—that was how Mohan described it—all proposals for her marriage fell through and Leela, disgusted, decided to continue her studies. As fortune would have it, she got a scholarship and began her University career. It was Mohan, her cousin, who was a graduate, who helped her in her studies. Everything seemed rosy now and her widowed mother gave vent to a sigh of happiness. But Cupid came on the scene and let fly his darts. Without any note of warning Mohan and Leela had slipped into the stream of Love and very soon they were swept off their feet. They could hear the distant roar of the waterfall growing in volume, but love is proverbially blind to danger.

Leela did not excel in beauty, but she was gifted with a pair of dark blue eyes in which Mohan found "A well of love, a spring of light". Her sweet-smiling face; simple habits, unostentatious dress and childlike prattle, htese captivated the mind of the youthful Mohan and it is no wonder that in his love for Leela he turned down many a marriage proposal on which the dowry item alone loomed large. Mohan was an idealist and he drew his inspiration from the " sweet-smiling face " of Leela. "In our accursed community" he would sometimes exclaim 'there's no scope for Love-marriage'. A parent from the North Pole meets another from the South Pole and says the star of his daughter agrees (?) with the star of the other's son. If that "starry agreement can be endorsed by monetary agreement between the two hoary heads, then the marriage is settled. In fact, marriage in our community is like a stock exchange business."

The seeds of love that were sown in the minds of Leela and Mohan took deep root. Mohan determined to tell Leela's mother about his love and his willingness to marry her without dowry. Poor Mohan never expected

that all his hopes would be turned to ashes and he would be asked not to put his foot in their house again. In truth that was what happened. Had a thunderbolt fallen at his feet he would not have been more petrified than he was at the cruelty of Leela's mother to him. "Does your religion" he burst out to the old woman "prevent excess of love as well". Neither Mohan nor Leela gave way beneath the moral shock. They resolved in grim courage to weather any hardship, and, if need be, to sacrifice their love for a noble cause. Besides, they agreed to refrain from wounding the feelings and susceptibilities of others. Thus two loving souls were parted by a frail mind steeped in orthodoxy. Thus on that full-moon day Mohan parted from Leela after a perfect frenzy of fare-wells.

The next day Leela went to the College with a heavy heart. Mohan was also in that same sorrowful plight in his office. That evening news was brought to Leela that Mohan had resigned from the office and left the station without even informing his brother. Leela could not at first believe it. As day succeeded day there was no inkling of Mohan's whereabouts. She thought he would write letters. There, too, she was disappointed and thus days dragged on.

Leela had now completed her Intermediate course. Her brothers were once again taking steps for her marriage. By this time Leela had been reduced to a skeleton, for the pang of separation from Mohan told on her health. The fresh marriage arrangements were like adding fuel to the fire. This time it was a doctor, named Sekhar. The brothers borrowed money from their uncle to celebrate her wedding. The date was fixed for the marriage and poor Leela found herself trapped. Nobody paid any heed to the worn-out looks of the bride-to-be.

The day of marriage dawned and the bridegroom, Dr. Sekhar, dressed in silk, arrived in the Pandal with his friends. All were anxiously awaiting Leela's arrival in bridal raiments. Immediately a hue and cry was raised for the bride to be was nowhere to be seen. Sekhar was startled. His friends and relations were incensed on hearing the commotion and rebuked him for such an engagement and insisted on his giving up the marriage. At once they packed off to the railway station to catch the train, for they considered Leela's act a great insult to their prestige. In short, the wedding Pandal at the Muhurtham hour was deserted, and sorrow was depicted on every countenance.

Three years had now elapsed. Rajan and Bhaskar tried their level best to discover the whereabouts of Leela But all was to no purpose. Even the police drew blank. At last they sorrowfully concluded that she must have committed suicide.

Shillong, the capital of Assam, was pulsating with streams of traffic. Suddenly there was a commotion and traffic was stopped. A Zamindar's car ran over a young gentleman in military uniform who was hastening to his barracks. The injured man was rushed to the Military Hospital in that car. The doctor who attended the case opined it to be serious. He bandaged the wounds. The injured man was unconscious and the doctor found it necessary to have a trustful nurse to look after the patient. So *Miss Laila* was called in. While hanging up the blood-stained coat of the patient, something like a watch fell down from the pocket. The nurse took it up and gave it to the doctor. It was not a pocket watch, and so the doctor opened it and was surprised to see the photo of a young girl inside that locket ; below it he saw the name "Leela" written in bold letters. He vaguely remembered to have seen the face of the girl.

The nurse who stood beside the doctor caught a glimpse of the photo. 'Mohan,' she cried in a strange voice and ran up to the cot, for she realised that the injured person was no other than her own lost lover. The Doctor sternly admonished the nurse for her excitement and asked her what the matter was. Leela then recounted to him her tragic story. Recognition dawned in the eyes of the doctor who was no other than Sekhar himself. He asked her forgiveness and said that he repented for his past action.

Mohan was fully restored to health in two weeks' time. On the day he was discharged Mohan was informed by an orderly that the doctor wanted to see him. He entered the room and was about to thank the doctor for all he had done when he intervened saying, "I congratulate you, Mr. Mohan, on your recovery and I am glad to inform you that on your account I have become both a healer of limbs and a healer of souls. He then rang the bell and ordered an orderly to call *Miss Laila*. Mohan sat perplexed at this for he could not make head or tail of the doctor's words and actions—

Miss Laila, dressed in the uniform of an Auxilliary Nurse entered the room. For a second the room was silent and the next moment Leela was to be seen in the embrace of Mohan. Tears of joy rolled along their cheeks. Sekhar, too, with a calm face drank in the delight of this sight. He then related to Mohan his own tragic story, how much he had loved Leela, how Leela had been betrothed to him, how he was disappointed and how he afterwards became an Army Doctor. Leela stated her story, how she escaped from the house and how she came to be selected in the Auxiliary Nursing Corps with the help of one of her classmate's father. At last Mohan also sadly related his story, how he suffered the pangs of separation from his darling Leela and how he had been selected in the I. A. F.

Dr. Sekhar rose up from his seat and taking hold of the hands of both Leela and Mohan promised them that he had sacrificed his love for Leela and that he would remain a brother to her from that day onwards. Leela and Mohan bowed to the doctor whose face brightened. Mohan and Leela were once more to be found playing in the garden of *Love* !

THE END

V. A. MANGALAM
Junior Intermediate.

The Power of Thought

NOT only do our thoughts play a great part in our life, but we are the very product of our thoughts. If we think good we become good, and vice versa, for there is nothing good or bad but thinking makes it so. What is the difference between a saint and a wicked person ? Only one of thought.

The reason is that before we perform an act, it has to undergo three stages. First, a thought comes into our brain. Then, that thought produces ea crtain uneasiness in us. To relieve us of that uneasiness we resort to action. If the thought that precedes the act is good, the resulting action is good. If bad, the action is bad. Thus our thoughts are the motive forces controlling our actions, and by controlling our thoughts we control our actions. So thoughts form the breath of our very life. They are the foundation-stone upon which the building is erected, the solid rock upon which the lighthouse is built.

Hence it has been righty said that our thoughts should be high. Mean thoughts lead to mean acts. High and noble thoughts find their issue in noble deeds. In order to achieve something great our ideas must be high. For one who aims at a star may be sure of being able to hit a tree, and possibly he may hit the star as well. But how can one whose aim is only a tree hit a star ? He may even miss the tree as well. A stream cannot flow above its fountain head. So our thoughts must be pitched high.

The secret of success of all the great men has been, and ever will be, high and noble thoughts. Just cast a glance at the biographies of great men and you will find that they never allowed mean thoughts to cross their mind. Krishna, Rama, Prophet Mohammad, Christ, Washington, Napoleon, and Nelson were great because of their lofty thoughts.

If we think pure and pious thoughts we become pure and pious, for thoughts really control our destiny. Thus misers are always poor though

they may possess millions, and large-hearted persons are always rich though they may possess little or nothing.

A sound mind in a sound body is the ideal of some. But those who believe in this are to some extent misguided. The experience of my own life proves to me that a sound mind may or may not exist in a sound body, but a sound mind will always have a sound body. The reason is that the mind is the central power of our body. It does not extst as a separate entity but is a power whose business is to think and transform those thoughts into action. Secondly, the mind is primary and basic, as against the body which is secondary and subject to change. How can the fundamental depend upon the secondary? It sounds absurd. Having established the truth that a sound mind always has a sound body, it cannot be forgotten that the mind has a great influence on the body, for thought affects the mind and the mind in turn affects the body. Thus, if a good thought is cherished, the mind becomes pious, and so a good influence is exercised on the body.

If we think evil, the mind is impressed accordingly, and the body will follow the mind. One of the causes of the spread of disease is the excess of base and evilthoughts. Sensible physicians are nowadays curing patients simply by impressing the desired effect on the minds with the result that they recover gradually but surely. What is the cause of lunacy? It is the result of the mind reflecting on the brain base and demoralising thoughts. The cause of the present increase in nerve diseases is thoughts.

What is the good of attending churches, temples and mosques? It is not that God is kept imprisoned there and that you will find Him there and nowhere else. but it is because by going to a place which is thought to be sacred, our own thoughts become pure. Similarly they are spoilt when the case is reversed.

Thus thoughts are of vital importance to us in sailing the ship of our fortunes safely through this ocean of Life. With the gentle breeze of good thoughts, it will sail safely to port, whereas the violent storms of bad thoughts will sink it.

With the help of good thoughts every noble act can be done. If you have to perfom a deed, keep on thinking of it and you will never fail. If you have to do something noble and great dwell constantly in thought upon it.

Never let a sad thought come to you, for a sad thought will make you sad and dejected. If you think you are cheerful you will become so. If you think that life is a burden, it becomes a burden to you. If you regard life noble, it will become noble to you. If you regard life noble, it will become noble to you. For it is not to those to whom life is a burden, but only those who regard it as noble and worth living, who reap the good of life.

Thinking of a task beforehand will help you to concentrate your attention, and then your thoughts cannot wander. Every thought shares our strength. If we have to do two tasks, our strength is divided into two thoughts. If we have only one thought, our whole strength is directed towards that thought only. Therefore, perform only one great deed at a time and direct all energy towards that. This can be done only if we constantly have that thought in our mind and no other of any importance.

So when you begin a task, keep the object in view always. If you are taking exercise, keep the idea in your mind that your body is developing, that you are getting strong, and so you will really become strong If you want to increase the power of your brain, calmly think that the blood is going from your heart to your brain to feed it. This is true physiologically, and you can yourself make an experiment. Think that your right hand is more powerful than your left. Think that the blood is rushing into it. Within a few seconds you will find the blood coming towards the hand. If you want to measure it, observe the redness of blood in your forefinger before you think, and then again after you have thought, and you will find a difference. Thus in the performance of all acts thoughts are the motive force.

I have overcome sleeplessness by this power of thought. If on any night you cannot sleep, then first try to do so. Then think that you are going to sleep. Think that you have slept, and you will find that you have really slept, and will sleep again.

If you want to overcome bad thoughts, begin thinking in this manner — "Bad thoughts, you are not mine, I have nothing to do with you. What shall I get out of you? What will be the result? Nothing but bad. Why should I not leave you? I will leave you! I have left you. I am thinking good thoughts now." And you will find that it is even so. This is my way of doing things.

But there must be some difference between thoughts and mere speculation. By mere speculation certainly something can be achieved; but nothing material. But if thoughts are practical, the end is success in all circumstances.

K. RAMAKRISHNAN,
Senior Intermediate.

Tackling The Murderer

BANG! a shot rang out in the stillness of the night. The sleepy beat constable became all alert. He rushed to the spot and saw a blonde beauty stretched across the road with blood gushing out from her breast and the disappearing red backlight of a four-seater.

Sergeant Parker and myself were having our quiet breakfast over a morning newspaper. Suddenly the shrill noise of the telephone bell shattered the monotonous silence which hung over us. Parker crossed over to the telephone and after a five minutes' conversation returned to the table.

"The body of a young woman was found shot through the heart in Baker street, by the beat", he said. "The Commissioner wants me to take charge of the case and begin the investigations without delay, and I am off. Are you not coming with me?"

In another ten minutes we were on the spot. A small crowd had already collected there. Parker brushed them aside and examined the place. Nothing much was found besides patches of clotted blood. The Inspector handed to him a small 32 calibre Browning with initials, J. M. on it, and a handbag containing a lipstick, a small mirror, a powder puff and some small change.

We then hurried to the hospital. Inspector, Wilson recognised the body as that of Margaret Harran, the charming extra of Modern Theatres, who lived in a small flat in Exetor street. 'Shot through the heart," said the Doctor, Death must have been instantaneous. Must have occurred between three and three-thirty a. m."

We hurried to Margaret's flat and found her friend, Jane Field, a pleasant-looking young girl of seventeen. It gave her a painful shock to hear about the death of Margaret. She readily accompanied us to the hospital. She identified her friend's body. Questioned by Sergeant Parker her answers were to the following effect. Margaret Harran was her best friend. They were working in the same Theatre and occupying the same flat ever since her husband left her. She married James Maxton, an assurance Agent without her parents' consent. They lived happily for six months. Then James left her on the grounds that his business was failing him, and that he did not wish to live upon her earnings. This made Margaret quite miserable. However, on the evening before her death she appeared to be quite cheerful and said she was going out with a friend. She had a torn twenty-pound currency note besides some change at the time of going out. She did not

attend the theatre that evening. At about 11 p. m. Jane heard an automobile stopping outside Margaret's flat and starting off again after some ten minutes. That was all, and she neither knew nor heard about her friend till we called upon her.

Sergeant Parker went to the private telephone and dialled the Assurance Company. Luckily he found James Maxton there. "That is Margaret, all right," he said, when Parker began describing the dead girl. "I will come down in a moment if it is quite necessary. But I would rather not. We are estranged, you see." Parker asked him to come right to the hospital. He arrived very soon, a handsome young man with strong clean-cut features. He recognised Margaret but his face did not show any emotion. Questioned by Parker, he said that his relations with Margaret were estranged, partly because of her parents' objection and partly because of her high standard of living which was far above his scope. Then he produced his alibi which we throughly checked and found to be water-tight. It was simply impossible for James to have killed his wife.

"Have you any girl admirers,?" Parker asked. "That has nothing to do with this murder business," James snapped.

"It may or may not, but you had better tell", Mr. Parker rejoined. James hesitated and seemed to be what is called between the horns of a dilemma. At last he said, "I don't know what it has to do with this, but Eleanor Powell of St. Peters Hospital loves me, and I love her. As a matter of fact we were thinking of getting married, if Margaret would consent to divorce me". He then gave Eleanor's address with reluctance.

He was genuinely surprised to note that the Browning which he kept in the second drawer of his dressing table was found beside the body of his dead wife. He was detained for further questioning.

We then called upon Eleanor, a beautiful trim girl. She faced us with an enquiring look. "Well, Miss Powell, are you engaged to James Maxton of National Assurance Company.? asked Parker directly entering on the subject.

"What are you driving at, Sergeant?" She asked, raising her eyebrow.

"Beg your pardon, I asked whether you are, Madam", Parker said sternly"

"Of course I am", she replied, "But why?"

"Don't you know that he is already married?"

She hesitated a little before she replied.

"I knew that James was married already. He told me that everything was at an end between them. So why shouldn't we get engaged.?" She was cool and steady.

"When did you visit Mr. Maxton last,?" asked Parker.

'Yesterday evening".

"What was the nature of the conversation between you? Was it strictly private?"

"I think so," she replied.

"Have you any objection to our searching your flat?

"Have you a warrant?" she asked quietly. Parker produced his warrant. But a systematic search did not reveal anything incriminating.

Here was a baffling mystery. If James or Eleanor had not done it, then, who else had done it? These two had motives strong enough to get rid of Margaret Enquiries in the other channels led them nowhere. Sadly Parker picked up his hat and was about to go. Then an idea occurred to him. "Will you please show us the garage? I would like to have a look into your car." Silently she led us to the car parked in the garage. But on examination it revealed nothing. Thoroughly disappointed Parker lifted the front seat of the car and to our great surprise we found a torn twenty-pound note underneath it. The Sergeant picked it up with an exclamation. Eleanor with her jaws set hard, shut up like an oyster and refused to reply to Parker's questions. "This torn twenty-pound note is sufficient to send you to the gallows", Parker said desperately – but she did not care to answer.

She was taken to an expert to test whether she had any blood on her hands. He scraped her nails with a clean sharp instrument. "Giving me a manicure, eh?", she sneered, but her face turned deadly pale when she saw the scraped powder on being put into a colourless solution at once turn pink. Her palm also turned pink in several places when the solution was applied. "There is blood without any doubt on her hands and fingers," said the expert. "Miss Powell," said the Sergeant with a coldness that must have chilled her heart, "you will find it very difficult to explain the presence of blood on both your hands, unless you tell the truth." Eleanor Powell saw that the game was up, broke down, and confessed everything. According to her statement, James told her that his wife did not consent to divorce him. She grew desperate because she knew that she was to become a mother before very long. She wrote to Margaret saying that she was a friend of James and could induce him to return to her. At 11 p. m. that night she went to Margaret's flat and invited her to the pictures. She agreed to go. After the show she drove Margaret to her flat, revealed her desperate position to her, begged, argued and threatened her to consent to divorce James. But she haughtily refused and asked Eleanor to take her back to her flat, On the way she began to say some horrible things about Eleanor and James. She stopped the car, took out the revolver concealed in

her handbag, which 'she had taken from the drawer of James' dressing-table without his knowledge and fired point-blank at Margaret. The next instant she realised the horror of the deed she had done. Mad with fear, she threw Margaret out, flung the Browning after her, and frantically drove off without thinking of the consequences. She further stated that her action was not premeditated, but was only done in a moment of intense agitation. And so to the Old Bailey.

V. P. DAMODARAN NAMBYAR,
Senior Intermediate.

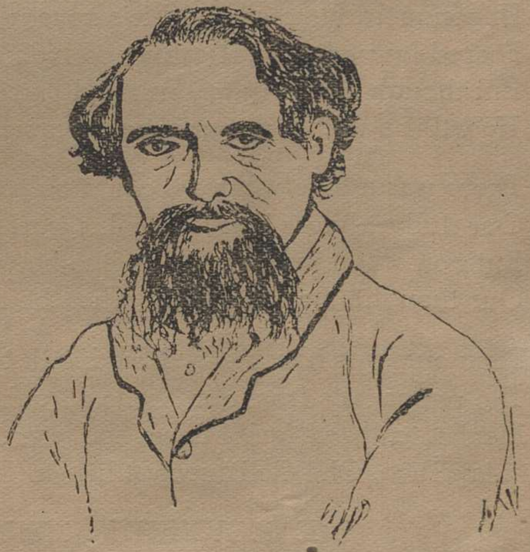

Charles Dickens
By M. T. B. Nayar.

'On the death of Sri M. Ramunni Nayar.'

1. Why does the world look so gloomy to-day?
Why does this silence prevail over us?
Alas! alas! the sad truth I recollect,
For, now the great man is gone beyond call.

2. Irrevocable is the will of Heaven,
Man's a mere toy in the hands of his God;
Yet why should He steal our treasure from us?
Alas! man's lot is submission to God.

3. Unconquerable was he in life's voyage,
Feared by pedants yet esteemed by scholars;
But though his glory will never diminish,
He will be visible to our eyes no more.

4. There was a time when we could enliven
Our dullest hours by reading his works,
But now when we glance at a line he wrote,
Our thoughts fly to the time when he flourished.

5. Then our eyes become bedewed with tears,
The paper falls from our hands all unknown,
Mechanically we kneel down and pray,
"May Thee, Oh! God" accept him to Thy heart.

K. P. ACHUTHA MENON,
Junior Intermediate.

[In the premature death of Sri M Ramunni Nayar, M A. (Hons.) the great critic and literator, our Kerala has lost one of her distinguished sons]—Editor.

The Wave Atom

SCIENTISTS of the nineteenth century believed that the three major conservation laws—the laws of conservation of matter, mass and energy would eternally govern the whole of creation. Of these three laws, the first is the oldest. It had been implied in the atomistic philosophy of Democritus, Lucretins and Dalton, which supposed all matter to be composed of minute indivisible particles called atoms which are uncreatable, unchangeable and indestructible. This belief ended with the advent of the twentieth century. Early in the twentieth century, Rutherford perfoımed certain experiments with Alpha particles and since his discovery of the properties of these particles the Daltonian atom could no longer remain indivisible. It was soon split up into many smaller particles called electron, proton, positron etc. By this time J J. Thomson showed that the mass of an electrified body changed with its speed and thus shattered the Newtonian concept of unchangeable mass. With the appearance of Einstein on the scene with his famous theory of Relativity, matter was annilhilated or rather transformed into radiation. The first and oldest law of conservation disappeared completely from science and the other two became identical. Thus now we find that matter and radiation are only two forms of one and the same entity and any attempt in the explanation of one should naturally lead to an elucidation of the other.

Sound, heat, ultraviolet rays etc. are all radiations. In fact what we call light is only that small part of a vast range of radiations of which our eye is sensit've. The first attempt to explain the nature of radiations was made by Sir Isace Newton. In order to account for the phenomena of rectilinear propagation, reflection, refraction and dispersion of light, he brought forward the corpuscular theory "which conceived a ray of light as consisting of a number of small particles or corpuscles shooting out with great velocity". According to this theory, reflection is the outcome of repulsion of the particles by the material medium and refraction is caused by the attraction of these corpuscles into the medium. Newton failed to explain satisfactorily how certain particles are attracted while others are repelled, ie. how a part of the incident beam is refracted and the remaining part reflected. Again experiments performed by Fresnel, Young and Cornu definitely showed that light rays are not propagated in straight lines. The phenomena of interference and diffraction remained unexplained by the corpuscular theory. To explain these phenomena the wave theory was formulated which conceived a ray of light as travelling in the form of a wave with a definite wavelength. Even though this theory explained the phenomena of interference and diffraction, it has its own defects. Thus two schools of thought were developed, one supporting Newton and the other Fresnel and Young. The former group considered light as a shower of particles and the latter as a train of waves.

All efforts on the part of scientists failed to account for the dispersion of light on the wave theory. It was at this time that Max Planck gave his "Quantum Theory". This theory—one of the most dominating principles of the present day science, cured the wave theory of most of its defects. At the same time light did not lose its undulatory character. It shwed that Newton was not entirely wrong in regarding light as corpuscular in nature, for it stated that a beam of light may be regarded as broken up into discrete units called "light quanta" or "photons"

With Rutherford's discovery of the properties of alpha particles and with this new weapon of quantum theory at their disposal, scientists began to peep and penetrate more into the atom. Early in the present century Niels Bohr ef Copenhagen presented a model of the hydrogen atom—the simplest of all atoms. According to this model the hydrogen atom consists of a central nucleus with a positive charge of unity (one proton) with an electron revolving round it in a circular orbit. (Fig.) The electron is allowed to revolve only in certain specified orbits. When the spectrum of hydrogen was examined carefully, it was noticed that this simple model could not account for all the lines found in the spectrum. Bohr's model assigned to the electron a circular orbit. But Sommerfeld who took up the subject enthusiastically said that the formation of all the lines in the hydrogen spectrum could be explained if the electron is to revolve in an elliptical orbit instead of a circular orbit and if certain quantum condition are laid down. Thus we find the new atomic model resembling the solar system with the nucleus for the sun and the electrons for the planets.

Quite recently Prof. Compton of Chicago studied about the collision of X-radiations on free electrons and the result he obtained (now known as Compton Effect) defied all attempts of explanation on the basis of the wave theory. But in the experiments of Vor Lave, Bragg and others, exactly similar radiation falls on a solid crystal and behaves like a group of waves. Now the radiation behaves like particles, now like waves. Thus seventeenth century scientists who regarded light as a shower of particles and the nineteenth century scientists who regarded it as a group of waves were both wrong or both right.

Now it remained for scientists to decide which conception is correct. Some of the phenomena required the help of the quantum theory, some others, the wave theory.

Thus it is clear that no single theory could explain all the phenomena connected with radiation. This state of mobility persisted until 1924. In that year Louis de Broghi—a young French Scientist suggested that wave motion may be associated with a moving electron. The whole of the present theory rests upon this assumption. In the hands of Schrodinger, Dirac and Heisenberg this theory grew up into what is now popularaly known as "Wave mechanics". This new wave mechanics showed that electron porton or any other particle ought to behave like a system of waves of definite wave length, this wave-length depending upon the mass of the particle and the speed of motion of the particles.

If the above assumptions are true we should be able to get a diffraction pattern (a series of alternately dark and bright concentric rings obtained with light and other similar radiations) with a stream of electrons. This experiment was tried with tremendous success thus strengthening the above assumptions.

Mathematicians and Physicists have difficulties with this concept of the atom also. They do not believe that they have arrived at the ultimate truth concerning the atom. But at the same time the present theory enables them to do all things which were possible with the Bohr model with this difference that certain previous contradictions were removed, fundamental points were made more precise and assumptions reduced to a minimum.

P. K. S. RAJA, M. Sc.

Sexes in Plants

CENTURIES before the demonstration of male and female organs in plants, people entertained the idea of the existence of separate sexes in the vegetable kingdom. The Egyptians in remote periods used to cultivate only female date palms in gardens. Though theoretically ignorant of sexuality in plants they could recognise the fact that female palms alone could not produce seeds. Wild palms brought from deserts were made use of for the production of fruits in cultivated ones. Herodotus's account about the Babylonians informs us that the male and female date trees were known even in those ages and that the female required the presence of the male to become fertile. The Egyptians, Phoenicians and the other nations of Asia and Africa suspended male clusters from wild date over the female though they were ignorant of the theoretical aspect of fertilization. They were under the impression that the fertility was dependent on the presence of small flies among the male clusters, and they called the process palmification.

Theophrastus, who succeeded Aristotl in his school, in the 114th Olympiad very frequently makes mention of sexes in plants, though the organs of reproduction were not clearly determined. After Theophrastus little attention was directed towards this line of research for a long time, and in the latter part of the sixteenth century, Caesalpinus, who died at Rome in the year 1603, after his laborious work. accounted for the fertilization and fruit formation He in his account speaks of *helitus* or emanations from the male parts causing fertility in the female

Andreas Caesalpinus was born in the year 1519 at Arezzo in Tuscany. He was a distinguished Italian Philosopher of the Renaissance. Not much is known about this great philosopher till his occupation of the Botanical Chair of the University of Pisa where he had been a student. In Botany his works were conducted on a more original plan and the first volume Quarto was issued in 1583 from the press at Florence. Linnaeus speaks of this philosopher as one of the foremost Systematic Botanists. He remained Professor till 1592 when he went to Rome and not long after his retirement he died in 1603 at the age of eighty-four.

Those interested in the study of Botany had a vague idea about the male and female parts of plants till Grew's time, and it was he who first gave a clear and exact acconnt of sexes in plant kingdom. In November 1676 before the Royal Society he read a paper on the "Anatomy of plants' in which he described the functions of stamen and pistil. He speaks of the *attire* or the stamens as the male parts. He says, "When the attire or apices break or open, the globules or dusts fall down on the seed case or uterus and touches it with a prolific virtue". Camerarius, Professor of Botany and medicine at Tübingen, and Ray support this view and the former with great difficulty and hard labour determined the sexual organs of Cryptogamic plants. Samuel Morland's paper read before the Royal Society in 1703 and Geoffroy's memoir presented to the Royal Academy at paris in 1711 speak of the shedding of pollen from anthers on the stigma and its gradual

pene- tration towards the ovum before it can become prolific. Grew's experiments with Maize and Mercurialis evidently establish the fact that there are two separate sexes in plants.

The next Botanist who took up the subject was Linnaeus. He opened a new era in the history of Botany by publishing in 1736 his work on sexual system in plants. According to him there are sexual as well as asexual plants and the former was designated Phanerogams or flowering plants, and the latter Cryptogams or flowerless plants. He and his followers, engaged in the arrangement and classification of plants, completely neglected the physiological aspect of the science. Though the work of Linnaeus was the latest addition to sexes in plants it was not accepted atonce by all. Alston's observations on some unisexual plants such as Mercurialis, Hop etc. clearly established the view that fertile seeds could be produced without the influence of pollen. He criticised Linnaeus in his *Dissertation on the Sexes in Plants.* He supported parthenogenesis in some plants, agreeing with Pontedera that the pollen is not of much importance in all flowering plants for impregnation and for the formation of fertile seeds. By this time Linnaeus's method of classification came into force, and Botanists began directing their attention towards the study of Cryptogamic Botany as a result of which appeared the work of Hedwig on the reproductive organs of Mosses in 1782. His view, that certain cellular bodies in the plants are responsible for reproduction, illumined the minds of Botanists, and there appeared the new field of research on Cryptogams. Till this time the study of Embryogeny remained unexplored, though they had the obscure and imperfect idea that the ovule was fertilized by the pollen.

It was in the year 1815 that Botanists began directing their attention towards the development of the embryo. Though Treviranus was the first man to work in this field, he did not add much. The existence of pollen tubes and lts tracing as far as the ovule were first shown by Brown. Based on his discoveries the work of embryology was continued by Brongniart and others. In recent years the enthusiastic Botanists have contributed not a little in this line and their attempt at raising the veil which hung over the subject has now become almost successful. They have studied not only the development of the embryo but also its variation in structure and size in different plants. This led Botanists to carry on their work on Cytogenesis or cell-development. Shleidon and Mohl have contributed much towards this line of research. The whole subject was then taken up by Physiologists with great assiduity and enthusiasm. Though investigations were made first in flowering plants, it was subsequently extended to flowerless plants also. Hofmeister, Strasburger, Eichler and others began their investigations in higher Cryptogams, such as conifers, and Thuret, Bornet and others on lower Cryptogams. Then the field of Cryptogamic Botany began advancing stage by stage and now in Germany, France and other European Countries a great deal of this aspect has been revealed. Fremy, Geitler and others have recently arranged the Cryptogamic plants of European Countries in a systematic manner.

This science of sexes in plants and the development of the Embryo were then attacked from different points of view. Now in this 20th century many researches in this

field of the science have been conducted from the point of view of Physiology and Cytology. These contributions not being adequate, embryological works have been undertaken in many plants as a result of which we have now come to understand that though cell-division and development of the embryo are important features in all plants, there are conspicuous variations in these processes.

The Cytological and Physiological aspects of Embryology mark out a new epoch in the field of Botany in this century.

K. DAMODARAN THAMPAN, M. Sc.

Meditations on the College Library

READER, have you not, in your frequent wanderings up and down the College veranda on various errands, mostly questionable, passed a room adjoining the Guruvayurappan Hall on the left-hand—a Room, noisy-silent, with its door and windows gaping wide, its portraits of former Principals staring at you with an admonitory air, its 'mighty minds of old' in the almirahs ever welcoming you to hold converse with them ? Is there any one to whom the library does not afford an object for observation and meditation ? For myself, associated as I have been with it for about eight years, it has still a novelty, almost a sense of sublimity ; and time has not made trite the awe with which it has inspired me from the very beginning.

Not even a casual eye can fail to notice the tumultuous confusion that presents itself within and without the library during the half-hour before the clang of the bell summons students and masters to their day's work. On the veranda adjoining the Reading-Room places are in great demand. Several youngsters, especially College students, dressed in all sorts of grotesque-looking garments, are engaged in boisterous talk. Occasionally they are thrown into convulsions of screeching laughter as some 'witty-skirmisher', who has no sense of humour at all, cracks his old, old vapid jokes. Authorities on sports and games, with S—— at their head, discuss the previous day's match or give vent to anathemas on the niggardliness of the College in not sending a team to some place A few yards farther, you can see several wiseacres (among whom, reader, I do not mind confessing that I number myself) predicting, with an afflatus really amazing, questions that may appear at the imminent university examinations Here and there, leaning against the pillars, isolated from the rest, are a few haggard-looking fellows, lonely, conscious of nothing, work or play, with roving eyes that wander towards one or other of the two most important entrances to the College, hoping for the appearance from fairy lands or magic casements —of whom ? Let us leave these stricken ones to their own reflections.

As you enter the threshold elbowing through the jostling crowds of goers-in and comers-out and standers-still, you are hailed in by a poster which represents a smart youngster in naval uniform, calling out, "Come on, boys, join the Royal Indian Navy !". Advance a few steps farther, and you can see quite a number of students gathered in the

room, nearly all the benches being occupied. And if you are a man of weak nerves, your face will be suddenly arrested by a vacant chair with a long table before it, and down you sit on the nearest bench almost conscious of the scrutiny of the absent master.

You may take up a magazine and casually go through it until you regain your composure. Then, you may raise your eyes cautiously and look round about you. Every one in the Room is assuming an affected solemnity, conscious of his own importance. While all appear to be reading, no one is reading. And this signal fact will be all the more singular when you consider that almost all the boys are bent over books, newpapers or magazines. Some are hurriedly copying notes of long-past lectures with an assiduity characteristic of those who waste work-hours in talk or like the fat boy are addicted to 'twenty-four-hour-sleep.' Here and there are a few vacantly staring at the almirahs. Several others, devoted to art, are indulging in comments and criticisms on the portraits of retired Principals. One or two are looking at nothing in particular, but glancing restlessly at everything, or goggling stupidly at every new-comer. On the bench nearest to the Librarian's table on the lefthand you notice some boys holding in unsteady hands the huge and ponderous volumes of the Encyclopoadia Britanicca. Do the fine colour plates exercise a fascination upon them ? Do they sometimes lose their self-respect and stoop to pilfering ? Some others are gathered round the Librarian's table returning books and putting in slips for new ones. A few—those of the roving eyes—may be seen dreaming of the vision that has passed and looking crazed with care or crossed in hopeless love. Quite a lot (and this is the most important type and will be the first to catch your attention) are generally newspaper readers. And you will never mistake them, for your Reading-Room Politician has *the Hindu* or *the Mail* in his hands. He discusses the burning questions of the day with great heat and passion; great powers of logic, capable of putting the nerves of our Lecturer on edge, are summoned to their aid as they argue brilliantly from postulates which they have established with an ingenuity truly remarkable. These amateur politicians know no politics at all. The war situation, the latest speech of the Prime Minister, the post-war world, the food problem, the Bengal distress Relief Committee and similar other topics of current interest come under their discussion. Party-politicians—Muslim Leaguers, Congressmen, Hindu Mahasabhaites—usher in their own quaint theories with an authority defying that of their leaders. Again and again they rise into a white heat of rage as controversy gibbers in platitudinous arguments. Quite an amusing set are these Reading-Room Politicians. So long as you do not enter into their discussions they afford you excellent merriment. And this is the very place for you to admire the spirit of news-mongering!

At the upper end, with several almirahs for background, hemmed in by tables in a cosy atmosphere, is the Librarian, perched on his elevated stool, peering at you through his glasses. One or two High School Masters with spectacles on nose are beside him looking at the pictures in the 'Sphere' and talking in a subdued tone.

The bell rings. The gathering empties itself; the students sally forth in ones and twos and threes A few late-comers stagger into the Room, totter towards the Librarian's table in a hurry-scurry fashion, return the books, but lo! do not remember their numbers. Coolly they walk away wiping the drops of perspiration engendered by their late exertions.

The simmering cauldron settles down to silence.

The books in our Library are all really worth studying. Our predecessors read them with the critical perception of Niebuhr. Facts have been scrutinized with great care and precision; authors of unacknowledged quotations traced with Croker-like veracity; important passages underlined and sidelined; profound passages of prose and verse and allusions explained; annotations, appreciations, and comments often challenging comparison with the originals both in matter and length given; summaries condescendingly offered to hasty readers; passages too abstruse for your slow comprehension illustrated; reviews, in a trenchant style, thrown in galore, of a sort which De Sallo would have envied; and books for further study recommended.

Indelicate remarks about girls and pictorial skits upon teachers intended evidently to relieve the weary reader prop up occasionally in the margins of books.

If you are fortunate enough to be able to loiter along the veranda when the College is at work, say, between eleven and two or three and five, you can see good old Sivadas occupying the chair of which I spoke to you earlier, with a colour pencil in his hand, his eyes riveted upon the pages of one of a Himalayan heap of exercise books upon the table in front of him. Enveloped as he is in profound abstraction, no one can remain proof against the striking appearance presented by that face, impressive, though pale; those sloe-like eyes beaming with intelligence; his exquisitely chiselled lips pursed up sometimes as a howler is noted in the exercise book before him; his shaggy mass of black hair, splashed with grey and parted in the middle, suggesting the Oxford touch; his fingers progressing in a fashion peculiar to himself as he jots down the corrections. And when I see him in this posture, his brow elevated by study and ennobled by thought, the picture of months and years spent under the lamp-light in fanatical study comes before my eyes. He is a scholarly recluse, who is at the same time full of warm sympathies and ever ready for a jest or a laugh. Sometimes, however, he reverts into the savage, and, with rifle on shoulder, spends days looking for a tiger, enjoying the hardships and risks of jungle life. Reader, he is inseparably associated with the Library.

Except him and the Librarian you may at times see a few truants turning blankly over the pages of the 'Illustrated Weekly of India' but trying to avoid the overzealous eyes, according to them, of the Principal or the Headmaster.

And oh! can I forget you, K. M.—the very heart and soul, the live wire of the Reading-Room, the partner of its destinies, the master of its functions? The Librarian is a short busy-looking, sprightly man who is always up in the Library at ten in the morning and seldom leaves it before six in the evening. He is brisk and active like a cherub. Lethargic or indolent he is not. K. M.—is rich in suggestion; affectionate, though irritable; generous, though chiding. His quick eye is everywhere at the same time. When the humdrum voice of the Reading-Room Politician trangresses its limits, our Librarian raises his voice of authority and easily subdues the recalcitrant. A boy takes a magazine from the L's table without his permission and he is warned in quite a serious manner. One quality—and this is seldom found among the members of the profession—namely, his discriminating capacity, I deeply admire. He knows the boy who

really reads books, and to the boy who really reads books he is never harsh, but ever obliging and kind; .not only will he issue books ; he can suggest good ones as he knows their merits. I found this out only recently. One evening I was just perusing one of the aforesaid massive volumes. Up came to the window some ignorant and '*unidead*' girls, of course, to take home some books, but did not know quite what books. Well, off went our friend, the Librarian in more or less the following manner. 'What books do you want ? Fiction ? Then take Thompson's *An Indian Day*, Tolstoy's *War and Peace*, Blackmore's *Lorna Doone*. You ? Belles Lettres ? Well, there's *The Dance of Life* by Havelock Ellis, Montaigne's *Essays* or take *War in the Air*, the latest work of Wells', and so on and so on. You see, I was quite astonished. No, you cannot browbeat him easily. He is a master of his art. About almost every book that he issues he has to make three or four pithy remarks of real criticism—real, because, as he afterwards told me, his source of criticism was that veteran scholar, the presiding genius of the Library.

But it is at five o'clock in the evening that our friend is put to the test. It is impossible, for me at least, not to cast a hurried glance through the windows as I pass along the veranda, and witness the broil in the room without an indescribable feeling of curiosity. He has to pass through a trying ordeal, but emerges triumphant. It is then that his energy, till then bottled-up, effervesces from all parts of his body. He is surrounded by a clamorous set of students. They have all the same object to achieve, to take some books ; but their methods are different—offensive, inoffensive and defensive. Standing in no very admirable queue some are impatient to get their books ; others are restlessly lowering and raising their heads, with an automaton—like celerity, to single out their books from among the heaps upon the table ; one or two are asking for the catalogue ; a few are looking at the books in the almirahs with great solemnity and asking the L—to give them the books they have selected ; several others do not know the authors of books, and if they venture guesses at all they turn out to be wrong ones ; one unfortunate youngster is racking his brains for his number ; some women students are waiting outside the window trying to catch the eye of our friend who will then be off like an arrow in chivalrous obedience to meet their demands ; a book-worm, who has already taken a book, is requesting his friends to take new books in their names for his study ; a few are waiting for the cessation of the tumult as they must, for they do not belong to the class to which alone should be issued books on that particular day, and naturally must depend upon the L's favour ; contrary to all rules, here is a student asking for two books at a time ; a daring late-comer is elbowing his way through the throng ; lecturers and masters sprout up everywhere demanding keys. And the Librarian, with no attender attending, has to attend to them all ! One evening he was baffled at the request of a boy for Tagore's *Henry Esmond*. You may rest assured, reader, that I acted the *deus ex-machina*. I do not know by what process he achieves the marvellous ; but there he is at the end of the affray as cheerful, calm and composed as if nothing had happened.

'A cap by night, a stocking all the day'. The Librarian's is a hard lot and I pity him for that. He is the reg'lar Jack o'all trades as Sam Weller would have put it. Surely, the chameleon is not more changeable. More than one hundred books, you know, are issued from the Library every day. By evening the poor man is worn out with

entries in the register and great opening and shutting of almirahs, and putting in and taking out of books. Sometimes he puts on the garb of a typist. Occasionally acts as assistant clerk to the Head-clerk. And when that functionary is on leave, our K. M.— altogether casts off the slough of the Librarian and gets 'translated' into a Head-clerk instead! Further he has to fill in the transfer certificates of those who apply for them and perform sundry other things of a clerical character. Apart from all this, on the fifteenth of every month the tortured man has invariably to assume the cloak of a Collector. Round he goes the several classes, carrying with him a few receipt books and a blue bag to collect—fees! Well, I don't know what Goldsmith would have felt if he were to come out of his grave and hear all this.

Yet, without a murmur in grievance, without a sigh of weariness, the poor man ungrudgingly bows to the task which destiny has ordained for him. He is ever cheerful. He does not look before and after and pine for what is not.

Reader, I do not want to bore you any longer with these nocturnal reflections, and while thanking you for the patient reading that you, I am sure, have given these discursive remarks, I leave you to the solemn delights of this true fairy land, the very palace of pleasure wherein are enshrined the imperishable thoughts of the immortal minds of old.

K. PRABHAKARAN NAMBIAR

Senior Intermediate.

Revenge!

IT was eight o' clock in the evening, yet they never ceased their brisk conversation. At last Mohan turned towards her, "Rema, you had better forget Chandran." Suddenly they were interrupted by a cough. They remained silent. There was somebody listening to their conversation, but neither of them cared to find out who it was. There was no more sound and Mohan continued, "Rema, we can go for the pictures tomorrow,—mind, if I am not late."

She only smiled.....................

* * * * * * *

Night came on. It was inexpressibly dark. There was not even a speck of light in the sky. A mild wind blew all over the street. The rattling of leaves was the only cataract to interrupt the silence of dumb nature. Gradually it began to rain. In the beginning it was only a slight shower, but later on it came pouring down in torrents. The roads became submerged and unfit and nobody dared to venture out. In defiance of all this, a tall figure was seen walking along the road. A torch-light was firmly held in his right hand. On advancing a few steps further, he focussed the torch towards his wrist-watch—it was twelve o'clock—midnight.

Before long he reached near a lofty wall which enclosed an exquisite building with an excellent garden in front of it. He climbed down the wall and advanced towards the

front door. At his third knock the door was opened and a charming damsel stood before him with a lamp in her hand. " Leela ", he addressed her, " Don't close the door, I am going out again.

He was literally dripping wet. Yet without the least hesitation he went upstairs into his room and within two minutes he returned and was just passing out when she caught him by the arm, " Brother, what makes you go out now ?............Are you.........? Suddenly she drew back. In the mild light that emitted from her lamp she caught sight of a severe wound in his right arm. Blood had stained the right arm of the coat and was still trickling down intermittently. Her embarassment at this unexpected sight arrested words which were about to escape from her mouth. Besides, she had time to recollect everything once more; Chandran groaned. "Leave me, Leela "......... "where do you go now ?" she asked suspiciously. " Anand Bhavan " was the reply. It was the name of the house where her fond lover, Mohan, whom she prized above her life, resided.

" Why ?" she asked again.

" To see Mohan ".

" Why do you want to see him now ?"

He stood silent.

" Will you return soon ?"

" No, Leela, perhaps never," he shuddered and the next moment he had disappeared.

She stood stunned for quite a long time. However much she tried, she could not account for the strange countenance of her brother. She ought to have pursued his way and ascertained his doings, but he was gone. Perhaps they wanted to go to the pictures as there was a midnight show owing to some festival. But this was impossible because Leela knew the degree of contempt her brother had towards Mohan in these few days. All these ideas confronted her Without any piece of mind she closed the door—Just then a new idea struck her. Her brother had come and gone out again in no time. "Curiosity" took her to his room. Drops of water and blood had fallen on the floor. She looked all round and saw that everything that was in the room was in order. Slowly her eyes fell on his opened drawer Her heart began to beat violently, and as she neared it everything in it except an open oblong-box remained unaltered. She noticed the thing missing from it. Yes, it was a dagger. "Brother," she called aloud, and sank back in the chair, unconscious.

* * * * * * *

Mohan was at his table. A candle was burning near him His whole attention seemed to be concentrated on a photo. All of a sudden he turned back but the fatal swing of a dagger felled him to the ground unconscious and his feeble groan vanished into thin air.

* * * * * * *

Leela was waiting for her brother impatiently. Half an hour later she heard a noise at the door and opened it. Her brother, Chandran, was standing there. Horror and fear were well depicted on his countenance. It was Leela who spoke first. "Brother," she cried as if she was in a dream. "What did Mohan do to you so that you should become a murderer ? Chandran turned very pale at her straight question.

UNIVERSITY LIBRARY
18 OCT 1946
MADRAS
131471
28356
521:N291
H6

"Yes, Leela," he uttered in his fond reverie. "He will deceive you and me no more." His voice lowered as he finished. She noticed a tear rolling down his eyes.

" Brother Chandran," she fell into his arms,

" Forgive me if I have treated you rudely "

" No, Leela." Tears stopped him for a moment. He then continued, " It is I who should ask your pardon."

She led him to his room to dress his wound. " How did you get this, brother ?" She asked as she finished dressing.

" I only remember that I was struck from behind.'

" Do you suspect anybody ?"

" Yes, Mohan." At his reply she drew back all of a sudden.

" But you have killed him..........." she cried

He gave her no answer and proceeded to his room Just then he turned back and searched for his handkerchief which his sweetheart, Rema. had presented to him on the eve of his departure to Madras for higher studies He used to have a look at it every night before going to bed. But now to his surprise it was not there ! He then asked Leela, but she said she had not seen it. At last in an agitated state of mind he went to bed.

The next morning Chandran was awakened by a tap at the door. Carefully he went and opened it. It was Hema Raj, the Inspector of Police !

" Excuse me, Chandran," he said. " I am sorry to have to arrest you.........eh.........., you know the reason ?" He took out a kerchief and a dagger from his pocket which had Chandran's name. The kerchief was his sole remembrancer of Rema. But he did not even look at it, not because it was soaked in blood, but he thought it was no more of any value to him. " Sir, I will follow you. Be kind enough to chain me from there." Chandran went inside and took leave of Leela with great difficulty and followed the Inspector.

* * * * * * *

On the third evening Chandran was set free. He arrived at his house, but to his inexplicable surprize Leela was not there. He was told by one of the house maids that she had just gone to the hospital after reading a letter which some one had brought to her house. Without delay Chandran hastened to the hospital. After searching for her for a long time, in an apartment he saw his beloved sister beside a bed. In rapt amazement his eyes flickered over that man who was reclining in the bed, smiling at him.

It was Mohan---

" You are welcome, Chandran," he said. " You theiving vagabond,—" were the words Chandran expressed.

" Chandran, what makes you think so ?" Instead of answering, Chandran tuned to Leela, " Come on, Leela—" With great difficulty Mohan got up from his bed, though his wound was not completely healed, and barred their way out.

" Chandran, unless you answer me, I will not let you go."

Chandran caught Mohan's collar firmly. " You scoundrel, you deceived me and also Leela."

" How—"

1314.71
28354

Chandran left his collar and walked to and fro. "You have stolen my only treasure—Rema—from me, and also asked her to forget me. Was it not? I overheard your conversation that day. Besides, I had seen you with her for about three days." "But Chandran, I am only Rema's brother." Chandran staggered at Mohan's unexpected answer.

"Mohan, have your head on your shoulder. Don't try to bluff me and thereby be with her always in peace."

"Really Chandran, I swear I am the direct brother of Rema."

"In fact, Mohan—?"

"Yes........."

"Oh! Mohan, forgive me, my dear brother; What a folly I should have committed. If I had been successful in my proposal of stabbing you......... Oh! God blesses us." He tried to fall at his feet, but Mohan prevented him—They embraced each other with joy—Tears gushed out from their eyes.

Suddenly Rema entered with a cup of coffee for her brother. After drinking the coffee, he asked Rema to come near him. He then took Rema's hand and extended it to Chandran, and Chand united the hands of Leela and Mohan, " saying, "God bless you—the happy couple." "And you in return, Chandran"

"Leela," asked Mohan, "What makes you still sad?" Leela murmured, "The unhappy action of my brother trying to injure you."

"Why, Chandran never touched me. It was that vagabond, a former suitor to Rema who stabbed me. I saw him. It was only yesterday. I could report the matter to HemRaj' ....

"Then", sad Mohan interrupted Chandran, "It must be he who tried to kill me also as I am an obstacle to his pursuit of Rema. It is because you rejected his proposal that he tried to slay you, too" After a while he continued, "Mohan, but why did you ask Rema to forget me?" With a smile he continued, "you ought to get a nice beating for that."

"Don't misunderstand me, Chandran, there was reason. Rema's suitor of whom I told you was a wealthy and highly educated man Till the previous day you overheard our conversation our financial position was very low. But then I received a wire that the sudden death of my childless uncle who was a millionaire had opened for us a bright future; and I sent a reply yesterday about my inability to arrive there. Now I hope we can all start next week—Can we not, Rema?"

"I don't know, ask Leela," replied Rema, "and you, Leela?" Mohan continued.

With a smile she cast a furtive glance at him and looked down.............

T. SURENDRA RAJ
IV FORM E

The Essayists of England

AN essay, as we understand it to-day, is a valuation of a subject, usually in prose and of a literary or social nature, from the writer's standpoint. The works of Montaigne, which laid the first foundations of the essay and exercised a material influence over the style of the Elizabethan masters, hardly come within the limits of the essay as we understand it. During the classical period and the subsequent Romantic Revival the progress of the essay was meteoric; and the contributions in the later centuries have scarcely fallen short of the best traditions in this field of literature.

Chronologically speaking, the first writer entitled to the rank of an essayist is Francis Bacon. In his free and intimate handling of the subject, he closely resembles Montaigne; his is a perspicuous and epigrammatic style, that has a freshness of its own and an originality which, though occasionally equalled, has never been surpassed. No better compliment could have been paid to him than the sincere declaration of Hallam that it would be derogatory to any educated man to be unacquainted with his writings.

It requires no unusual critical faculty to recognize the aristocracy of this world; four stand out conspicuous by their achievements; four are the acknowledged leaders: Goldsmith, Hazlitt, Lamb, and Macaulay Goldsmith, who was more of an artist and less of a genius, "aimed at a straightforward effect of pathos or humour, accompanied, as a rule, with a colloquial ease of expression, an apparent absence of all effort or calculation." On the traditional desert island, marooned from all possibilities of human intercourse, but with the forethought to possess a book, one finds no better selection than his 'Citizen of the world', a series of essays by a Chinese philosopher in London. Macaulay admitted that there had been better writers, but declared that no writer was more uniformally agreeable.

Hazlitt and Lamb are two magic words, to which the heart of the true critic seldom or never fails to thrill responsive. Hazlitt is described as a master of the apt and illuminating phrase; Lamb, not only as an essayist of unique charm, but also as a critic of rare insight and surprising accuracy. Hazlitt's essays are purely literary and unemotional; the 'Essays of Elia', on the other hand, are frequently trimmed with that elegant and inexpensive frill of human sympathy. One possessed that peculiar gift of saying the right thing in the right place; 'the other illustrated that art lies in concealing art, for he is as frank and communicative as Bacon or Montaigne.' 'We are mighty fine fellows,' said Stevenson, 'but we can't write like William Hazlitt'. Lamb's essays demand a more brilliant tribute: that his character is written in them.

In essays, rich in applied knowledge and diversity of subject matter, Macaulay beats his rivals hollow. His greatest quality is his clearness of diction; that, together with a balanced and agreeable style, fully justifies his claim as a classic. He was a voracious reader with an exceptionally retentive memory; his essays on Milton, Goldsmith, Johnson, Warren Hastings and Hampden bear testimony to this effect. Yet his is by no means the

perfect essay; 'his essays are either overburdened with detail or based on inaccurate data. What he gains in glitter, he loses in emotion' Nevertheless, he was a brilliant writer; brilliant in every sense of the word, brilliant to subtlety.

The later centuries were by no means lacking in masters of this particular form of literary composition. 'The emphatic vigour of Cobbet, the graceful confidences of Hunt, the aerial cadence of De Quincey and the imagery of Ruskin; the sparkle of Stevenson, the puritan fervour of Carlyle, the scholarly prose of Arnold and the perfect serenity of Newman: in these exists a something that spontaneously rejects the commonplace and associates itself with Romance. Among the masters of the present century, the most outstanding are the immortal Chesterton, saturated with the wine of paradox; Hilaire Belloc, that versatile genius; and the inimitable Gardner and Milne, whose engaging frankness gives distinction to their literary style.

A. SUDHAKARAN NAYAR
(Old Boy)

Our Lingua Franca

(K. Gomathi Amma, Rashtra Bhasha Visharad; Vidwan)

"Mazhab nahin sikhata,
apas men bair rakhna,
Hindi hain ham,
vatan hai Hindostan hamara!"

(Religion does not teach us to hate one another; we are Indians and our motherland is Hindustan!)

IN these memorable lines of Sir Muhamad Iqbal's song is expressed the intense passion of an indistinguishable and indivisible Hindustan, the unity of the Indian nation. When Arabs, Persians, and Mughals penetrated into Hindustan as missionaries, explorers, travellers, traders, artisans, scholars, adventurers, soldiers, conquerors and rulers, in ever-increasing numbers during the course of five or six centuries, they burnt their boats behind them, they settled down, intermarried and multiplied. The Muslims lost their foreign racial identity and in course of time they and the Hindus became one homogeneous people even in physical features and physiognomy. Hindus and Muslims adopted one another's dress, manners, and customs. A new society and new social order came into existence. The people of India did not adopt the religion of Islam wholesale in the same way as the people of Persia, Turkistan, Afghanistan and Baluchistan did; but Hinduism could not resist the unitarian spirit of Islam and has reacted to it to a large extent. When two groups of people come in contact with one another and live together for centuries, their distinctive cultures intermingle and a new common

culture is evolved, and a common language created. The Hindus and Muslims of North India ceased to be two distinct races, but got merged into one nation and Hindustani under the names of urban Urdu and rural Hindi was their common language and a common medium of national culture. It is generally believed that the idea of a united Indian nationality was evolved and fostered through English education under British rule. But we know that the unity of India as one country was established under Muslim suzerainty. It was the predominance of Hindustani language and culture over all parts of India, principally through Muslim propagation that gave birth to Indian nationalism.

According to the Rt Hon. H. A. L. Fisher, the essentials of the national spirit are a common history, common sufferings, common triumphs, common achievements, common memories, and common aspirations. Race, religion, language, law, geography, all contribute to render community of sentiment possible. But in the opinion of Sir Jadunath Sarkar, race and religion must be dismissed from the popularly accepted list of forces contributing to national unity. He holds that purity of race is a myth; and religion when fantically pursued is a solvent rather than a unifying force in the modern world. Fisher says that a nation is yet possible even if it be mingled in race and various in creed and language, provided that its inhabitants are bound together by a common political sentiment. But to make the inhabitants of a vast continent like India, divided in to several linguistic provinces, homogenous, the affinity of a common language is the most powerful agency. A common sentiment, a common soul, and a common aspiration require a common medium of expression. Unity of language brings about unity of hearts; unity of hearts makes for unity of efforts and where efforts are united the results can be only one, that is success. We know that the easiest way of establishing sympathy and understanding and fellow-feeling is to speak the other man's language. Tyrants and patriots alike had in the past realised the potency of a common language. Conquerors knew what it was to undermine national feeling by undermining national language. Patriots knew what it was to rouse national feeling by awakening national language. A common language is, therefore, a political and social necessity.

The Hindi movement in South India inaugurated by Gandhiji a quarter of a century ago, represents not merely the spread of a language; it represents Indian nationalism, the Renaissance of India. Gandhiji's bona-fides have been attacked fiercely and he has been accused of deep conspiracy, by the protagonists of Islam, to crush Urdu. On the other hand, he is alleged to have compromised Hinduism by his advocacy of simple Hindustani and by his appeal to adopt both scripts, Nagri and Urdu. Gandhiji's politics may not appeal to all; his economics may appear unsound to many; his non-violence an impracticable creed to a large section of Indians amid the terrible man-slaughter going on around them, amid the merciless indifference to the sanctity of life. But any one with an inter-provincial outlook and habits of thought cannot but be led to a realisation of the need of an inter-provincial language for India. A common language had developed in spite of frictions; it had slowly and steadily progressed, though in different directions, all through these years. In spite of the complaint against the Englishman that he is responsible for forcing a foreign language for our common use, we do know, that as far as

North India was concerned every European officer, civilian or military, had to learn Hindustani. An army could not be controlled without unity of language. Legislatures might get on with different languages, schools could be multi-lingual; but an army could ill afford to be so in the interests of discipline. A knowledge of Hindustani was more or less necessary for Europeans, long before it was introduced as compulsory in the Madras Presidency or elsewhere by a national ministry. The present war has enabled the movement to gain great strides towards progress, for we know that an Indian soldier, be he a Tamilian or Malayali or a Kannadiga, is required to have a working knowledge of Hindustani or else attend classes in Basic Hindustani along with military science. Honest Englishmen will admit the truth that English or any foreign language could never be successful as a common language for India. Two centuries of British rule has not enabled the language to spread beyond a small section of the people more or less concentrated in urban areas. What Gandhiji did was to focus attention on the importance of Hindustani and give it an impetus at a time when national feeling and aspirations had been roused throughout the length and breadth of India. The Hindi movement of South India has gone beyond the stage of political or academic discussion and has come to occupy a position of eminence in the public activities of the South attracting to its support the best minds of the country. Well may we ask, why? Because the movement represents the forging of another link of unity between the north and south of Hindustan; it represents the forging of a new channel of communication common to the forty crores of India. The immense and indispensable utility of a lingua franca which has its roots in our country and which is already the mother tongue of a huge majority of our countrymen is obvious and needs no elaborate argument to support it. A new culture, a new order of life and a new outlook—these are some of the bigger issues aimed at by the propagators of the Hindi movement. Communalists have tried to tamper with it; party politics have been attributed to the propagandists of the movement. But the fact remains that Congressmen and Socialists, Capitalists and Communists, Nationalists and Inter-Nationalists, Officers and Workers, Soldiers and Statesmen, Educationists and Industrialists, have alike stood for the cause of Hindustani, in spite of conflicting ideologies they represent in politics and in their own sphere of special subjects. It is this support of the wide public that has stood by the missionaries of the movement, the pioneers in the field, in moments of incessant toil, in the face of apparent failures and great odds. It is no light task, the career of the Hindi workers whether inside schools or outside. This movement has got to go on and it will go on whether we emerge out of this war with a new constitution or not, whether India is parcelled into Pakistan and Dravidistan, or whether we remain as Akhand Hindustan; whether we come under a national government or become autonomous states, whether the Beveridge scheme of reorganisation of economic life is adopted for India or Gandhiji's pet theory of Rama Rajya. Whatever the politics and the economics of a post-war India, one thing is certain, and it is that Hindustani will become the state language, though the process may take a good number of years.

It is true that the workers of the movement will have to adapt themselves to the changed mentality of the people. Our ancient literature may be replaced by one, more progressive; it will become necessary for us to assimilate much from other provincial

languages ; we may have to create a literature suited to the rational and scientific outlook and ideals of modern India. The modern rapid means of communication, a broadly uniform system of government and the ever-rising tide of national awakening have helped to draw close together the population of different provinces, with the result that they are tending more and more to think and act in terms of common needs and problems. The spread of literacy and mass contact have gradually brought about interprovincialism. Our national language will have to be modified to suit the needs of the times. It will have to be simplified more and more. Some of these changes more or less fundamental will be necessitated as time goes on, but the need and importance of a common language can never be lessened, as some people are apt to infer from the absence of government support or the half-hearted co-operation of officialdom, which have in many instances, retarded the smooth progress of the movement in recent years, since the sponsors of Hindustani inside academic institutions ceased to occupy the helm of affairs of government.

It is not the purpose of the writer on this article to set forth here all the discordant notes brought in and the controversies waged around the different aspects of our linguistic problem. The Hindi-Urdu controversy and the question of script have been put up as insurmountable barriers in the path of our progress. A lot of time has been wasted over these things, but unprejudiced minds coming from both communities have greatly helped to clear the path for us. We would do well to remember the note of warning sounded by Jawaharlal Nehru regarding separatist tendencies in language. He says, "Scratch a separatist in language and you will invariably find that he is a communalist and very often a political reactionary." Urdu and Hindi are like two streams flowing from one parent source ; their framework and structure are the same. The Hindustani is the wonderful composite product evolved by the two great races of India, which have for several centuries shared a common lot under the same sun, and as such fulfils the pre-requisites of a national lingua franca, namely, the use by the largest numbers and indigenous origin. The script question apart, the Hindi-Urdu controversy represents only an over-emphasis on two linguistic aspects of one and the same language. One needs just commonsense to eliminate the communal bias of politicans and the puristic pretentions of scholars from our deliberation of the question. The question is, whether the people of this country are determined to promote points of common contact or emphasise points of difference. If we think and speak and write in terms of the masses, inevitably our speech and writing will tend to simplicity and force. Nehru rightly points out that this is the way to check extravagant conceit as well as separatist tendencies of Urdu and Hindi. The question of script has been decided in fairness to both parties, the Roman script advocated as common for India being utterly unsuited to writing Indian languages and preserving their correctness of sound and the beauty of their genius. The recognition of Nagri and Urdu script is not merely a political compromise as some people think but a vital principle to encourage national growth. Gandhiji has pointed out, in season and out of season, that it is not the aim of the Hindi movement to deal a death-blow to provincial languages. A common language for India being primarily a symbol of Indian unity, that unity admits also of diversity of tongues and traditions and every effort has been made to preserve that rich diversity. Hindi far from retarding the progress of our provincial languages has enriched them to a considerable extent.

Its kinship with the Dravidian languages, its simplicity of grammar rules and the easiness and quickness with which it can be learnt are some of the points that have an appeal to South Indians in the pursuit of the study of Hindustani. Apart from these points, one asks if the language deserves to be learnt for its own sake and for the beauty of ideals and sentiments expressed in its literature?

Matthew Arnold in his talk on "Literature and Science" puts in a plea for the study of classics. specially Roman and Greek literature. There are two fundamental instincts in man—his sense of conduct and his sense of beauty. These instincts serve to preserve human nature. Whatever knowledge we acquire is applied to man's sense of conduct and to his sense of beauty and in this way human nature is perfected. Arnold maintains that humane letters or literature has the power of calling out our best emotions and that it satisfies our sense of conduct as well as our sense of beauty. Arnold's plea for the study of classics applies not only to Greek and Roman literature but to all that is best in every literature, and, I may add, Hindi literature for Indians in particular.

The language enriched by the famous ballads of Chand Bardai, the Vaishnavite tradition handed down by Vallabhacharya, Surdas, Mirabai and Vidyapathi, the virile teachings of Kabir for the unification of Indian faiths and communitics at the feet of one loving Universal Father, the beautiful poetry of Tulsi Das, the highly ornamental verses of Kesav Das, the charming couplets of Bihari Lal, the nationalistic poetry of Bhushan who sang of the stirring deeds of Shivaji and Chhatrassal,—cannot this hold its own with the ancient literatures of the world? The rich heritage of thought and speech embodied in the works of Bharatendu, Prem Chand, Dwivedi, Maithilisaran Gupta, Jayasankar Prasad,—can it ever lose its significance in the literature of Modern India? Hindi literature has a fine past and a great future. It has been built up by men of varied nationalities and religions. Hindus, Muslims, Maharashtras and Gujeratis joined together and developed this fine literature. English missionaries have also had a hand in shaping modern Hindi. The contact with the West has enriched Hindi in the field of prose, novels, short stories, and drama and literary criticism.

One cannot but wish the students of the present day to echo the fine sentiment to which Sir Mirza Ismail has given expression, in his convocatian address at Patna University. "To me India as one nation is a most inspiring thought. This is the land of all of us, to whatever race or creed we may belong." Sir Mirza calls upon the Universities to play their role in forging the unity of India. It is the task of the Universities to encourage deliberately, scientifically that which by natural process is already coming to pass and this fusion of culture can be hastened, guided and enriched by a University which deeply cares about it. The prevalent attitude of isolation, of superiority, of intolerance, and hostility should give way completely to the positive desire and effort for mutual understanding, respect and co-operation." Tbe aspirants to Indian unity urge upon the Universities to give the proper lead and encouragement to the language of inter-provincial thought and speech, and plan for a post-war India.

"Dynamo Dri"

I had just finished my dinner, and, lying in an easy chair was enjoying the delicious luxury of a de-lux cigarette when who should burst into my room unannounced but my dear friend Venkitadri. A young man of 25 years with a striking personality, a versatile genuis whose conversational powers have won for him the regard and praise of many a restless spirit, a dynamo of energy the narration of whose deeds and words may keep you spell-bound for hours—that is my friend Venkitadri—a Bachelor of Science, but more proficient in Arts than in Science.

" Awake, you incorrigible dreamer " he exclaimed " Arise ! Smoke not your life in ease when starving Bengal cries to you for help ". He threw himself on a sofa on my right side. " What ill-wind blew you into my room"? I dreamily queried.

" Not ill-wind, you bird of ill-omen " he testily replied. He took from his shirt pocket a letter and gave it to me.

" Read that " he barked, and I saw to my dismay and astonishment his eyes light up with a fanatical brilliance. " Do you call your religion a Religion that harbours within its fold such a barbarous custom. Here's a young girl just placing her foot on the threshold of youth, a paragon of beauty and virtue—an angel walking on this earth. And because the fool of her parent tempted by money gave her in marriage to an imbecile ass when she was only 7 years old, she finds herself now—in the midnoon of her life—a *widow*. The imbecile ass, her husband, has been dragged off for a deserving job in the nether—world."

He stopped for want of breath. Meantime I raced through the contents of the letter which was from his brother Seshan in Coondapoor, South Kanara. The letter contained the news that Venkitadri's cousin Sukeshini had by a cruel Fate been rendered a widow. I knew the girl for I had attended her marriage—or in my friend's words " the sacrifice of a second Iphigenia to propitiate the blood thirsty Orthodoxy ". Vividly I could recall the scene now, of how Venkitadri raved and raged against the marriage, how he threatened to beat the bridegroom if he did not at once quit the place, how the brothers of Sukeshini rose up as one and threw him out of the Marriage Pandal, how I succeeded with great difficulty in removing the " Dynamo " to the Bus Stand. Nine years had rolled by and Venkitadri had not so far breathed to me a word about that incident. Nor had he set his foot in his native village even though Sukeshini's father had died a year

ago. "The bridegroom," the letter ran on, "had gone over to Rangoon in search of employment. When the war broke out he and his friends joined the stream of refugees that sought to escape through the dense, malaria—invested forests of Burma, but died on the way. On reaching Calcutta the survivors had sent an express wire to Sukeshini's house. As Sukeshini after her morning bath entered her house she saw to her great horror her old widowed mother writhing on the floor. Her brothers hid their tear-stained faces from her. With a piercing wail the woman gathered her daughter to her bosom "Oh ye Cruel Gods!" she lamented "are not you satisfied with making me lordless. Must my daughter also share my fate. Oh my poor lamp! you will soon be shorn of your wool." So on. Poor Sukeshini, she was lying in a swoon. She lay like a broken lily in the arms of her mother. The concluding paragraph of the letter read "After the first outburst of grief the relatives soon made arrangements to perform the usual funeral rites for the peace of the departed soul. Only 4 days more for the fatal day—when according to the prevailing custom Sukeshini would be deprived of her ornaments and Tali and worst of all—her luxurious growth of hair that reached up to her knees and against which her beautiful countenance shone like a Moon emerging in full splendour from the dark clouds. This thought so haunts me that I cannot sleep. Do come brother and save her at any cost-Our own mother invites you."

"I am so sorry, Dri" I said and my voice shook with emotion. "But we are pcwerless. It requires another Perseus to slay this Hydra of Sanatanist tyranny." "Spineless Stoicism won't do", my friend rasped, and he described to me the plan he had hit upon to rescue Sukeshini from such a dire fate. It seemed so simple and daring that I could not for the life of me refrain from taking part in it.

We raced to Coondapoor in my powerful car—my Blue Bird—and arrived there at about 8 O'clock in the night on the 10th day. The car was parked in a small wood adjoining the village tank and leaving me in it Dri raced to the cottage of the village barber Narayanan whom he knew well. A purse changed hands and when the barber was called to the house of Sukeshini it was Dri who went—in the guise of Narayanan. Enroute he passed by my car and his disguise had that masterly touch of "Sherlock Holmes" that my own eyes failed to recognize in that bent frame, bearded face and bleary eyes my friend 'Dri'. He warned me to be ready and hurried off in the direction of Sukeshini's house with a bottle of spirit hidden in his clothes.

Ten minutes passed. Suddenly a red glare was visible at a distance which soon grew to be a raging fire. There was a hue and cry and people

ran hither and thither crying "Fire! Fire." Two shadows dodging the crowd flitted to my car. The door opened and closed and my friend's voice ordered "Drive, drive like Hell.". My Blue Bird spread its wings and responded to my call for speed. We arrived safely at my house as dawn was breaking. A few hours later we got a telegram from Seshan from Coondapoor. "Dear Dri. Need not come. Sukeshini burnt to death in fire accident." "So that is another laurel to wreathe my brow" said Dri to me. "Yes" I replied "you are more than a Dynymo, my friend, you are a Dynamite. A few more explosions like this—and I can assure you the castle of Orthodoxy will kiss the ground."

"Amen! said Dynamite Dri.

V. A. VENKITARAMAN,
Junior Intermediate.

Japanese Belle. By: T. Madhu.

World, whither bound!!!

AN Alpine Owl, desiring to know more about life, set out one day from his European habitation, and taking a more southerly direction flew to the east passing over many a hill and dale and at last came to a land, which rose very high into the air and from where flowed down mighty rivers fertilizing a plain of very vast extent. Here in one of his nocturnal wanderings happening to come across a Himalayan Bat, he accosted him with all civility and demanded of him if he could suggest, where the present world, manned by these human elements, was heading to.

"Why, the world of the past headed towards the present and the present world can head itself towards what else but a future? replied the Bat.

"So you mean," said the Owl, "that this world will have nothing more than a future existence without anything special to be mentioned about it? In my continent I am situated in so poised-up an eminence that from there you can have a full bird's-eye view of all that take place within the limits of the high seas. Though this height is nothing compared to your Himalayan peaks, yet one is apt to feel giddy at the sight of the tremendous turmoil, caused by the conflicting ideals of the numerous contending forces that have come to have their stay about both political and religious. On one side there is the Fascist tendency opposed to democratic outlook on the other which in turn is always at conflict with Nazi spirit of its neighbour, who aims at nothing but the overthrow of his next door Bolshevik antagonist with Communistic aspirations. Here Aryan ascendancy is being hampered by a Teutonic supremacy and there a Christian aims at the annihilation of Jew or a European that of an Asiatic and vice versa. Thus in the general unrest that prevails there happens a voracious rush for the exploitation of every sort of modern invention, either scientific or otherwise, for getting a complete mastery over every other contending element without the least regard for the lives of the major part of world's creations, among whom we are fated to hold a very small part. I do not know what your Oriental philosophy has got to explain.

"Though differences in philosophical imaginings," suggested the Bat, "give no definite solution" of any of the most complicated problems of life, yet faith gives so much of mental satisfaction that but for the occasional resortings to such abstract theories, life is very often apt to become unbearable and even desperate. You seen to be under a great apprehension at to the future stability of things, but in such matters, over which we individuals can have no control, it is better to find relief in a negative reasoning than view with awe a positive end. The alarming state of things that you

suggest comes due to the marvellous capacity of man to surmount all natural short-comings, which leads him to the belief that there is nothing in nature to shake off his unchallenged sway and hence he is authorised to make or mar this earth to his own liking. Of late he has so much spread his influence over the entire surface of the globe that he has made it hopelessly uninhabitable for any other living being except in a little Zoo of his own making. But he does not seem to be conscious of the intricate working of nature, which has a wonderful ability of self adjustment. Have you ever seen parties among any other of the same species of God's creatures? No. But with man it is different. As there is no one else, who can destroy him to rid this world of his nuisance, nature has worked out his self destruction by splitting him into innumerable parties all with discordant views."

"But has not each living thing its own right of existence?" demanded the Owl. "And who is there to champion, the cause of the lower creations? You speak of nature's self adjustment, but in what way has it succeeded in setting right the condition of the African four tusked elephant, which they say had once existed in large numbers and now has become extinct due to none else but this man? He hunted it for material benefit, which not only did not make him any the richer but made the world poorer by his avarice. In the same way you need not be surprised to find a day when there will be neither owls nor bats on this earth."

"The prospect, you suggest," put in the Bat, "is sufficiently disquieting, for, none can definitely forecast in what way the world will shape itself. Any phenomenon having a bearing on natural developments can be clearly seen through. But the world we live in, is made most artificial by man in his attempt to cover up his natural deficiencies with unnatural trappings to make life appear completely perfect and entire. Therefore it is plain that a natural consequence of events is extremely difficult of comprehension. And again it is very much debatable whether a complete homogeniety, for which this man breaks his head so much and for which we all are put to so much of uncertain existence, is ever at any stage intended in nature. If unity and unanimity were the idea of creation then there would have been no necessity for making the poles always suffer cold while the equatorial regions blaze with heat, for, this simple defect could have been easily rectified by giving the earth a wider range of lateral amplitude during its annual motion round the sun. Hence you see that differences aught to be the general rule in nature and the same differences to be the cause of final destruction."

"This is also in a way true," assented the Owl bristling out his radiated ruffs a little more widely, "but we being the birds of the night cannot presume to comprehend a world in broad day light, as even those, who can put up with the glare of the sun, cannot ken anything of a higher light, for, who knows that such a light is not in existence?

P. R. VENKITAKRISHNAN, B. A., L. T.

The Senior Intermediate Parliament

At a business meeting of the students of the Senior Intermediate held on 15—7—43 with Sree K. S. Krishna Iyer, M. A., L. T. Vice-Principal, in the chair, a managing committee was elected to conduct the Parliament. Subsequently the House was divided into parties consisting of the Moderate Liberals, the No-changers, the independent Liberals and the Independents. Sri M. Narayana Kurup, the head of the Moderate Liberals who formed the majority in Parliament, became the Prime Minister, and the Old Managing Committee was replaced by a Cabinet consisting of the follow-ing ministers with separate portfolios for each:—

1. P. Radhakrishnan Nayar (Minister for Home Affairs) 2. K. Rama krishnan (Health) 3. M. T. Balakrishnan Nayar, (Discipline) 4. U. V. Moideen Koya (Food) 5. P. Vijayan Kuttan (Information) 6. C. Prabhakaran Nayar (Education) K. H. Ramaswamy and M. Sivadasan were elected the Leader and the Deputy Leader respectively of the opposition, and M. Usman, the leader of the Independent Liberals.

The Parliament formed a Distress Relief Committee and collected a sum of Rs. 391 which was sent to the Indian Express Relief Committee to help the famine-stricken people of Bengal.

Altogether we have had four ordinary sessions occupied by two sittings and three extraordinary sessions. Every sitting was characterised by a spirit of lively opposition.

M. K. PADMANABHAN NAMBIAR,
(Clerk of the house).

[We are glad to announce that V. P. Ramavarman Erady, Senior Inter-mediate, has won the First Prize in the All Kerala English Elocution Contest held recently at the Y. M. C. A. Calicut] Editor.

The College History Association.

AT a business meeting of the History section of the Intermediate classes held on 16—7—43 with Sree K. V. Krishna Iyer M. A., L. T. in the chair, it was resolved to revive the History Association, and a Managing Committee consisting of 1. K. K. Padmanabhan Nambyar, 2. K. Ramakrishnan 3. K. A. Anantanarayanan, 4. N. Radhakrishnan and 5. Miss Padmavathy was elected with K.N. Ramaswamy and Gangadharan Nedungadi as Secretaries

The inaugural address of the Association was delivered by Sree O. F. E. Zacharias, Principal, The National Tutorial College, Calicut, Sree R. Ravi

Varma, M. A., (London,) presiding. An ordinary meeting was held on 26—10—43 with Sree K. V. Krishna Iyer, M. A., L. T. in the chair, when K. Rama krishnan read a paper on, The Legends, and their influence on history. There was a lively discussion in which several members participated.

Z. College, 30—10—43.

K. H. RAMASWAMY, Secretary.

The High School Literary Association.

THE High School section has two Literary Associations, the VI and the V forms Association, and the IV Form Association. The following are the office-bearers of the two Associations:—

President. (Ex-officio) Sree P. Kunhiraman Nayar, B.A., L.T. Head master.
Vice Presidents: 1. P. Gopalan Nayar, B. A., L. T. 2. K. C. C. Raja B.A., L.T. Vidwan M. Koru Paniker,

Members of the Managing Committee:—

1. V. R. Krishnan. 2. E. V. Moideen Koya. 3. K. Balan. 4. K. K. Kelappan 5. Miss P. P. Janaki. 6. A. P. Hassan Koya.

About eight meetings of each association were held. The pupils take a keen interest in all discussions. We thank the Headmaster and all are our teachers for their help and guidance.

1. N. Ahmed Koya
2. K. Balakrishnan Nayar
3. T. Surendra Raj
4. C. P. Narayanan

Secretaries.

Z. College, 26—10—43.

Our College

ADMISSIONS

THE College and the High School Departments reopened after the midsummer recess on the 3rd of June, and at once an unprecedented rush for admission to the various classes began in right earnest. In the course of the week itself all the classes in the School Department were full and several guardians—some of them Old Boys of our College—had to leave the premises with heavy hearts and frowning countenances. since their children could not get admission. The want of accommodation has begun to be so keenly felt as never before, and if we are to satisfy the needs of not merely the locality but of all Malabar, as we should, we have certainly to

expand on a larger scale. While sympathising with those guardians and parents who had to return disappointed, because their children could not be admitted into this institution, we hope that they will have the largeness of heart to realise that our failure to oblige them was due to our inability to do so in conformity with the strict rules of the Educational Department.

THE LATE SREE M. RAJANGAM IYER

'And lo! Thy foot is on the head that Thou hast made! Sree M. Rajangam Iyer, B. A., L. T., our veteran Physics Lecturer, passed away in his 56th year, on the 25th of May 1943. He had been on long leave owing to ill health, and though bed ridden for several weeks, nobody suspected that the end was so near. On the reopening day a meeting of the College Staff council was held with the Principal in the Chair and a resolution moved from the chair conveying our profound sorrow at the death of the great teacher and expressing our sympathy with the bereaved family was unanimously accepted. The college was announced to be closed for the next day as a mark of respect to the memory of the deceased. His was a great soul. We had in him a rare combination of several virtues which made him an ideal Guru—an ideal man. His mastery of his subject was superb, and his control over the students-not merely of his own Physics Section-but of the whole college—was nothing short of miraculous. Though, as a general rule, we teachers belong to obscure corners in life, ignored by the influential public, Sree M. Rajangam Iyer was able by steady work, intellectual powers and innate qualities of leadership to command the respect of all, both great and small, and win for himself as well as for his old college a supreme place in the hearts of men.

As a young man he had made his mark in life, and the Government had been pleased to confer upon him the post of an Honorary Bench Magistrate. An all round sportsman he had earned a name for himself by his sweet reasonableness and the spirit of give and take. In the Cricket pitch, in the Tennis Court, or on the Hockey field the very presence of master Rajangam Iyer was an inspiration to our boys to give ot their best.

As the Principal remarked with sorrow, in big institutions like ours, as well as in large families, such separations are sure to happen, though the thought that sorrow is common can never make ours the less. We shall never forget this supreme fact that our good old teacher had ever identified himself with the progress and welfare of this college for well over a quarter of a century, and we shall ever remember that among the many great teachers who had adorned this institution in days gone by scarcely one has left a more splendid and none a more inspiring reputation.

THE LATE SREE K. A. TIRUMULPAD.

Misfortunes never come singly. On the 13th July, the Principal received information that Sree K. A. I. Tirumulpad. one of our experienced teachers, passed away at his residence in Palghat, where he was undergoing prolonged treatment. Though only about 45 at the time of death, he had served this institution for well over 23 years as a teacher in the Lower Secondary Department, and had so endeared himself to his pupils and his colleagues that all of us miss his genial personality. He was an impressive teacher who could command respect without resorting to the usual disciplinary methods. A fine musician and a talented actor he could enliven his colleagues in the Teachers' Room by his inexhaustible fund of humourous anecdotes—The college was closed for the day to bemoan his loss, and at the Staff Council meeting the Principal referred in touching terms to 'the great and noble qualities of the departed. And so, while be moaning his premature death in silent prayer to Heaven, let us, his friends and colleagues, console ourselves with the reflection that 'whosoever sits down to the feast of Life must end with drinking the bitter cup of Death !

THE RETIREMENT OF SRI KOCHUNNI RAJA

Sree C. Kochunni Raja, our Junior Malayalam Pandit retired from service on 16th June 1943. He had been associated with this institution for well over 23 years, and in spite of his having many more years of service left to him, he decided on retirement, as he was in indifferent health. The College Staff Council entertained him to tea on the eve of his departure, and presented him with a humble token of their love and esteem for him. Several of his friends and colleagues spoke in eulogistic terms about his services to the College. Kind and considerate, simple and unostentatious he could easily gain the goodwill of all with whom he came in contact. We are sure that in his years of retirement he will be able to recoup his health and devote his profound knowledge to the general amelioration of society — and we hope that in days to come he will find time to pay occasional visits to his old institution and his erstwhile colleagues 'for auld lang's syne.'

ADDITIONS TO THE STAFF.

Sree P. K. Sreeveerarayan Raja, M. Sc. was appointed as Physics Lecturer. One of our distinguished 'Old boys' he may confidently be expected to maintain the College Physics section at its traditionally high level of excellence. Sree P. Krishnan Nambudiri, Vidwan, has been appointed as the Junior Malayalam Pandit.

GAMES AND SPORTS

Sree T. Sankunni Kurup, B. A. L. T. has been relieved of his duties as Physical Director and taken on to the High School Section and Sree T. J. Mathew, B. Com. has been appointed as the Physical Director. The spirit of all modern Athletic activities is organisation; and here the students and pupils receive their training according to plan under competent guidance, As Tennis Balls have become as dear and out of reach as roc's eggs, the game of Teunis has been temporarily suspended.

INTO THE BATTLE LINE.

The War is now well on into the fifth year and loyal india is gradually awakening to the full implications of the great principles of the policy of the Allies—In recent years the attention of the Educational Department has been foccused on the war effort. It is gratifying to note that our College plays no insignificant part in this World War No. 2. that is being waged in different quarters of the globe. Many of our 'Old Boys' had entered military service at the very beginning of hostilities ; many have exchanged the pen for the sword in the course of their studies in recent months, and yet many more are joining up. While thus there is a steady stream of willing recruits to His Majesty's Forces from among the students, we teachers are proud to declare that we too are doing our humble bit to further the war effort. Since this August the Principal and the Staff have been every month contributing from their salary Rs. 63-8 'to go into the battle line.' Now when the mellow light of Victory has begun to play upon the Allied Arms, when the roseate hue of dawn has begun to tinge the horizon after the darkest hour, we pray for the speedy termination of this war and the downfall of Hitlerism, so that a new global order may be evolved, and man can live in safety, in full possession of the Four Freedoms postulated by that great American.

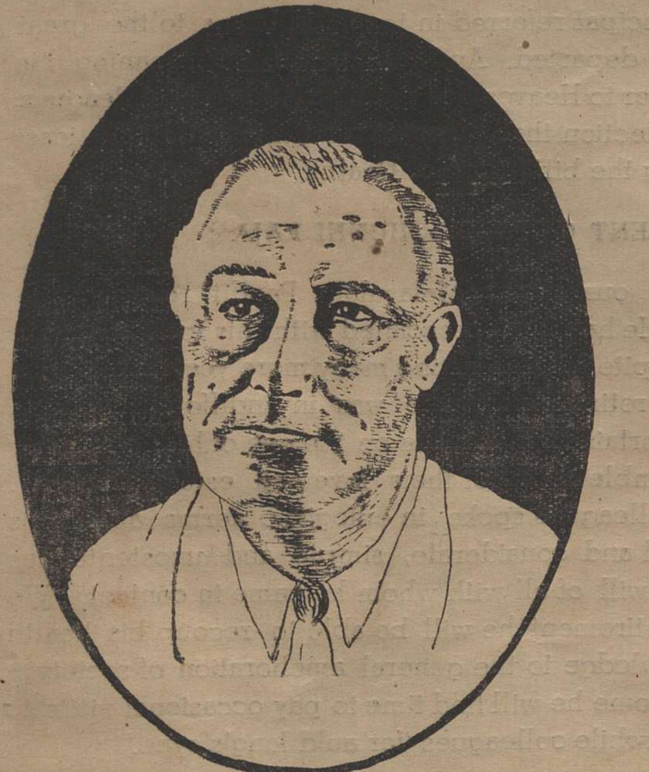

President Roosevelt] By: C. M. Antony

One of the 'Old Boys of this College to gain conspicuous distinction in this war is Captain Anantasubramaniam M. B. B. S. who has been awarded the Military Cross- a rare honour - for meritorious service somewhere with the Eighth Army. He had joined this institution in one of the lower classes in the early days of his boyhood, and left it after passing the Intermediate examination. We feel it our proud privilege to convey our congratulations to him through the columns of the magazine of his old College, where he was the beloved of all by his understanding obedience and cheerful disposition.

OUR LIBRARY,

Our College Library has now the appearance of a regular field o. battle with all the weapons of modern warfare displayed in glowing colours Lancasters, Beauforts, Flying Fortresses• and Mosquitoes hold an aerial umbrella over the Churchills, Matildas and the Shermans engaged in regular action, with the determined countenances of the President of the United States and the Prime Minister of Great Britain contemplating the scene with sublime serenity, the one with his characteristic sly smile, and the other with his equally characteristic cigar projecting from between his resolute lips. And the Librarian 'perched on his elevated school, peering at you through his glasses' (with apologies to K. Prabhakaran Nambyar) seems to have dissolved into an inalienable part of the whole show. Students are requested to study these pictorial illustrations in detail, to enable them to appreciate the growth of Allied strength from day to day, and to get an idea of the hammer blows that are being delivered on the Axis strongholds in the different theatres of war.

HINDU MUSLIM UNITY.

The College and the School Departments have got on the rolls a fair percentage of Muslim students. Time was, when there was only one Muslim within the whole college, the Physical Training Instructor, our good old (now good young!) Syed Abdul Gaffoor Saheb going about among us with his sweeping moustache, in dignified isolation—a solitary Crescent illuminating a wilderness of 'unbelievers'. Now the Muslims have begun to patronise our institution in increasing strength every year and we feel happy

that, atleast so far as our College is concerned, there is real Hindu Muslim unity. Perfect harmony and good will prevail, and we are happy to have them in our midst.

We regret to have to announce that N. Abubacker, V Form, succumbed to enteric on 21-10-43. While expressing our heart felt sympathy with the bereaved family, we pray in solemn silence to our Maker to give eternal rest to the soul of this gentle boy in His own bosom.

THE POOR BOYS' MEAL FUND.

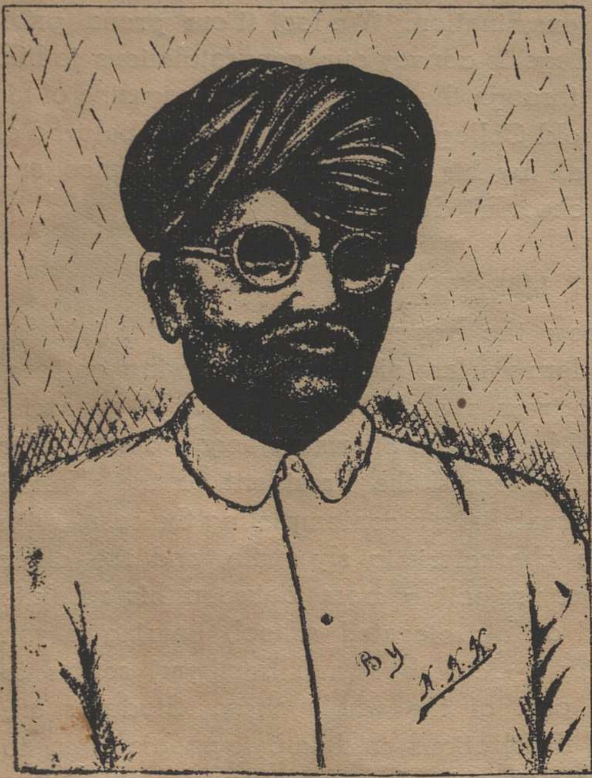
The Late Sait Nagjee Amarsee

As the strength in all the classes mounts up, the number of poor pupils also increases and we are now giving food to 90 pupils at noon. No scheme of national education can be considered complete, unless it contemplates the feeding of the poor children in an organised manner. Once again we thank the numerous patrons of our College for their sympathetic help offered to our poor boys. The death of Sait Nagjee Amarsee will ever be bemoaned by us, for we have lost a friend of the poor. The College Parliament, the High School Literary Associations, and the Staff Council all met and expressed their heart felt sorrow at his death and conveyed their condolences to Master Jayanandji. We are sure the son will, in God's good time, become as good, great and noble, as his father of illustrious memory.

THE GIRL STUDENTS.

One great result of the spread of modern civilization is the impetus given to the education of women. Girls are flocking into the School and the College Departments in increasing numbers every year. They had been allotted one room at the beginning ; but gradually, as their members began to swell their lebensraum also had to be extended and adjacent rooms had to be 'evacuated' by the boys. In some divisions in the school department there are more girls than there are boys, and in one division in the High School section, we can see the boys standing outside in respectful silence

after the first bell, waiting for the teacher to arrive, for then only can they enter the class, which is in full occupation by the girls. Whatever arguments may be brought forward against co-education, it must be noted that the presence of girls in all classes exercises a steadying, sobering influence upon the boys and minimises the chances of a teacher losing his temper.

Examination Results. The Senior Intermediate and the S. S. L. C. March 1943.

Out of 98 candidates who sat for the Intermediate examination, there were 67 full passes, 22 being placed in the First class. The percentage of passes in each of the subjects stands thus:—

English	82·6 %	French	100 %	Modern History	91·7 %
Malayalam	73·6 „	Arabic	100 „	Ancient History	71·4 „
Sanskrit	100 „	Math	93·5 „	Indian History	91·7 „
Hindi	100 „	Physics	79· „	Chemistry	88·4 „
Logic	95 „	Natural Science	88·5 „		

Out of 125 candidates presented for the S. S. L. C. examination 50 were declared eligible for the University Course.

THE ANNUAL INSPECTION

The Annual Inspection of the School Department was conducted on the 11th, 12th and 13th of October by Sree A. V. Harihara Iyer B. A. L. T., the District Educational Officer, N. Malabar, assisted by Janab Mohasin Bin Ahamed Saheb, the Personal Assistant, and Sree V. K. Madhavanunni, the Senior Deputy Inspector, the Calicut Hindu Range. On the 12th, the D. E. O. presided over a meeting of the High School Literary Association, and several pupils spoke on, 'Our Food Problem'. The Personal Assistant also delivered a long speech on the subject which was very much appreciated and applauded by the vast gathering. In his concluding remarks the President referred to the necessity for extra curricular activities on the part of students and advised them to look up to their guardians and teachers for help and guidance in all matters. The Secretary, N. Ahmed Koya proposed the votes of thanks to the President and the other Officers and the meeting ended at about 6-30 P. M. On the 13th, the last day of the Inspection, the District Educational Officer and the Personal Assistant addressed a meeting of the Staff Council and gave us some very valuable suggestions. The long experience that Sree A. V. Harihara Iyer had, as a teacher and his natural courtesy of disposition were ever in evidence throughout the period that he was in our school, so that the Inspection was not a dry test but an inspiration both to the teachers and the taught.

THE BENGAL DISTRESS RELIEF

Unhappy Bengal ! We, down here at this far end have our particular griefs of such 'flood-gate and overbearing nature,' to englut and swallow the sorrows of others. Yet we shall not forget you the stricken-land of the Ganges and the Brahmaputra. Our students, prompted by their innate spirit of universal love, on their own initiative, and assisted by the Principal, the Head master and the members of the staff have collected Rs. 391-0-0 and sent the same to you through the Indian Express Relief Committee. We know that this amount is a mere drop. But pray accept it as a spontaneous gift of the heart and not of the hand alone.

THE 'THIRUNAL' OF HIS HIGHNESS THE ZAMORIN RAJA

The 83rd 'Thirunal' of His Highness the Zamorin Raja of Calicut was celebrated with great eclat on Saturday, 23-10-43. A large number of poor people were fed in the vast plain outside the Tiruvachira Palace. The Principal, the Head master and the members of the staff and establishment were present at the Palace by 10 A. M. There was a large gathering of the elite of the city. His Highness was kind enough to give audience to all the members of the Staff. A spare figure, with thoughts centred on Heaven, this worthy descendant of the great rulers of our land looked the very embodiment of piety inspiring all who approached him with the highest type of reverence. And we lift up our hands in humble prayer to God that this saintly soul may long be spared to us, as the custodian of the great traditions of Kerala and the guardian of our ancient heritage.

Kertex
HAND WOVEN

Bedspreads, Table linen, enchanting Sofa dressing and upholstery Fabrics in an amazing variety of designs.

Available at all leading Drapers—

Manufacturers :— KERALA TEXTILES, Kallai, (Malabar)

നിവാപാഞ്ജലി

വിമലം മലയാണ്മയാകുമാ വാനിൽ സ്വച്ഛ -
"മമൃതരശ്മി" ചുററും വീശിനില്പോരത്തിങ്കൾ ,
"സാഹിത്യസമുച്ചയ"പ്പൂച്ചെടി പിടിപ്പിച്ച
സാഹിതീമലർക്കാവു കാക്കുമത്തോട്ടക്കാരൻ ,
വിശദസ്തോത്രങ്ങളാം വികചസുമങ്ങളാൽ
വിനയാന്വിതം ഭാഷാദേവിയെപ്പൂജിപ്പവൻ ,
കാവ്യശാഖമേലേറി മധുരം കൂകിക്കൂകി -
ക്കോൾമയിർക്കൊള്ളിപ്പിയ്ക്കും മാന്യനപ്പുംസ്കോകിലം ,
സംഗീതസാഹിത്യങ്ങളാകുമമ്മുലയിണ -
യൻപൊടുപുൽകും വാണീകാമുകൻ, ബ്രഹ്മോപമൻ ,

ജീവിതമാകുമാട്ടം കഴിച്ച "കുട്ടമത്തു"
ഭാവിതന്നണിയറ പുക്കിതു ശാന്തം ! പാപം !!
പൂവണിച്ചിറകോടപ്പൈങ്കിളി നിത്യസുഖം -
താവുമാ ലോകത്തേയ്ക്കു കൂടുവിട്ടോടിപ്പോയി !!

താവകയശസ്സാകും പൂനിലാവൊളി വീശി
ലാലസിയ്ക്കട്ടേ കാവ്യമാർഗ്ഗമെമ്പാടും മേന്മേൽ.

കെ. വി.
സീനിയർ ഇൻറർമീഡിയററ്.

"സ്വപ്നം"

മധുരമായൊരി സ്വപ്നത്തിലൂടെയെ -
ന്മനതാരിന്നിതാ പാഞ്ഞുപോയീടുന്നു ;—
വെറുമൊരു കിനാവാണിതെന്നൊട്ടുമേ —
യറിയാനായില്ലെനിക്കിതേ നാൾവരെ ! —
—കനകവർണ്ണം ചിതറുമിസ്വപ്നത്തിൻ
കതിരിലാറാടിവാണു ഞാനേറെനാൾ......
പരമസൌഖ്യമല്ലാതുള്ളതൊന്നുമേ —
യറിയുവാനായി വന്നില്ലെനിക്കിതിൽ !!
—ഇതിലലിഞ്ഞുള്ള നാളുകളോരോന്നും
ഹൃദയമോഹനമാണെന്നു തോന്നി മേ —
ഉണരുകയാണിതിൽനിന്നു മന്ദമാ -
യണയുമാശാശിഖിയുമായിന്നു ഞാൻ !!

* * *

മമ ഹൃദയത്തിൽ മിന്നിവന്നീടിന
മധുരദീപങ്ങളൊക്കെയണഞ്ഞുപോയ് !
മറവിലായിട്ടും മാധുരിയൊക്കെയും
മധുരസ്വപ്നവും സ്വപ്നമെന്നാവുകിൽ ! —
കഠിനദുഃഖദമായുള്ള സ്വപ്നത്തിൻ
കദനമല്ലാതെ ലഭ്യമല്ലിന്നിതിൽ !!
ഇനിയുമാദ്ദിവ്യവിസ്മൃതിയിങ്കലേ—
ക്കണയുകയില്ലൊരു നാളിലുമിവൻ ;—
പരിചിൽ, ദീർഘമാമീ നിദ്ര വിട്ടു കൈ -
വരുമൊരുദിനം നിർവൃതിയെന്നിലും !!!!

ഏ. ജി. വാസവൻ,
ജൂനിയർ ഇൻറർ മീഡിയററ്.

ഭാരതീയസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ

പ്രകൃതി നിരീക്ഷണം

അതിന്റെ ഒരു സാമാന്യനിരൂപണം

മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയുമായി അഭേദ്യമായ ബന്ധമുള്ളവനാകുന്നു. പ്രകൃതിസൌന്ദര്യത്തിന്റെ ആസ്വാദനമാകുന്നു, അവന്റെ ആഭ്യന്തരവും ബാഹ്യവുമായ ജീവിതസുഖത്തിന്നു കാരണമാകുന്നതു്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നാനാവശങ്ങളിലേക്കും കുതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യഹൃദയത്തെ സംതൃപ്തവും സമാധാനസമ്പൂർണ്ണവുമാക്കിത്തീർക്കുന്നതു പ്രകൃതിസൌന്ദര്യമാകുന്നു. പ്രാകൃതികവസ്തുക്കളുടെ സുന്ദരഭാവനകൾനിമിത്തം മനുഷ്യഹൃദയം വികാരങ്ങൾക്കു വിധേയമായിത്തീരുന്നു. ഉൽക്കടമായ വികാരം മനുഷ്യന്റെ അന്തരാത്മാവിനെ തട്ടിയുണർത്തുകയും വിഷയസ്പൃഹനിമിത്തം സ്വതവെ പരിക്ഷുബ്ധമായ അവന്റെ മനസ്സിന്നു് ഏകാന്തമായ സമാധാനമുളവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ സമാധാനമുൾക്കൊള്ളുന്ന മനുഷ്യഹൃദയത്തിലാണ് കർത്തവ്യബോധമുദിക്കുന്നതു്. പാവനങ്ങളായ ഭാവനകളോടുകൂടെ മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങളേതും അവന്റെ ജീവിതസൌഖ്യത്തെയാണ് ആവിഷ്കരിക്കുക. അത്തരം ഭാവനകളുടെ കാരണമായ വികാരങ്ങൾക്കു ജനകമാകയാലാണ് പ്രകൃതിസൌന്ദര്യം മനുഷ്യജീവിതത്തിന്നു് അഭേദ്യസംബന്ധമുള്ളതാണെന്നു ചിന്തകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്. പ്രകൃതിമാഹാത്മ്യത്താൽ ആകൃഷ്ടമാകാത്ത ഹൃദയത്തെ ഹൃദയമെന്നു പറഞ്ഞുകൂട. അയസ്കാന്തം കാരിരുമ്പിനെയെന്നോണം, അതു് മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ആകർഷിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ആകൃഷ്ടനായ മനുഷ്യൻ സ്വേച്ഛാപ്രമത്തതയാൽ ബാധിതനാകുന്നില്ല. ആത്മബോധത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവൻ അധർമ്മത്തിലേക്കു വ്യതിചലിക്കാതെ തന്റെ ജീവിതസാഫല്യം കൈവരുത്തുവാൻ ബദ്ധശ്രദ്ധനായിത്തീരുന്നു. അഭൌമമായ ആനന്ദാനുഭൂതി അവനെ ആശ്ലേഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ തത്വത്തെ സാഹിത്യപഥത്തിൽകൂടെ നിർദ്ദേശിച്ചു് ലോകത്തെ അനുഗ്രഹിച്ച പരമചിന്തകന്മാരാണ് ഭാരതീയസാഹിത്യകാരന്മാർ.

മനുഷ്യനെ ആഭ്യന്തരമനുഷ്യനെന്നും ബാഹ്യമനുഷ്യനെന്നും രണ്ടായി വിഭജിക്കാം. ആഭ്യന്തരമനുഷ്യന്റെ സഹായവും പ്രചോദനവുമാണ് ബാഹ്യമനുഷ്യനെ കർമ്മപദ്ധതിയിലേക്കു പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതു്. ഈ ആഭ്യന്തരമനുഷ്യന്റെ പരിശുദ്ധിനിമിത്തമേ ബാഹ്യമനുഷ്യനും അവന്റെ കർമ്മപരമ്പരകളും പരിശുദ്ധങ്ങളാകയുള്ളു. അങ്ങനെയാവാതിരിക്കുന്നേടത്തോളം കാലം ലോകത്തിൽ ശാന്തിയും സമാധാനവുമുണ്ടാകുന്നതുമല്ല. ഇതുകൊണ്ടു് ആഭ്യന്തരമനുഷ്യൻ പരിശുദ്ധനായിരിക്കണം. അതായതു് മനുഷ്യന്നു് ആത്മസംസ്കാരം അവശ്യം ഉളവായിത്തീ

രണം. ഭൌതികജീവിതംകൊണ്ടുമാത്രം മനുഷ്യൻ യഥാൎത്ഥമനുഷ്യനാകുന്നില്ല. അവൻ ഒരു ആത്മീയജീവിയുംകൂടിയായിരിക്കണം. ഈയൊരു സാദ്ധ്യതയെ കൈവരുത്തുകയാണ് സാഹിത്യത്തിൻെറ ഉദ്ദേശ്യം. മനുഷ്യജീവിതത്തോട് ആത്യന്തികമായ നിമിത്തസംബന്ധമുള്ള പ്രകൃതിയുടെ ആകൎഷണത്താൽ, മനുഷ്യൻ വികാരോദ്ദീപിതനായിത്തീരുകയും തദ്വാരാ അവന്ന് ആത്മബോധോദയമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നു മുമ്പ് പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഈ തത്വത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നോക്കിയാൽ, സാഹിത്യം അതിൻെറ ഉദ്ദേശ്യനിൎവ്വഹണത്തിന്നു പൎയ്യാപ്തമാകണമെങ്കിൽ പ്രകൃതിനിരീക്ഷണപരമാകാതെ തരമില്ല. അതായിരിക്കാം ഭാരതീയസാഹിത്യകാരന്മാർ തങ്ങളുടെ സാഹിത്യസരണിയിൽ പ്രകൃതിവൎണ്ണനത്തിന്നു പ്രമുഖമായ അവകാശം ഉൾക്കൊള്ളിക്കുവാനുള്ള കാരണം. അവർ വെറും വസ്തുസ്ഥിതികഥനംകൊണ്ടോ യാഥാതഥ്യവൎണ്ണനംകൊണ്ടോ സംതൃപ്തരായില്ല. രസഭാവങ്ങളുടെ സ്നിഗ്ദ്ധമായ സന്നിവേശനംകൊണ്ടു പ്രകൃതിസൌന്ദൎയ്യത്തെ പ്രകടമായി പ്രതിപാദിച്ചാലല്ലാതെ സാഹിത്യത്തിന്ന് അതിൻെറ സമുദ്ദേശ്യം സാധിക്കുവാൻ കഴികയില്ലെന്ന് വിശ്വസിച്ച്, ഓരോ പ്രാകൃതികവസ്തുക്കളേയും അവയുടെ ഐശ്വരമായ ദിവ്യചൈതന്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുമാറ് അവർ അനുവൎണ്ണനം ചെയ്തു. ചരാചരാത്മകമായ ദൃശ്യപ്രകൃതി, മനുഷ്യൻെറ ഭൌതികാനന്ദത്തിന്നുതന്നെയല്ല, അദ്ധ്യാത്മസംസ്കാരത്തിന്നും ജീവിതശുദ്ധിക്കും ആവശ്യമാണെന്ന് അവർ പ്രബലമായി വിശ്വസിച്ചു. ഋഗ്വേദമാണല്ലോ ലോകത്തിലെ ആദ്യസാഹിത്യഗ്രന്ഥം. അനന്തസുന്ദരഭാവനകളാൽ അലംകൃതമായ ആ ആദിവേദത്തിൽ സാക്ഷാൽ പരബ്രഹ്മത്തെ വിചിത്രാകൃതിയിലുള്ള ഒരു വൃഷഭമായും ജീവാത്മപരമാത്മാക്കളെ രണ്ടു പക്ഷികളായും വേദത്തെത്തന്നെ വടവൃക്ഷമായും മററും പ്രതിപാദിക്കുവാനും, സിന്ധുനദി, സരസ്വതീനദി, ഉഷസ്സ്, വായു മുതലായ പ്രകൃതിവസ്തുക്കളെ നിൎദ്ദേശിപ്പാനും, ആൎയ്യഭാരതീയൎക്ക് പ്രേരകമായത് ഈ വിശ്വാസമല്ലയോ എന്നു ശങ്കിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വൈദികകാലം മുതൽ നാളിതുവരേയും ഇങ്ങിനെ പ്രകൃതിതത്വപ്രതിപാദനപരായണന്മാരായി സാൎവ്വലൌകികക്ഷേമം പുലൎത്തുകയാണ് ഭാരതീയസാഹിത്യകാരന്മാർ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. പാശ്ചാത്യസാഹിത്യകാരന്മാരുടെയിടയിൽ ഈദൃശമായ പ്രകൃതിനിരീക്ഷണതാൽപൎയ്യം പ്രായേണ വിരളമെന്നേ പറഞ്ഞുകൂടൂ. അവരുടെ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ദുൎല്ലഭം ചിലതിൽ മാത്രമേ പ്രകൃതിസൌന്ദൎയ്യത്തിൻെറ പ്രതിബിംബം കാണാൻ കഴികയുള്ളൂ. പ്രകൃതിവസ്തുക്കളുടെ സൌകുമാൎയ്യം മനുഷ്യൻെറ ഭൌതികാനന്ദത്തിന്നുവേണ്ടിയുള്ളതാണെന്നത്രേ അവരുടെ വിശ്വാസം. ഷേക്സ്പിയർ, വേഡ്സ്വൎത്ത് മുതലായ സുപ്രസിദ്ധപാശ്ചാത്യകവികളുടെ കാവ്യതല്ലജങ്ങളിലെ ഏതാനും വശങ്ങളിൽ നിഴലിച്ചുകാണുന്ന പ്രകൃതിവൎണ്ണനം ഈയഭിപ്രായത്തെ തെളിയിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഭാരതീയസാഹിത്യഗ്രന്ഥത്തിലേതെങ്കിലുമൊന്നിൽ മാത്രം കാണപ്പെടുന്ന പ്രകൃതിനിരീക്ഷണം, പാശ്ചാത്യസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിലെല്ലാംകൂടി നോക്കിയാൽ കാണുമോ എന്നു സംശയമാണ്. ആത്മാവും ദേഹവും തമ്മിലുള്ള അന്തരമാണ് ഭാരതീയ

രും പാശ്ചാത്യരുമായ സാഹിത്യകാരന്മാർക്ക് പ്രകൃതിനിരീക്ഷണത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമുള്ളത്. പ്രഫുല്ലമായ ഒരു പുഷ്പത്തെ ദൈവാച്ചനത്തിന്നായി വിനിയോഗിച്ച് ഭാരതീയർ പരമനിവ്വാണം നേടുമ്പോൾ, പാശ്ചാത്യരാകട്ടെ ആ പുഷ്പത്തിൻെറ ഭംഗിയും സൌരഭ്യവുമോർത്ത്, അതിനെ അതിഥിസല്ക്കാരത്തിന്നോ മറേറാ വിനിയോഗിച്ച്, ഭൌതികാനന്ദത്തിൽ മുഴുകുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. പാശ്ചാത്യർ അവരുടെ സാഹിത്യങ്ങളിൽ പ്രകൃതിവണ്ണനത്തെത്തന്നെ ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനമായിട്ടാണ് പരിഗണിക്കുന്നത്. ലോകത്തിൽ മനുഷ്യൻ മാത്രമാണ് പ്രാധാന്യമഹിക്കുന്നതെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. പ്രാകൃതികവസ്തുക്കളെല്ലാം തന്നെ അപ്രധാനങ്ങളും, മനുഷ്യൻെറ ഭൌതികസുഖത്തിന്നായി ഉപയോഗിക്കേണ്ടവയുമാണെന്നാണ് അവരുടെ സിദ്ധാന്തം. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ സാഹിത്യം മനുഷ്യചരിത്രത്തിൻെറ യാഥാതഥ്യപ്രതിപാദനപരമായിത്തീരുകയും പ്രകൃതിനിരീക്ഷണപരമല്ലാതാവുകയും ചെയ്തതിൽ അതിശയിപ്പാനില്ല. ഭാരതീയരാകട്ടെ, പ്രപഞ്ചത്തിലെ സ്ഥാവരജംഗമാത്മകങ്ങളായ സകലപ്രകൃതിവസ്തുക്കളും, സനാതനവും സമ്പൂണ്ണവുമായ സാക്ഷാൽ പരബ്രഹ്മത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിതങ്ങളാണെന്നു സങ്കല്പിക്കുകയും, ഈ സകലവസ്തുക്കളും അഖണ്ഡമായ ബ്രഹ്മത്തിൻെറ വിരാട് സ്വരൂപമായി നിലകൊള്ളുന്നുവെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു, പ്രകൃതിയുടെ പ്രാധാന്യത്തെ പ്രസ്പഷ്ടമായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അവർ, ദേവന്മാരിലും മനുഷ്യരിലും പക്ഷിമൃഗാദികളിലും വൃക്ഷലതാദികളിലും ലോഹപാഷാണാദികളിലും എന്നുവേണ്ട സകലത്തിലും ആനന്ദസ്വരൂപനായ ഈശ്വരൻെറ സത്തയും ചൈതന്യവും നിലകൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നും, അതുകൊണ്ടാണ് അവയ്ക്ക് പ്രാകാശ്യം സിദ്ധിക്കുന്നതെന്നും വിചാരിച്ചു. അവർ മനുഷ്യക്കല്ല മാഹാത്മ്യം കല്പിച്ചത്; സവ്വജഗന്നിയന്താവായ സവ്വേശ്വരന്നാണ്. ഈശ്വരചൈതന്യം സവ്വഭൂതങ്ങളിലുമിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, സകലചരാചരവസ്തുക്കളും സമപ്രധാനങ്ങളെന്ന് അവർ കരുതി. മനുഷ്യൻെറ ഭൌതികാനന്ദസാധനങ്ങളാണ് മററുള്ള പ്രാകൃതികവസ്തുക്കളെന്ന് ഭാവിക്കാതെ, സവ്വത്രസമദശികളായിട്ടാണ് ഭാരതീയർ വത്തിച്ചത്.

"യോദേവോഗ്നൌ,യോപ്സു,, യോവിശ്വം ഭുവനമാവിവേശ,
യഓഷധിഷു,യോവനസ്പതിഷു തസ്മൈ ദേവായനമഃ"

(യാതൊരുവൻ അഗ്നിയിലും വെള്ളത്തിലും ഓഷധികളിലും വൃക്ഷങ്ങളിലും സകലഭുവനങ്ങളിലും ഇരിക്കുന്നുവോ., ആ ദേവന്നായിക്കൊണ്ടു നമസ്കാരം) എന്നും;

"തദേജതിതന്നൈജതി,തദ്ദൂരെതദ്വന്തികെ
തദന്തരസ്യസവ്വസ്യതദുസവ്വസ്യാസ്യ ബാഹ്യത?"

(ഇളകുന്നതും ഇളകാത്തതും, ദൂരത്തിലും അന്തികത്തിലുമുള്ളതും, ഉള്ളിലും പുറമെയും ഉള്ളതുമായ സകലവസ്തുക്കളും ഈശ്വരൻെറ രൂപമാകുന്നു) എന്നും മററുമുള്ള ശ്രുതിവാക്യങ്ങൾ അവരുടെ ആസ്തികതയേയും സവ്വപ്രകൃതികളിലുമുള്ള സമതാബുദ്ധിയേയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

ഭാരതീയ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെയിടയിൽ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ സ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന ആദികവിയായ വാല്മീകിയെ, ആദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ നിർമ്മിതിക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചതു്, ആ തത്വവേദിയുടെ പ്രകൃതിനിരീക്ഷണതാൽപര്യമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. തമസാനദീതീരത്തിലെ പ്രകൃതിസൌന്ദര്യത്തെ ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവേ, വ്യാധവിദ്ധമായ ക്രൌഞ്ചപക്ഷിയെക്കണ്ടു് അനുകമ്പിതമായ ആ യതീശ്വരന്റെ ഹൃദയതലത്തിലങ്കുരിച്ച കരുണയുടെ പരിണതഫലമാണു് ശ്ലോകരൂപത്തിലവതരിച്ച ആ പ്രഥമസാഹിതീദേവത. അതാണല്ലൊ ഭാരതസാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രകൃതിമോഹനമായ ആദികാവ്യത്തിന്റെ നിബന്ധനത്തിൽ ആ മഹാകവിക്കു പ്രചോദകമായിത്തീർന്നതും. ആദികവിയുടെ അനന്തരകാലത്തെ, പ്രകൃതിനിരീക്ഷകന്മാരായ സാഹിത്യകാരന്മാരിൽവെച്ചു് പരമപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതു് മഹാകവി കാളിദാസനാണെന്നതു് സർവ്വസമ്മതമായ സംഗതിയത്രെ. 'ക്രാന്തദർശി'യായ ആ വരകവിയുടെ ചിന്താസന്താനങ്ങളിലുൾക്കൊള്ളാത്ത പ്രകൃതിസൌകുമാര്യം പ്രപഞ്ചത്തിലില്ലെന്നു പറയാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യവ്യവസായങ്ങളിലങ്ങോളമിങ്ങോളം തിങ്ങിവിളങ്ങുന്ന പ്രകൃതിനിരീക്ഷണതാൽപര്യം മതി, ഭാരതീയസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ വിജയപതാകയെ വിശ്വവിസാരിയാക്കിത്തീർക്കുവാൻ. രസഭാവസന്നിവേശംകൊണ്ടു് സമുജ്ജ്വലമായ വർണ്ണനാവൈചിത്ര്യത്താൽ സമുൽഭാസിതങ്ങളായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യങ്ങൾ, മാനവലോകത്തെ പ്രകൃതിസൌന്ദര്യമാസ്വദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ആദ്ധ്യാത്മികാനന്ദാനുഭൂതിയിലാറാടിക്കുന്നു. ഗീഥേ തുടങ്ങിയ പാശ്ചാത്യകവീന്ദ്രന്മാരാൽ പോലും പ്രസംശിക്കപ്പെടത്തക്കവണ്ണം വിശ്വോത്തരമായ മാഹാത്മ്യം കാളിദാസകൃതികൾക്കുണ്ടായതു്, അഗാധചിന്തകനായ മഹാകവിയുടെ പ്രകൃതിനിരീക്ഷണപരമായ നിരൂപണശൈലിനിമിത്തമാണെന്നുള്ളതു് വാദമററ സംഗതിയാകുന്നു. മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ബന്ധമാണുള്ളതെന്നും ദൃശ്യപ്രകൃതിയുടെ സൌന്ദര്യാസ്വാദനത്താൽ മനുഷ്യൻ അഭൌമമായ ആനന്ദത്തിന്നു വിധേയനാകുന്നുവെന്നും തദ്വാരാ അവന്നു് ഈശ്വരസാക്ഷാൽകാരം സിദ്ധിക്കുന്നുവെന്നും മററുമുള്ള തത്വങ്ങളാണു് രഘുവംശാദി കാവ്യങ്ങളെകൊണ്ടു മഹാകവി ലോകത്തെയുപദേശിക്കുന്നതു്.

ഭവഭൂതി, ഭാരവി, ശ്രീഹർഷൻ, മാഘൻ മുതലായ സകലസാഹിത്യകാരന്മാരും ഇങ്ങനെ പ്രകൃതിനിരീക്ഷണംചെയ്തു്, അതിന്റെ താത്വികവശങ്ങളെ ലോകത്തിന്നു കാണിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളവരാണു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ പ്രകൃതിനിരീക്ഷണതൽപരന്മാരല്ലാത്ത സാഹിത്യകാരന്മാർ ആര്യഭാരതീയരുടെയിടയിൽ സമുദയംചെയ്യുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടത്രേ ഭാരതീയരുടെ സാഹിത്യത്തിന്നും സംസ്കാരത്തിന്നും ലോകത്തിലെവിടേയും ഉൽകൃഷ്ടമായ സ്ഥാനവും മാനവും സിദ്ധിക്കുവാനിടയായതു്.

കെ. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ, ജൂനിയർ ഇന്റർമീഡിയററ്.

നിരാശ

(ഗീതകങ്ങൾ)

I

എത്തിഞാനിതാ ദേവ! സ്വച്ഛദീപികയൊന്നു
കത്തിയുജ്ജ്വലിയ്ക്കുമീ വഴിയമ്പലത്തിങ്കൽ;
ചുററുമേ മഹാന്ധ്യമുണ്ടാർത്തുകൊണ്ടുടുക്കുന്നു
മുററുമക്കൊടുംകാററിൻക്രൂരതാണ്ഡവത്തോടേ;
ദൂരെയുണ്ടെനിയ്ക്കുതാ തരണംചെയ്യേണ്ടതാം
സൂരജാസമം സരിത്തൊന്നു ഹാ! കരുപ്പാർന്നും,
പരന്നും ക്രൂലം പിളർന്നിഴയും പെരുത്തതാ
മുരഗംപോലെൻപ്രഭോ! പേടിയാകുന്നു പാരം!!
അവിടുന്നെനിയ്ക്കേകിയുള്ളതാമിക്കൈത്തിരി-
യ്ക്കിവിടെ പ്രകാശമുണ്ടേററീടാൻ മാർഗ്ഗം കാട്ടാൻ.
അവിടുന്നരുൾചെയ്യുപോലെ; എങ്കിലും മാർഗ്ഗം,
കവിയും കഷ്ടപ്പാടിൻക്രൂത്തരങ്ങല്ലേ, പാർത്താൽ?
താവകാന്തികമോക്ഷംനേരമോ, മഹാതുച്ഛ-
മീവകയെല്ലാം പ്രഭോ—ഞാനിതാ പുറപ്പെടാം.

II

അപ്പുഴയ്ക്കങ്ങേപ്പുറമെത്തിയാൽ പ്രാപിച്ചീടാം
ത്വൽപാർശ്വമാശ്വാസമാണായതിങ്ങനല്പമായ്.

....

....

എന്തിതെന്തിദ്ദീപത്തിൻ നാളത്തിൽനിന്നും വേറി-
ട്ടെങ്കിലെൻതിരിയേതും കത്തിടാതിരിയ്ക്കുവാൻ!!
പ്രാണേശാ, വീണ്ടും വീണ്ടും ഞാനേറെ ശ്രമംചെയ്യും
പ്രാപ്തമാകുന്നില്ലല്ലോ, ദീപമൊന്നെനിയ്ക്കെന്താൻ!!
കൈത്തിരിയിതാ വീണ്ടും കെട്ടുപോകുന്നെന്നാത്മ-
വൃത്തമങ്ങറിവീലേ, മാമകാന്തസ്ഥൻ ഭവാൻ?
(ഇത്തവ്വിലിക്ഷേത്രത്തിൻ ചുററുപാടിലുമിതാ-
സത്യമായ് പ്രകാശിപ്പൂ ദീപങ്ങളസംഖ്യമായ്)
ആശ്ചര്യം! എന്നിട്ടുമെൻ കൊച്ചുകൈത്തിരിയെന്തി-
തായിരം തവണയും കെല്പെഴാതണയുവാൻ?

....

....

ആകട്ടെ,യെന്നാലും ഞാൻ തുടരും; വിളങ്ങീടു-
മായിരം വേറേ ദീപമപ്പൊഴിങ്ങോരോന്നായി.

ടി. എം. ഭാസ്കരൻനെടുങ്ങാടി.

ചിരിയുടെ സാമ്പിളുകൾ

ചിരി, ആനന്ദത്തിന്റെ ചങ്ങാതിയാണ്, സന്തോഷത്തിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങിവരുന്ന തരംഗമാണ്, പരിഹാസത്തിന്റെ ബഹിഃസ്ഫുരണമാണ് എന്നു തുടങ്ങി പലതരത്തിലും പണ്ഡിതന്മാർ അതിനെ നിർവ്വചിച്ചിട്ടുണ്ട്; ചിലർ ചിരിയെ ചിന്തയോടു കൂട്ടിഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്; ലിംഗഭേദത്തോടുള്ള ബന്ധത്തെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്; ഹാസം മുഖത്തിന്നൊരലങ്കാരമല്ല, തടിക്കൊരുതാങ്ങുകൂടിയാണെന്ന് വേറെ ചിലർ ഉപന്യസിച്ചിട്ടുണ്ട്; സകലരേയും രസിപ്പിച്ചു ചിരിപ്പിക്കുവാനും, ചിരിപ്പിച്ചു രസിപ്പിക്കുവാനും പലരും ഉത്സാഹിക്കുന്നുണ്ട്, ശ്രമിച്ചിട്ടുമുണ്ട്; ഇനിയും മറ്റൊരുകൂട്ടർ പുഞ്ചിരി, പഞ്ചാരച്ചിരി, ഇളിഭ്യച്ചിരി, കള്ളച്ചിരി, ആക്കാനും വേണ്ടിയുള്ളൊരോക്കാനച്ചിരി, കൊലച്ചിരി, പച്ചച്ചിരി, പരിശുദ്ധമായ ചിരി എന്നിങ്ങിനെ ബഹുവിധത്തിൽ, ബഹുകൃതവേഷധാരിയായ ഹാസത്തെ പരാമർശിച്ചു പ്രപഞ്ചിച്ചിട്ടുണ്ട്; മന്ദഹസിതവും, അട്ടഹാസവും എന്ന് ചിരിയെ രണ്ടാക്കി വിഭജിച്ച് യഥാക്രമം പുഞ്ചിരിക്ക് അല്പസ്മിതം, വികസിതഹാസം, ആദിയായും; പൊട്ടിച്ചിരിക്ക് കലങ്ങിച്ചിരി, കുലുങ്ങിച്ചിരി, കുണുങ്ങിച്ചിരി, കിലുകിലച്ചിരി തുടങ്ങിയും ഉള്ള ഉൾപ്പിരിവുകളെപ്പറ്റി പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ട്; ഇതൊന്നും പോരെങ്കിൽ കവികൾ, പുഞ്ചിരിയാകുന്ന തൂവെൺനിലാവ്, കുരുക്കുത്തിമുല്ല പൂത്തപോലെയുള്ള വെളുത്ത പുഞ്ചിരി എന്നു തുടങ്ങി കൃതികളിൽ പരിഷ്കരിപ്പിച്ചു പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്; ഇനി, എന്തൊന്നുവേണം ഇതിൽപ്പരമായി! അല്ലെങ്കിൽ, എന്തുകൊണ്ട് ഇതിനാൽ മതിയാക്കുന്നു, ഒന്നുകൂടി വേണം! പറയാം, പറയാം ശ്രൂണു—

ഹാസം, ഉത്തമമദ്ധ്യമാധമന്മാർക്ക് മൂന്നു പ്രകാരത്തോടുകൂടിയതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിന്നുതന്നെ ആറു വിഭാഗങ്ങൾകൂടിയുണ്ട്. അവയിൽ സ്മിതവും, ഹസിതവും, ഉത്തമനിലും; വിഹസിതവും, ഉപഹസിതവും മദ്ധ്യമനിലും; അപഹസിതവും, അതിഹസിതവും നീചനിലുമാണ് പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

അല്പം വികസിച്ച കവിൾത്തടങ്ങളോടും, പരുഷമല്ലാത്ത നോട്ടങ്ങളോടും, പുറത്തുകാണിക്കാത്ത പല്ലുകളോടുംകൂടിയ മധുരമായ ചിരിക്ക് സ്മിതമെന്നു പേരാകുന്നു; മുഖം, കണ്ണുകൾ, കവിൾത്തടങ്ങൾ എന്നിവ നല്ലവണ്ണം വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, പല്ലുകൾ സ്വല്പം പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുമായാൽ അതിന്ന് ഹസിതമെന്നു പറയാം. ശബ്ദത്തോടുകൂടിയതും, താളത്തിന്നൊപ്പിച്ചതും, മുഖത്തു ചുവപ്പോടുകൂടിയതും, കണ്ണുകൾ ചിമ്മിക്കൊണ്ടുള്ളതും, ഉച്ചത്തിലുള്ളതും, മധുരവുമായ ഹാസത്തെ പണ്ഡിതന്മാർ വിഹസിതമെന്നു പറയുന്നു. തോൾ, തല എന്നിവയെ താഴ്ത്തിക്കൊണ്ടും, കുടിലമായി നോക്കിക്കൊണ്ടും, മൂക്കിനെ വിടുർത്തിക്കൊണ്ടുമുള്ള ചിരിക്കു പേർ ഉപഹസിതമെന്നാണ്. അസ്ഥാനത്തിലുള്ളതും, കണ്ണീരോടുകൂടിയതും, തോൾ, കുടുമ എന്നിവ ഇളകുന്നതുമായ ചിരിക്ക് ശാർങ്ഗദേവൻ അപഹസിതമെന്നു പേർ പറയുന്നു. വലിയതും, കർണ്ണകഠോരമായ ശബ്ദത്തോടുകൂടിയതും, അശ്രുപ്ര

വാഹംകൊണ്ട് കണ്ണുകളെ നനയ്ക്കുന്നതും, കൈകൾകൊണ്ട് പാൎശ്വങ്ങളെ ഉരുമ്മുന്നതുമായ ഹസിതം അതിഹസിതമാണത്രേ.

ഈ വിദ്വാൻ പറഞ്ഞമാതിരിയാണെങ്കിൽ കേവലം ചിരികൊണ്ടുമാത്രം മനുഷ്യരുടെ ഗുണഗണങ്ങളെ ചുരുക്കത്തിൽ കുറിക്കാമല്ലൊ! പക്ഷെ ഒരാളുടെമാതിരയല്ല മറെറാരാൾ ചിരിക്കുക. ഒരാൾക്കുതന്നെ എത്രവിധത്തിൽ ചിരിക്കാമെന്നോ! വികാരഭേദമനുസരിച്ച് ചിരിയുടെ ഭാവവും മാറും.

ദേഹത്തിലെ, മാംസപേശികൾക്ക് വ്യായാമംകൊടുക്കുമാറു നല്ലവണ്ണം ഒന്നയച്ചുവിട്ടു, പാൎശ്വഭാഗങ്ങൾ പിടിച്ച് കുലുങ്ങിക്കുലുങ്ങി, വളരെയുറക്കെ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നവരുണ്ട്! പാഞ്ചാലിയൊരുപൊട്ടിച്ചിരിക്കാരിയാണത്രേ. ആയിരിക്കാം "പതികളൊന്നല്ല, രണ്ടല്ല, മൂന്നല്ല- ചതുരവീരന്മാരഞ്ചുണ്ടു കാന്തന്മാർ"— ഡംഭം, പത്രാസുമാണതിനു കാരണം. അട്ടമായട്ടഹസിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കണം 'വാസവൻ' അട്ടഹാസിയായത്. മഹാത്മാ ഗാന്ധി, വായ തലയേക്കാൾ വലതാക്കി, പല്ലുപോയ തൊണ്ണ് നല്ലവണ്ണം കാണിച്ച്, ഒരു പിഞ്ചുപൈതലെപ്പോലെ അകത്തുള്ളതെല്ലാം പുറത്തു കാണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പരിശുദ്ധമായ ചിരിയാണ് ചിരിക്കാറുള്ളത്. പിന്നെ വേറൊരാളുടെ ചിരി ഞാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്, ആ ചിരി കണ്ടാൽ കണ്ടവർ ചിരിച്ചുപോകും, തനികോമാളിച്ചിരി, വെള്ളക്കാരുടെ മാതിരി പൊട്ടിച്ചിരിക്കാനുദ്യമിക്കുകയും ഉടനടി ചുണ്ടുകൾ ക്രുപ്പിക്കുകയും, അമൎത്തുകയുംചെയ്യും. പോരെങ്കിൽ കൈകൊണ്ടു താടിപിടിച്ചൊരു തിരുപ്പിടിക്കലും, അവിടെയാണോ ചിരിയുടെ 'സ്വിച്ചെ'ന്നാണ് തോന്നുക. കേൾക്കിൻ മറെറാരുതരത്തിലുള്ള ഹാസം—അഞ്ചിതമായ കടാക്ഷവിക്ഷേപത്തോടുകൂടി മുല്ലമൊട്ടുകൾപോലെയുള്ള പല്ലുകൾ വളരെ സ്വച്ഛമായി പുറത്തു കാട്ടിക്കൊണ്ടു, ഭംഗിയേറിയ കവിൾത്തടങ്ങളിൽ ചുളിവുകളേപ്പോലെയുള്ള മടക്കുകൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ട് വന്നും പോയുമിരിക്കുന്ന ചാരുസ്മിതം. ഇങ്ങിനെയിങ്ങിനെയെന്തൊക്കെതരത്തിലുള്ള ചിരികളുണ്ടെന്നോ! കവിതയുടെ രസം കവിയറിയാതെ രസികനറിയുന്നതുപോലെ ചിരിയുടെ രസനീരസങ്ങൾ മററുള്ളവരാണറിയുന്നത്.

ഒരേയൊരാൾതന്നെ, എത്രവിധത്തിൽ ചിരിക്കുമെന്നോ! ദ്വേഷ്യംവന്നിട്ടങ്ങനെ കൊടുമ്പിരിക്കൊള്ളുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ ചിലർ ഘോരമായട്ടഹസിക്കും, പല്ലുരുമ്മിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു പച്ചച്ചിരി, ദേഹമാസകലം വിറക്കും, നെററിചുളിയും, പുരികംചുളുങ്ങും, കണ്ണുകലങ്ങിമറിഞ്ഞ് ഉഗ്രദൃഷ്ടിയാകും. നേരെമറിച്ച് പരമാനന്ദത്തിൽ ലയിച്ചൂറിവരുന്ന ദ്ദമന്ദഹാസം മുഖത്തു തത്തിക്കളിക്കാറുണ്ട്, ഹൎഷം കൊണ്ടു ദേഹം കോരിത്തരിക്കും. ദേഹത്തിന്നു തീരെ സുഖവും, ഉന്മേഷവുമില്ലാതെയിരിക്കുമ്പോൾ സ്നേഹിതൻെറ വിജയത്തിൽ അനുമോദിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ചിരി, ചിരിക്കാൻ വയ്യാതെകണ്ടുള്ള ചിരി—ഇങ്ങിനെ പറയാൻ തുടങ്ങിയാൽ ഇതിനുണ്ടോ അവസാനം!

എന്തുതന്നെയായാലും, ഗൌരവമവലംബിച്ച്, സൂചിപോലെ മുഖവും കൂൎപ്പിച്ച്, ചിരിക്കാതെയിരിക്കുന്ന ചില വിടാവാശിക്കാരുണ്ട്. തമാശ കണ്ടാലും ശരി, സന്തോഷം വന്നാലും ശരി, കിക്കിളിപ്പെടുത്തിയാലും ശരി, മററെന്തുതന്നെയായാലും ശരി ചിരിക്കാത്ത ഗംഭീരന്മാരാണവർ. പക്ഷെ അവരെ ചിരിപ്പിക്കാനുമുണ്ട് ഒരു വിദ്യ. കൺകെട്ടും, ഇന്ദ്രജാലവും, ചെപ്പടിവിദ്യയുമൊന്നുമല്ലാത്ത ഒരു വിദ്യ—നൈത്രജപ്രാണിലം (Nitrous Oxide) എന്ന ഒരു വാതകമുണ്ട് രസതന്ത്രത്തിൽ; ചില കാൎയ്യങ്ങളിൽ അതിന്നു പ്രാണവാതകത്തോടു സാദൃശ്യമുണ്ട്, എന്നാൽ പ്രാണനെ നിലനിൎത്തുവാൻ അതിന്നു സാധിക്കയില്ല. ഈഹാസവാതകം (Laughing Gas) വായുവോടുകൂട്ടിക്കലൎത്തി ശ്വസിച്ചാൽ ഏവനും ചിരിച്ചുപോകും; മാത്രമല്ലാ ചിരിച്ചുചിരിച്ചു കരഞ്ഞു മിണ്ടാതായിപ്പോകും—കാരണം മൂർഛാഹരിതക (Chloroform)ത്തിന്റെ മാതിരി ഇതും വളരെ ശ്വസിച്ചാൽ താൽക്കാലിക ബോധക്ഷയത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കും.

ഇരട്ടിമധുരത്തേക്കാൾ നൂറിരട്ടി മധുരമുള്ള 'സാച്ചറി'നേക്കാൾ അട്ടിമധുരം മന്ദഹാസത്തിന്നുണ്ടത്രേ! പക്ഷെ പറഞ്ഞിട്ടെന്താ അതിന്നുമുണ്ട് ഒരു പൊളിഞ്ഞ വശം; കുട്ടികൾ തമ്മിൽത്തമ്മിൽക്കളിച്ച് അവസാനം കോപകഷായിതവേഷരായാൽ മററുള്ളവരെ കളിയാക്കാറുണ്ട്:—"—ം—കണ്ടില്ല്യേ അവന്റെ ഒണക്കമെണ്ട, മച്ചിന്റെമ്മേരത്ത് കുട്ടിക്കലം കവുത്തിവെച്ചന്ത്യാ; കണ്ണേപ്പാളോ വെള്ളക്കപ്പീലെ കൂറക്കുട്ടിപോലെ; പാറപ്പുറത്തൊന്നു കേറിയമാതിരിണ്ട് മൂക്ക്; എലിയപ്പം കടിച്ചതുതന്നെ ചെവി; പല്ലുകൾ പണിക്കര് കവിടിനെരത്തിവെച്ചതാന്നാ തോന്നപ്പാ; തെക്കൻചേമ്പിന് വിത്തെറങ്ങ്യേമാതിരിണ്ട് കയ്യും, കാലും...." എന്നിങ്ങിനെ പോവും അത്. അതുമാതിരിതന്നെ ചിരിപിടിച്ചില്ലെങ്കിൽ അത് അണ്ണാക്കരയ്ക്കു വെട്ടുകൊണ്ടമാതിരിയും; ചാണകത്തിൽ വണ്ടിച്ചക്രമുരുണ്ടപോലെയും; മുരളുന്ന നായിളിച്ചുകാട്ടിയ പ്രകാരംപോലെയും; ചിരിയുടെ ശബ്ദം പാറപ്പുറത്തു ചിരട്ടവെച്ചുരച്ചപോലെയും, കാറിന്റെ 'ഹോറൺ'പോലെയും ഓലക്കിണ്ണം താഴത്തു വീഴുംപോലെയും, ഗ്ലാസ്സുകൾ തമ്മിൽ കൂട്ടിമുട്ടുപോലെയും മററും മററും ആകും; എന്നാൽ പോരേ!

ചില സ്ത്രീകൾ ചിരിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ കരയുകയാണോ എന്നു തോന്നിപ്പോവും. മററ ചില കളഭാഷിണികളുടെ കിലുകിലഹാസത്തിന്നും, കയ്യിന്മേലെ വളകളുടെ കിലുക്കത്തിന്നും വലിയ സാമ്യമുണ്ട്; മുറുക്കുസാമാനം വായിൽവെച്ച് 'കൊള്' 'കൊള്'യെന്നു സംസാരിക്കുന്നവരുടെ ചിരി ഒരുപക്ഷെ കുടംതുടിയുടെ 'ഡുമഡുമ' ശബ്ദത്തോടുകൂടെയായിരിക്കാം; കൂപമണ്ഡൂകത്തിന്റെ "പറാം" "പറാം" ചിലപ്പോൾ കരയിൽനിന്നും കേൾക്കാം; മദ്ദളത്തിന്റെ "ധിക്തോം ധിക്തോം" നിനാദത്തെയനുകരിക്കുന്നവരും ഇല്ലെന്നില്ല. അങ്ങിനെയങ്ങിനെ പറഞ്ഞാലൊടുങ്ങില്ല!

ചെറിയ കുട്ടികളുടെ ചിരി, ബഹുരസംതന്നെതാണ്. കൊഴുകൊഴുന്നനെയുള്ള തടിച്ച തങ്കക്കുട്ടപ്പന്റെ അത്യന്തം സുന്ദരമായ, കളങ്കലേശവുമില്ലാത്ത ഹാസം എത്രമാത്രം നുകൎന്നാലാണ് മതിവരുക. നേരെമറിച്ച് കണ്ടാലറയ്ക്കുന്ന ചില കുട്ടി

കളുണ്ട്; മുഖത്തൊക്കെ കരിവാരിത്തേച്ച് കുമ്മാണ്ടികെട്ടി മൂക്കിനോട്ടകളിൽനിന്ന് വെള്ളക്കൊമ്പുകൾ തൂങ്ങി, കണ്ണുകളിൽനിന്ന് വെണ്ണനെയ്യൊലിപ്പിച്ച്—അങ്ങിനത്തെ ചില കുട്ടികളുണ്ട്. അവരുടെ ചിരിക്രുടി നമ്മെ ദേഷ്യംപിടിപ്പിക്കില്ല, ചിരിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുക.

ചകചകായമാനമായ ചിരിയുടെ ചരിത്രത്തെപ്പററി "ചരിക്കുന്ന ജീവി"കളിൽ "ചിരിക്കുന്ന ജന്തു"വായ ഞാൻ—(മനുഷ്യൻമാത്രമാണ് ചിരിക്കുന്ന ജീവി. കഴുത, ചിരിക്കുകയല്ലാ, എന്തോ കണ്ടു നുണക്കുകയാണ്; കുരങ്ങൻ ഇളിച്ചുകാട്ടുകയാണ്. അതു, ഡാർവിൻെറ സിദ്ധാന്തം നോക്കുമ്പോൾ ചിരിയുടെ ആദ്യരൂപമായിരിക്കാം—അല്ലാതെ സീതയെകണ്ടുവോ എന്നന്വേഷിക്കുകല്ല)—ഇതുവരെ ചിരിചൊരിയാതെ ചരതമായുരക്കുകയായിരുന്നു. ഇനി നിങ്ങടെയൊക്കെക്കൂട്ടത്തിൽ ഞാനും ഒന്നു ചിരിക്കട്ടെ; ഉറക്കെച്ചിരിക്കട്ടെ "ഹോ ഹോ ഹോ"

— കോഴിക്കോട്ടു അപ്പുക്കുട്ടൻ നായർ,
(ജൂനിയർ ഇൻടർമീഡിയററ്.)

FOR COMFORT, STYLE & DURABILITY
INSIST ON PURE SWADESHI
CROWN BRAND
UNDER-VESTS
Sports Shirts are our Specialities.
Manufactured by:
MALABAR & PIONEER HOSIERY, LTD.,
CHALAPURAM P. O.,
CALICUT.

ക്രൂരധർമ്മം

(കേക.)

മോദാഭിമാനങ്ങളാൽ രോമാഞ്ചമാർന്നീടവേ
മാനസനേത്രങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ഞാൻ സുവ്യക്തമായ്
ഭാരതീയാദർശങ്ങൾക്കുത്തമനിദർശന-
മായിട്ടും രംഗമേകം കാണുന്നു മനോഹരം.
ആവിലമനസ്സോടേ മേവുന്നു ജയസിംഹൻ
മീവാറിന്നധീശ്വരൻ സ്വർണ്ണസിംഹാസനത്തിൽ.
അന്തികത്തമരുന്നു സാദ്ധ്വിയാം റാണിയാളും
കാന്തൻതൻവക്ത്രം നോക്കിയുൾകണ്ഠാവിവശയായ്.
വന്മേഘനിരകളാലിരുളും വാനിങ്കലും
തന്മൃദുസ്മിതം പകർത്തീടുമാറണഞ്ഞിടും
പൊന്നുഷസ്സിന്നൊത്ത രാമണീയകംപൂണ്ട
സുന്ദരീമണിയായോരാരോമലാളൊന്നതാ,
ദുഃഖിതപിതാക്കൾക്കുമുമ്പിലായ്ത്തെല്ലും ദുഃഖ-
മേല്ക്കാതെ പുഞ്ചിരി പൊഴിച്ചു നിന്നീടുന്നു.
ആരാണിക്കുമാരിയാൾ? ഭാരതമാതാവിന്റെ
ചാരുസൽകീർത്തിയണിഞ്ഞുള്ളൊരപ്പുതക്കമോ?
“കൃഷ്ണ”യോ?—ഭാവനേ, നീ കൂപ്പുകൈയർപ്പിക്കുക-
ദ്ദിവ്യവിഗ്രഹം നിനക്കദൃശ്യമാകുംമുമ്പേ.
രാജ്യത്തിൻക്ഷേമത്തിനായ് ജീവിതത്യാഗംചെയ്തു
തന്വിയാരിന്നുമെന്നും മരിച്ചുജീവിക്കുന്നു;
ക്രൂരമാം നിജകൃത്യം താതന്നു ലഘുവാക്കി.
ത്തീർത്തോരക്കുമാരിതൻ പാവനചരിതത്തെ,
നിത്യതയിങ്കൽ ഭംഗ്യാ സുവർണ്ണലിപികളി-
ലാപ്രകൃത്യംബയന്നേ കുറിച്ചുവെച്ചുവല്ലോ.
ആയതു താരങ്ങളായ് കർത്തവ്യമൂഢരാകും
ലോകർക്കായിടയ്ക്കവം തുറന്നുകാട്ടിടുന്നു.
മുന്നമേയൊരാൾക്കു തൻപുത്രിയെക്കൊടുക്കാമെ-
ന്നമ്പിലാ നൃപോത്തമൻ വാഗ്ദാനംചെയ്തിരുന്നു.
തൻപുത്രീവരണത്തിന്നാശിക്കുമപരന്നാ-
യെങ്ങനെ നൽകുമിപ്പോളാത്മജയാളെ സ്വയം?
പുത്രിയെക്കൊടുക്കായ്കിൽ തൻരാജ്യക്ഷേമം നിജ-
ശത്രുവാൽ നശിച്ചുപോമെന്നതുമോർത്തു നൃപൻ.
ധർമ്മത്തിന്നപരാഖ്യയാകുമാജ്ജയസിംഹൻ
ധർമ്മസങ്കടത്തിങ്കൽപ്പെട്ടുപോയന്നാദ്യമായ്.

UNIVERSITY LIBRARY
10 OCT 1946
MADRAS.

പൂർവ്വവാഗ്ദാനം ലംഘിച്ചീടുവാൻ മനസ്സാക്ഷി-
യാ നൃപനനുമതിയേകിയതില്ലാ തെല്ലും.
ഒടുവിലുറച്ചു തൻകർത്തവ്യം പാലിപ്പാനായ്,
വെടിയാൻ കേവലം തൻജീവിതാനന്ദത്തേയും.
അത്ഭുതഗുണങ്ങൾക്കൊരാധാരമാകും നിജ-
പുത്രിതൻവധത്തിനായ് തന്നാജ്ഞ നൽകീടുവാൻ,
ഉറച്ചു പിതാവനു കർത്തവ്യവ്രതൻ ഹാ, ഹാ!
കഠിനം നിജകൃത്യമാത്മഹത്യയെക്കാളും!!
മോഹനരസാലത്തിൽപ്പടരേണ്ടതാം മുഗ്ദ്ധ-
മാലതി നൊടിയ്ക്കുള്ളിൽക്കരിച്ചുകളയുവാൻ
സാഹസി നിയതിതൻ ക്രൂരമാം നിശ്ചയത്തോ-
ടാ നൃപൻ യോജിയ്ക്കവേ ഹൃദയം ദുഃഖാന്ധമായ്.
തൻപൂർവ്വപുണ്യത്തിനെ—വാത്സല്യത്തിടമ്പിനെ—
ത്തന്നോമൽക്കൃഷ്ണയെത്താനെങ്ങിനെ നിർദ്ദാക്ഷിണ്യം
മരണകരങ്ങളിലർപ്പിയ്ക്കുമപൂർവ്വാഭ
കലരുമമ്മാണിക്യം കാട്ടാറിൽ പതിയാനോ?
മീവാറിൻപൂർവ്വപുണ്യവല്ലരിയാളെയല്ലോ
മീവാറിൻഭാവിക്ഷേമമോർത്തുതന്നാജ്ഞാസിയാൽ,
വേരറുക്കുവാൻ നൃപൻ പ്രേരിതനായതയ്യോ!
താതവാത്സല്യമേ, നീയെങ്ങിനെ സമ്മതിച്ചു?
ദിനനാഥാനുരാഗയോഗ്യയാം സന്ധ്യാദേവി
രജനീഭൃതത്തെത്താൻ വരിപ്പാൻ നിയുക്തയായ്.
തൽപിതാവനുമതി നൽകിനാൻ മരിക്കുവാ-
നെങ്കിലക്കുമാരിയോ തെല്ലുമേ ശങ്കിയാതെ
താതസമ്മതപൂർവ്വമിഷ്ടനാം വരനെപ്പോൽ
ഹാ! മരണത്തെ സ്വയം വരിച്ചു കൃതാർത്ഥയായ്.
ഈവിധം ഭാരതീയവീരരെ നിജകൃത്യ-
നിർവ്വഹണത്തിലേററം ചഞ്ചലരാക്കീടുവാൻ
ക്രൂരയാം നിയതി! നിൻശ്രമമിങ്ങെല്ലായ്പ്പൊഴും
പാഴിലാണെങ്കിലും നീ വെടിയാ ദുർവ്വിനോദം.
മാതാവേ ഭാരതോർവ്വി! കൃഷ്ണതൻയോഗമോർത്തു
നീയിന്നും പൊഴിയ്ക്കുന്ന ബാഷ്പമെങ്കിലും നൂനം
അത്തരം രത്നം നിന്നിലല്ലാതെ വിളയുകി-
ല്ലുത്തമേ,യാശ്വസിയ്ക്കൂ! ധന്യ നീയന്നുമെന്നും!!

സി. കൌമുദീദേവി, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥിനി.

കലാനിർണ്ണയം*

—:o:—

സൃഷ്ടിയുടെ ഉപയോഗിതയും സുന്ദരതയും

പ്രാകൃതികസൃഷ്ടിയെ നാം സശ്രദ്ധം വീക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ കേവലം ഉപയോഗശൂന്യമായ വസ്തു ഒന്നുപോലും നമുക്കു ദൃഷ്ടിഗോചരമാകുന്നതല്ല. പല വസ്തുക്കളുടേയും ഗുണഗണങ്ങളെ നമുക്ക് ഇതുവരേയും ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമായിട്ടില്ലെന്നു വരാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ ജ്ഞാനഭണ്ഡാഗാരത്തിന്റെ പരിധിക്ക് വികാസം വർദ്ധിക്കുന്നതോടുകൂടി അവയുടെ ഗുണങ്ങളെ നാം അധികമധികം മനസ്സിലാക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നു. പ്രാകൃതികപദാർത്ഥങ്ങളിൽ ഉപയോഗിതയ്ക്കു പുറമെ സുന്ദരത എന്ന ഒരു ഗുണവിശേഷംകൂടി കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. പുഷ്പഫലാദികളിലും, പക്ഷിമൃഗാദികളിലും, കീടപതംഗാദികളിലും, നദീതടാകാദികളിലും ചന്ദ്രതാരങ്ങളിലും എല്ലാം ഓരോ പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള സൌന്ദര്യവിശേഷത്തെ നാം കാണുന്നുണ്ട്. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് ലോകത്തിൽ വ്യർത്ഥവും വിരൂപവുമായ വസ്തുക്കൾ ഇല്ലെന്ന് അർത്ഥമില്ല. ഉപയോഗിതയും അനുപയോഗിതയും സുരൂപതയും കുരൂപതയും ആപേക്ഷികഗുണങ്ങളാണ്. ഒന്നിന്റെ അസ്തിത്വത്തിലാണ് മറേറത് പ്രതിഭാസിക്കുന്നത്. ഒന്നിന്റെ അഭാവത്തിൽ മററെ ഗുണത്തിന്റെ ഭാവംതന്നെ മനസ്സിൽ ജനിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ പ്രായേണ പ്രകൃതിയിൽ മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ പരിധിക്കകം എവിടെ നോക്കിയാലും ഉപയോഗിതയും സൌന്ദര്യവും കാണപ്പെടുന്നതാണ്.

ഇതേപ്രകാരംതന്നെ മനുഷ്യനിർമ്മിതങ്ങളായ കൃത്രിമപദാർത്ഥങ്ങളിലും ഉപയോഗിതയും സുന്ദരതയും കാണുന്നുണ്ട്. ഒരു ചെറുകുടിലിനെ ദൃഷ്ടാന്തമായി എടുക്കാം. അത് ശീതാതപവൃഷ്ടികളിൽനിന്ന് നമ്മെ രക്ഷിക്കുന്നു. ഇത് അതിന്റെ ഉപയോഗിതാംശമാണ്. ആ കുടിൽനിർമ്മാണവിഷയത്തിൽ ബുദ്ധി ഉപയോഗിച്ച് ചില കരകൌശലങ്ങളുംകൂടി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഉപയോഗിതയുടെകൂടെത്തന്നെ സുന്ദരതയും ആഗതമാകുന്നു.

കലയും അതിന്റെ വിഭാഗങ്ങളും

ഇപ്രകാരം ഏതെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവിൽ കൌശലം പ്രയോഗിച്ച് ഉപയോഗിതയും സുന്ദരതയും ഒരേ സമയത്തുതന്നെ പ്രാപ്തമാക്കുന്ന വിദ്യക്കാണ് കല എന്നു പറയുന്നത്, കലതന്നെ പ്രയോജനകല ലളിതകല എന്നിങ്ങനെ രണ്ടുവിധത്തിലുണ്ട്. ആശാരി, മൂശാരി, തട്ടാൻ, കൊല്ലൻ, മൺപണിക്കാരൻ, കല്പണിക്കാരൻ, നെയ്ത്തുകാരൻ തുടങ്ങിയവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ പ്രയോജനകലയിൽപ്പെട്ടവയാണ്.

---

* ഹിന്ദിയിൽനിന്ന്

1. വാസകല അല്ലെങ്കിൽ മന്ദിരനിർമ്മാണം 2. മൂർത്തികല അല്ലെങ്കിൽ തക്ഷണകല (കല്ല് മരം മുതലായവയെക്കൊണ്ട് രൂപങ്ങൾ നിർമ്മിക്കൽ) 3. ചിത്രകല 4. സംഗീതകല 5. കാവ്യകല എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചു ഉപഭേദങ്ങൾ ലളിതകലയ്ക്കുമുണ്ട്. പ്രയോജനകലാദ്വാരാ മനുഷ്യൻെറ ആവശ്യകതകൾക്ക് പൂർണ്ണത്വം ലഭിക്കുന്നുവെങ്കിൽ രണ്ടാമത് പറഞ്ഞ ലളിതകലാദ്വാരാ അവന്ന് അലൌകികാനന്ദപ്രാപ്തി ലഭ്യമാകുന്നു. ഇവരണ്ടും അവൻെറ ഉന്നതിയുടേയും വികാസത്തിൻെറയും ദ്യോതകങ്ങളാണ്. ഒന്നു മനുഷ്യൻെറ ശാരീരികവും ആർത്ഥികവുമായ ഉന്നതിയോടാണ് ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ മററത് അവൻെറ മാനസികവികാസവുമായാണ്. ഇതേ ഭേദമുള്ളു.

ഉപയോഗപ്രദമായ ഒരു വസ്തുവിന്ന് സൌന്ദര്യം കൂടിയേ കഴിയൂ എന്ന് നിർബന്ധമില്ല. പക്ഷെ മനുഷ്യൻ സൌന്ദര്യോപജീവിയാണ്. അവൻ സദാ ഉപയോഗപ്രദങ്ങളായ വസ്തുക്കളെ സുന്ദരവുംകൂടി ആക്കിത്തീർക്കുവാൻ യഥാശക്തി ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഒരേ സമയത്തുതന്നെ ഉപയോഗപ്രദവും സുന്ദരതരവുമായ വസ്തുക്കൾ ലോകത്തിൽ ധാരാളമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ ഉപയോഗികളല്ലെങ്കിലും തികച്ചും സുന്ദരങ്ങളായ വസ്തുക്കളും ദുർല്ലഭമല്ല.

മനുഷ്യന്ന് അവൻെറസുഖസൌകര്യങ്ങൾക്കായി ഭക്ഷണം, വസ്ത്രം, ഗൃഹം, വാഹനം എന്നിങ്ങനെ പലേ വസ്തുക്കളും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഈ ആവശ്യങ്ങളുടെ നിർവ്വഹണത്തിന്ന് പ്രയോജനകലകൾ അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളാണ്. മനുഷ്യൻ പരിഷ്കാരത്തിൻെറ സോപാനത്തിൽക്കൂടി മേലോട്ട് കയറിപ്പോകുംതോറും അവൻെറ ആവശ്യങ്ങളും വർദ്ധിക്കുന്നു. ഈ ഉന്നതിയോടൊപ്പം അവൻെറ സൌന്ദര്യബോധം വർദ്ധിക്കുകയും അതുമൂലം അവന്ന് തൻെറ മാനസികതൃപ്തിക്കായി സുന്ദരതയെ ആവിർഭവിപ്പിക്കേണ്ടിവരികയുംചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ അവന്ന് ഒരിക്കലും മനസ്സംതൃപ്തി ലഭിക്കുന്നതല്ല. ഏതൊരു വസ്തുവിനെക്കാണുമ്പോൾ മനസ്സ് പ്രസന്നമായിത്തീരുന്നില്ലയോ ആ വസ്തുവിനെ സുന്ദരമെന്ന് ഒരിക്കലും പറഞ്ഞുകൂട. ഇതുകാരണമാണ് വ്യത്യസ്തദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ പരിഷ്കാരത്തിൻെറ തോതനുസരിച്ച് സുന്ദരതയുടെ ആദർശത്തെ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നത്. കാരണമെന്തെന്നാൽ എല്ലാവരുടേയും മനസ്സ് ഒരുപോലെ സംസ്കൃതങ്ങളല്ല. -

കെ. പത്മാവതി,
സീനിയർ ഇൻറർമീഡിയററ്.

സോവിയററ റഷ്യ*

ഇന്നത്തെ ലോകം ആവേശത്തോടും ബഹുമാനത്തോടുംകൂടി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സോവിയററ റഷ്യയിലെ സ്ഥിതിഗതികളെ സംബന്ധിച്ചു അല്പമെങ്കിലും പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് അസ്ഥാനത്താവുകയില്ല.

ജോസഫ് സ്റ്റാലിനും സഹപ്രവർത്തകന്മാരായ ഒമ്പതുപേരുംകൂടിയാണ് യൂനിയൻ ഓഫ് സോവിയററ സോഷ്യലിസ്റ്റ് റിപ്പബ്ളിക്ക്സിലെ (U. S. S. R.) ഭരണചക്രം തിരിക്കുന്നതു്. സ്റ്റാലിൻ, മൊളോട്ടോവ്, വൊറോഷിലോവ്, മാലെൻകോവ് എന്നീ നാലുപേരടങ്ങിയതാണ് അവിടത്തെ രാജ്യരക്ഷാകമ്മററി. (State Defence Committee). ഇവരും മററു നാലുപേരുംകൂടിയുള്ള സഭയാണു പൊളിററിക്കൽ ബ്യൂറോ. (Political Bureau of the All-Union Communist party.) ഭരണഘടനപ്രകാരം എല്ലാം അധികാരങ്ങളും Supreme Council (പാർല്ലിമെണ്ടിനും) Council of People's Commissar (മന്ത്രിസഭ)യ്ക്കും ചേർന്നതാണെങ്കിലും Politic Bureauവിനു സർവ്വാധികാരം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പൊളിററ് ബ്യൂറോവിൻെറ ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായപ്രകാരമാണു റഷ്യയിൽ ഭരണം നടക്കുന്നതു്. അതിലെ അംഗങ്ങൾ, സ്റ്റാലിൻ, മൊളോട്ടോവ്, ആൻഡ്റിയോവ്, മാലൻകോവ്, സ്ഡാനോവ്, ബെറിയ, വൊറോഷിലോവ്, കഗ്നോവിച്ച്, മിക്കോയൻ, കലിനീൻ ഇവരാണ്. കലിനിനാണു President of the Supreme Council (യു. എസ്. എസ്. ആറിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷൻ)

1917-ലെ സുപ്രസിദ്ധമായ തൊഴിലാളിവിപ്ലവത്തിനുശേഷം റഷ്യയിൽ നാനാതരങ്ങളായ മാററങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വ്യവസായപരമായും, കലാപരമായും, ഏററവും താഴ്ന്നനിലയെ പ്രാപിച്ചിരുന്ന അന്നത്തെ റഷ്യ ഇന്നു് ഏററവും വലിയ വൈയവസായിക രാജ്യങ്ങളിലൊന്നായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. റഷ്യയിലെ കല, സാഹിത്യം എന്നിവ ആധുനികലോകത്തിനു മാതൃകായോഗ്യമാണ്.

ആധുനികലോകത്തിന്നു് അനുകരണീയവും മാതൃകായോഗ്യവുമായ റഷ്യൻ സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചു രണ്ടു വാക്കു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ആംഗല സാഹിത്യത്തെയോ, ഗ്രീക്ക് സാഹിത്യത്തെയോ പോലുള്ള ഒരു നീണ്ട ചരിത്രം റഷ്യൻ സാഹിത്യത്തിന്നില്ല. ജീവിതത്തെ അതേപടി കാവ്യങ്ങളിൽ പകർത്തിയ, യാഥാർത്ഥ്യത്തെ ലോകസമക്ഷം തുറന്നു കാട്ടിയ വിശ്വസാഹിത്യകാരന്മാരായ ഡാസ്റ്റവസ്കി, പുഷ്കിൻ, ടോൾസ്റ്റോയി എന്നിവരുടെ ചരിത്രമാണു റഷ്യൻ സാഹിത്യത്തിൻെറ ചരിത്രം. നക്ഷത്രങ്ങളോടും മേഘങ്ങളോടും സംസാരിക്കുവാനും, തൂവെള്ളിവീശുന്ന ചന്ദ്രികയെ വർണ്ണിപ്പാനും, രാജാക്കന്മാരേയും, പ്രഭുക്കന്മാരേയും വാനോളം പുകഴ്ത്തി സ്വയം ചാരിതാർത്ഥ്യംകൊള്ളുവാനും, സ്ത്രീകളുടെ പട്ടുസാരിയിൽ 'ദിവ്യത്വം' കണ്ടു അതിൻെറ പിന്നാലെ പറവാനും ശ്രമിക്കുന്നതിനു പകരം റഷ്യൻ സാഹിത്യകാരന്മാർ മനുഷ്യജീവിതത്തിൻെറ ജീർണ്ണിച്ച വശങ്ങൾ, മുതലാളിത്വത്തിൻെറ അക്രമങ്ങൾ, ഗവമ്മേണ്ടിൻെറ പൈശാചികമർദ്ദനങ്ങൾ, സമുദായഘടനയുടെ ക്രമക്കേടുകൾ ഇവയെല്ലാം അവരുടെ കാവ്യങ്ങളിൽ ചിത്രീകരിച്ചു. പട്ടിണികൊണ്ടും മർദ്ദനംകൊണ്ടും നരകിക്കുന്ന കർഷകക്കിടയിൽ ജീവിച്ച ഇവർ കലയെക്കാളും ജീവിതത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകി.

റഷ്യയിൽ സ്ത്രീസമുദായത്തിൻെറ അത്ഭുതപൂർവ്വമായ ഉണർവ്വാണു ലോകത്തെ മുഴുവൻ അമ്പരപ്പിച്ചതു്. സ്ത്രീകൾ അബലകളാണ്, പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ അവർക്കു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല എന്ന വാദത്തിനു സോവിയററ വനിതകൾ മറുവടിനൽകുന്നു. പട്ടാളത്തിൽ കമാണ്ടർമാരായും, റിസർവ്വ് ഉദ്യോഗസ്ഥകളായും, പാരച്യൂട്ട് പടയാളികളായും പരിശീലനം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള സ്ത്രീകൾ സോവിയററ റഷ്യയിൽ സുലഭമാണ്. 170 സ്ത്രീകൾ കമാണ്ടിങ്ങ് ഓഫീസർമാരായും, 10 ലക്ഷം സ്ത്രീകൾ പാരച്യൂട്ട് പടയാളികളായും പരിശീലനം നേടിയിട്ടുണ്ട്. ട്രാം ഡ്റൈവർ

---

* ഇതിലെ കണക്കുകൾ യുദ്ധത്തിനു മുമ്പുള്ളവയാണ്. ഇന്നു അവ എത്രയോ അധികം വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്—ലേഖകൻ.

മാരായും, കണ്ടക്ടർമാരായും, പൈലറ്റ്മാരായും റഷ്യൻ സ്ത്രീകൾ ജോലിചെയ്യുന്നു. സോവിയറ്റ് റഷ്യയിൽ 53 000 ശാസ്ത്രജ്ഞരായ വനിതമാർ പ്രാക്ടീസ് ചെയ്യുന്നു. സാങ്കേതിക പരിശീലനം (Techinical course) കഴിക്കുന്നവരിൽ 50 ശതമാനം വിദ്യാർത്ഥിനികളാണ്.

മറ്റു രാഷ്ട്രങ്ങളെക്കാൾ കൂടുതൽ സോവിയറ്റ് റഷ്യയിലെ സ്ത്രീകൾ രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നു. വിപ്ലവസംരംഭത്തെ സഹായിപ്പാനായി റഷ്യൻ പാർല്ലിമെണ്ടിൽ 189 സ്ത്രീമെമ്പർമാരുണ്ട്. റഷ്യയിൽ ആകെ 900 സ്ത്രീമെമ്പർമാർ സ്ത്രീസമുദായത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളായി കൌൺസിൽഹാളുകളിലിരിക്കുന്നു. സർട്ടിഫിക്കറ്റ് ലഭിച്ച 53,000 സ്ത്രീഡോക്ടർമാർ റഷ്യയിലുണ്ട്.

മുതലാളിത്വരാഷ്ട്രങ്ങളിൽ സ്ത്രീകൾ മതത്തിന്റേയും, സ്വാർത്ഥത്തിന്റേയും പേരിൽ അടിച്ചമർക്കപ്പെടുമ്പോൾ സോവിയറ്റ് റഷ്യയിൽ സ്ത്രീകൾക്കു പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം വളരുവാനുള്ള സർവ്വസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും അനുവദിക്കപ്പെടുന്നു.

സോവിയറ്റ് റഷ്യയിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ അതു നമ്മെയെല്ലാം ആവേശംകൊള്ളിക്കും. നിരക്ഷരതയോടും, അജ്ഞതയോടും സോവിയറ്റ് റഷ്യ പോരാടിയ പോരാട്ടം മറ്റെല്ലാ രാജ്യങ്ങൾക്കും ഒരുത്തമനേതൃത്വം നൽകുന്ന ഒന്നാണ്. വെറും രണ്ടു ദശാബ്ദങ്ങൾകൊണ്ടു സോവിയറ്റ് റഷ്യയിലുണ്ടായ വിദ്യാഭ്യാസാഭിവൃദ്ധി മുതലാളിത്വ രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകൾകൊണ്ടുണ്ടായതിനേക്കാൾ അധികമാണ്. 1917-ൽ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്പാർട്ടി അധികാരത്തിൽ വന്ന സമയത്തു, 80 ശതമാനം ജനങ്ങൾ നിരക്ഷരകുക്ഷികളായിരുന്നു. 1933-ൽ 90 ശതമാനം ജനങ്ങളും അക്ഷരാഭ്യാസമുള്ളവരായിതീർന്നു. ഇന്നാകട്ടെ നൂറു ശതമാനം ജനങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചവരാണ്. വിപ്ലവത്തിനു മുമ്പു 70 ലക്ഷം വിദ്യാർത്ഥികളാണ് പബ്ലിക്ക് സ്കൂളുകളിൽ പഠിച്ചിരുന്നതു്. അതിപ്പോൾ 3 കോടിയായി വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. സാമാന്യ ജനങ്ങൾ ഇന്ന് ഉൽകൃഷ്ടമായ സംസ്കാരത്താൽ അനുഗ്രഹീതരാണ്. സാർ ഭരണകാലത്തു പ്രഭുകുമാരന്മാർക്കും, രാജകുടുംബങ്ങൾക്കും മാത്രം പ്രവേശനം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ശാസ്ത്രം, കല എന്നീ വകുപ്പുകളിൽ ഇന്നു സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു പ്രവേശിക്കാമെന്നായി. പണ്ടു അലഞ്ഞുനടന്നിരുന്ന എത്രയോ ആയിരം ജനങ്ങൾ സോവിയറ്റ് ഭരണത്തിൻകീഴിൽ കലാകാരന്മാരും, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. വമ്പിച്ച സിനിമാശാലകളും, പുസ്തകാലയങ്ങളും, വായനശാലകളുംകൊണ്ടു സോവിയറ്റ് പട്ടണങ്ങൾ സമലംകൃതമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

കൃഷിയുടെ കാര്യം എടുക്കുകയാണെങ്കിൽ ഏറ്റവും വലിയ അഭിവൃദ്ധിയാണവിടെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കു മുമ്പു (Fiveyear plan) റഷ്യയിൽ പത്തുലക്ഷം ഗ്രാമങ്ങളിലായി ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടന്നിരുന്ന രണ്ടുകോടി അമ്പതുലക്ഷം ചെറിയ ചെറിയ കൃഷിസ്ഥലങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. പദ്ധതിയുടെ ഫലമായി കൂട്ടുകൃഷി (Collective Farming) നടപ്പിൽവന്നു, വിദ്യുച്ഛക്തികൊണ്ടും യന്ത്രംകൊണ്ടും കൃഷി പരിഷ്കരിപ്പിച്ചു. നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് നുകംകൊണ്ടു കൃഷിചെയ്യുമ്പോൾ റഷ്യ ടാക്ടർ (ഒരുതരം മോട്ടോർയന്ത്രം) കൊണ്ടും മറ്റു പരിഷ്കരിച്ച യന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടും കൃഷി നടത്തുന്നു.

ഫാസിസ്റ്റ് കൂലിപ്പട്ടാളത്തെ കിടുകിടെ വിറപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന—നമുക്ക് ആവേശവും, ധൈര്യവും, മനക്കരുത്തും പ്രദാനംചെയ്യുന്ന — ചുവപ്പു സേന സോവിയറ്റ് റഷ്യയുടെ മറ്റൊരു സൃഷ്ടിയാണ്. അക്രമങ്ങൾക്കും, തെമ്മാടിത്തങ്ങൾക്കും കുപ്രസിദ്ധി നേടിയ ഹിറ്റ്ലരുടെ S S. Troops (എസ്. എസ് പട്ടാളങ്ങളെ)പ്പോലും മുട്ടുകുത്തിച്ച ചുവപ്പു പട്ടാളത്തിന്റെ ധീരത നമുക്കെല്ലാം സുപരിചിതമാണ്. അറുപതും, എഴുപതും വയസ്സായ മദ്ധ്യവയസ്കന്മാരാണു മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലെ പട്ടാള നേതൃത്വം വഹിക്കുന്നതെങ്കിൽ, ചെറുപ്പക്കാരായ പട്ടാള നേതാക്കന്മാരാണു ചുവപ്പു സേനയുടെ നായകന്മാർ. ധീരതകൾക്കും, വിജയങ്ങൾക്കും പേരുകേട്ട ടിമോഷൻകോ, ബുഡാനി, വൊറോഷിലോവ്, റസ്സോവസ്കി, സുക്കോവ് എന്നിവരാണു റഷ്യൻ പട്ടാളനായകന്മാർ. പട്ടാളങ്ങളും, നാട്ടുകാരും യോജിച്ചാൽ എങ്ങിനെ തങ്ങളുടെ നാട്ടു അക്രമങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷിക്കാമെന്നു

ചുവപ്പു സേന നമുക്ക് കാണിച്ചുതരുന്നു. ഇന്നു ഏററവും സംസ്കാരവും, വിദ്യാഭ്യാസവുമുള്ള പട്ടാളക്കാർ റഷ്യയിയെ ചുവപ്പു പടയും, ചൈനയിലെ ദേശീയഭടന്മാരുമാണ്. സോവിയററ റഷ്യയിലെ ഭരണാധികാരിയും നേതാവും സഖാവു സ്റ്റാലിനാണ്. ജോസഫ് വിസ്സാരിയേം നോവിച്ച് സ്റ്റാലിൻ (സ്റ്റാലിൻെറ മുഴുവൻ പേർ) ഇന്നു നമുക്കെല്ലാം സുപരിചിതനാണ്. സ്റ്റാലിൻ എന്ന റഷ്യൻ പദത്തിൻെറ അർത്ഥം ഉരുക്ക് എന്നാണ്. ഏററവും മര്യാദയോടും വിശ്വസ്തതയോടുംകൂടി പെരുമാറുകയും, കാര്യങ്ങൾ തുറന്നു പറയുകയും ചെയ്യുന്ന മറെറാരാളെ താൻ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നു വിശ്വവിശ്രുതനായ എച്ച്. ജി. വെൽസും, കാര്യങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായി പഠിക്കുന്ന 'ഏററവും ധീരനായ ഒരാൾ സ്റ്റാലിനാണ്' എന്നു ബ്രിട്ടീഷു വിദേശകാര്യമന്ത്രി ആൻറണി ഈഡനും പറയുന്നു.

സ്റ്റാലിൻേറയും, ബോൾഷെവിക്ക് പാർട്ടിയുടേയും മഹനീയമായ നേതൃത്വത്തിൽ സോവിയററ റഷ്യ അനുനിമിഷം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുമെന്നു നമുക്കാശിക്കാം.

എൻ. അഹമ്മദ്കോയ VI ബി.

വെറുകഥ.

ആ വിചിത്രചരിത്രം

മണിപന്ത്രണ്ടടിച്ചു. ഉറക്കം തീരേവരുന്നില്ല. ഞാൻ രണ്ടാമതും ചരിത്രപുസ്തകമെടുത്തു—ഔറംഗസീബ് ചക്രവർത്തിയുടെ അന്തിമനിമിഷങ്ങൾ, അദ്ദേഹത്തിൻെറ അമൂല്യസന്ദേശം, റാണാപ്രതാപസിംഹൻെറ ആത്മാർപ്പണം ഇവ എൻെറ ഹൃദയത്തിൽ തറച്ചുകയറി. ഒരു സുഹൃത്തിൻെറ അമ്മ മരിച്ചുപോയതിനെപ്പററിയുള്ള ചിന്ത എന്നെ വല്ലാതെവ്യാകുലപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ടിക്ക്—ടിക്ക്—ടിക്ക് വാതിൽ ആരോ മുട്ടുന്ന ശബ്ദംകേട്ടു.

"വേണ്ട, വാതിൽ സാക്ഷയിട്ടിട്ടില്ല. തുറന്നോളൂ" എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതും ഒരു സ്ത്രീ വാതിൽ തുറന്നു അകത്ത് കടന്നതും ഒന്നിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

രാത്രി സമയം. ലോഡ്ജിൽ വേറെ ആരുമില്ല. എൻെറ മനസ്സിൽ എന്തെല്ലാമോതോന്നി—കൂടാതെ മരണചിന്തയും. എല്ലാംകൂടി ഞാൻ സ്വപ്നംകാണുന്നതാണെന്ന് എനിക്കുതോന്നി. വാസ്തവത്തിൽ എന്തോ ഒരു ഭയമായിരുന്നു എനിക്കപ്പോൾ.

ആ സ്ത്രീയാവട്ടെ ഒരു ശങ്കയുംകൂടാതെ അവിടെക്കിടന്ന ഒരു കസേലയിൽ ഇരുന്നു. അവളുടെ മുഖം വ്യസനത്തിൻെറ മൂർത്തീഭാവമോ എന്നു തോന്നിക്കത്തക്കവണ്ണം ശോകരസംനിറഞ്ഞതായിരുന്നു.

കുറഞ്ഞമൌനത്തിന്നുശേഷം ഞാൻ ചോദിച്ചു "നിങ്ങളാരാണ്? ഇവിടെ എന്തിനാണ് വന്നത്?"

"സോദര, എനിക്ക് അരമണിക്കൂറിവിടെ ഇരിക്കാനനുവാദം തരണം. എന്നോടു അധികം ചോദിക്കാതേയും ഇരിക്കണം. ഇതെൻെറ ഒടുക്കത്തെ അഭ്യർത്ഥനയാണ്" അവളുടെ സ്വരം വിറച്ചിരുന്നു.

എനിക്ക് യാതൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. പക്ഷെ ആദ്യം ജനിച്ച നീരസം അല്പംകുറഞ്ഞു. ഞാൻ എൻെറ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ അവൾ എൻെറ നാട്ടുകാരിയാണെന്നും, ഗർഭിണിയാണെന്നും, ആത്മഹത്യക്ക് ഒരുമ്പെട്ടവളാണെന്നും എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചു.

മരണം! വീണ്ടും എൻെറ ചിന്തകൾ പതറാൻ ശ്രമിച്ചു.

ദീർഘമൌനത്തിന്നുശേഷം ഞാൻ പറയാൻ തുടങ്ങി. ആത്മഹത്യ മഹാപാപമാണെന്നും, മഹാനരകമാണ് അതിന്നു ലഭിക്കുന്ന ശിക്ഷയെന്നും ഞാൻ വാദിച്ചു.

''സോദര'' അവൾ തുടങ്ങി ''നിങ്ങൾക്ക് വാദിക്കാൻ നല്ലവണ്ണമറിയാം. അല്ലെങ്കിൽ വിദ്യാർത്ഥികളെല്ലാംതന്നെ യഥാർത്ഥ ജീവിതനരകമറിയുന്നതുവരെ നല്ല പ്രാസംഗികന്മാരായിരിക്കും. ആത്മഹത്യ പാപമാണെങ്കിൽ ഏതാണ് പാപമല്ലാത്തത്? ഈ നശിച്ച നരകിച്ച മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ മാനത്തോടുകൂടി ജീവിക്കാൻ വയ്യാത്ത ഒരു സാധു, മരണത്തെ സ്വയംസ്വീകരിക്കാതെ, അപമാനത്തിന്നു കീഴടങ്ങി, കാണുന്നവരെ ചിരിപ്പിച്ചുകഴിക്കണം അല്ലേ? അത് പുണ്യം, സ്വന്തരക്ഷ തേടുന്നത് പാപം അല്ലേ? നല്ലനിയമങ്ങൾ !',

അവൾ ചിരിച്ചു. പക്ഷെ മരണത്തിന്റെ ചിരിയായിരുന്നു അത്.

ഞാൻ വിട്ടില്ല. വീണ്ടും വീണ്ടും ആ സാധു സ്ത്രീയെ പിൻവലിപ്പിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്റെ പ്രസംഗപരമ്പരകൾ അവളുടെ യുക്തിവാദക്കാററിൽ ശകലീകൃതമായി. ഒടുവിൽ അവൾ കടലിൽ ചാടാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കയാണെന്നും ബിററ് കൺസ്റ്റബിൾ സ്ഥലം വിടുന്നതു കാത്തിരിക്കയാണെന്നും എനിക്ക് ദൃഢപ്പെട്ടു.

ഞാൻ എഴുന്നേററു. എനിക്കു എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ജനലിന്നരികെ ചെന്നു പൂനിലാവുംകണ്ടുകൊണ്ടു അവിടെ ചാഞ്ഞു. മരണത്തിന്റെ ചിന്ത എന്റെ ഹൃദയം മുഴുവനും നിറഞ്ഞിരുന്നു.

ഒടുവിൽ അവൾ പുറപ്പെട്ടു ''വിശ്വസ്തനായ സ്നേഹിതാ! നിങ്ങൾക്കു വന്ദനം'' എന്നും പറഞ്ഞു വാതില്ക്കലേക്കായി നീങ്ങി. പെട്ടെന്നു ഓടി ഞാൻ വാതിലടച്ചുംകൊണ്ടു ഗർജ്ജിച്ചു ''നിങ്ങളെ ഞാനിപ്പോൾ പോലീസിനെ ഏല്പിക്കും.''

അവളുടെ മുഖം അപ്പോൾ കാണേണ്ടതായിരുന്നു. പുച്ഛരസത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണ അവതാരമായിരുന്നു, ആസ്ഥിതിയിൽ അവൾ. അവൾ ഒരു നന്നത്തഭാഷയിൽ—പക്ഷെ ഗംഭീരസ്വരത്തിൽ തുടങ്ങി ''വഞ്ചക, ചതിയ നിങ്ങളങ്ങിനെ ചെയ്യുമെന്നു എനിക്ക് സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. പുരുഷജീവികളിൽ ഒരൊററ എണ്ണംപോലും വിശ്വാസയോഗ്യനല്ല.''

ഒരു സ്ത്രീയുടെ നാക്കിൽനിന്നു—അതും അവൾക്കുവേണ്ടി—ലഭിച്ച ആദ്യത്തെ സമ്മാനമായിരുന്നു അത്. എന്റെ അഭിമാനം അവളെ അറബിക്കടലിലേക്കോ, മറേറതു നരകക്കടലിലേക്കോ തൽക്ഷണം അയക്കാൻ തയ്യാറായി. പക്ഷെ ഏതോ ഒരു ധർമ്മബോധം വീണ്ടും എന്നെ മുൻസ്ഥിതിയിലാക്കി.

ഒന്നുകൊണ്ടും ഞാൻ വ്യതിചലിക്കയില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അവൾ മടിയിൽനിന്നു ഒരു കഠാരം ഊരി എന്റെ കഴുത്തിന്നുനേരെ ഓങ്ങിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു? വാതില്ക്കൽനിന്നു മാറുന്നുവോ അല്ല മരലോകത്തിലേക്ക് പുറപ്പെടുന്നുവോ?

എനിക്ക് ലോകം ഒന്നിച്ചു കീഴ്മേലായി മറിയുന്നപോലെ തോന്നി. ഏറുകൊണ്ട പട്ടിയെപ്പോലെ ഞാൻ പിന്മാറി.

സാക്ഷ വലിച്ചൂരുവാൻ അല്പം ശ്രമപ്പെടേണ്ടിയിരുന്നു. അതുതന്നെ തരമെന്നുകരുതി ഞാൻ ഒരടി അടിച്ചതും കഠാരി ദൂരെതെറിച്ചു വിളക്കിന്റെ കുപ്പിയിൽ തട്ടിയതും അതുടഞ്ഞതും എല്ലാമൊന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

കഠാരി എടുത്തപ്പോൾ അത് എന്റെ കഠാരിതന്നെ ആയിരുന്നുവെന്നെനിക്കു മനസ്സിലായി. ജനലിൽക്കൂടെ ഞാൻ അത് പുറത്തേക്കെറിഞ്ഞു വാതിൽ സാക്ഷക്കരികെ നിലകൊണ്ട് അലറി: ''പോലീസ്സിനെ വിളിക്കണോ അല്ല മര്യാദയ്ക്ക് ടൌണിലേക്ക് പോവുന്നോ?''

ഠിം—എന്റെ ചെകിടത്ത് ഒരായിരം കുതിരശക്തിയോടുകൂടി ഒരുകൈ പതിച്ചു. അല്പമൊന്ന് അനങ്ങുവാൻ സാധിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പ് രണ്ടെണ്ണംകൂടി കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞു.

ഒരു പെണ്ണിന്റെ കൈക്ക് ഇത്ര ഊക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽകൂടി വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. കഴുത്തിൽനിന്നു രക്തം ഒലിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അപമാനവും വേദനയും, ശത്രുവിന്റെ അബലാത്വം എന്നെ വിസ്മയിപ്പിച്ചു. എന്റെ സർവ്വ നാഡികളിലും രക്തം തിളച്ചുകയറി, ഒരൊററ ചാട്ടത്തിന്നു ഞാൻ അവളെ നിലംപതിപ്പിച്ചു. അതോടുകൂടി ഒരടിയും.

പെട്ടെന്നു എൻെറ ശത്രു എഴുന്നീററു. ഠിം—ഠിം—ഠിം... ഒരു ഡസൻ അടികൾ ഒരു സെക്കണ്ടിൽതന്നെ പാസാക്കി. ഞാനും നിലംപതിച്ചു.

വേദനയും, മനോവേദനയുംകൂടി ഞാൻ വല്ലാതെ കഷ്ടപ്പെട്ടു. സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ആ രണ്ടുകണ്ണുകൾ എൻെറ ചലനത്തെ ഉററുനോക്കുകയാണെന്നു് എനിക്കു് മനസ്സിലായി. വാസ്തവത്തിൽ അപ്പോളെനിക്കുണ്ടായിരുന്ന കോപം വിവരിക്കാൻ പ്രയാസമാണു്. ചെറിയ ഒരു ചലനം പോലും അവൾക്കുകാണാൻ കഴിയുമായിരുന്നു, അല്പം ഇളകിയാൽ കിട്ടുന്നതു് ഭയങ്കരമായിരിക്കുമെന്നു ഞാനും ഊഹിച്ചു.

പെട്ടെന്നു പുറകോട്ടുമാറി ഞാൻ ചാടി എഴുന്നേററു. അവൾ ഓങ്ങിയിരുന്ന അടി വായുവിൽതന്നെ ലയിച്ചു. പിന്നീടു് എൻെറ അവസരമായിരുന്നു. എനിക്കുള്ള സകല ശക്തിയും ക്രൂരതയുമുപയോഗിച്ചു ഞാനൊരടി അടിച്ചു. അതോടുകൂടി അവൾ നിലംപതിച്ചു.

പൊട്ടിയവിളക്കുകത്തിക്കാൻ കീശയിൽനിന്നും തെറിച്ച തീപ്പെട്ടി ഞാനുരച്ചു. അതോടുകൂടി എൻെറ അത്ഭുതം ഇരട്ടിച്ചു. അവളുടെ തലമുടിക്കെട്ടു—അല്ല അവൻെറ കൃത്രിമവേഷം ദൂരെ തെറിച്ചിരുന്നു.

അറബിക്കഥകളിലെ അത്ഭുതഘടനകൾപോലെ ഇവയെല്ലാമെനിക്കുതോന്നി. ഉടനെ എൻെറ ശത്രുവന്നു അടിച്ചതും ഞാൻ ദൂരെ തെറിച്ചതും ഒരുമിച്ചു നടന്നു.

അടിയും പിടിയും ലഹളയുമായി അരമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ അവൻ വീണു. എൻെറ കൈക്കുള്ള സകല ശക്തിയും അവൻെറ മുഖത്തെ അറിയിച്ചുംകൊണ്ടു ഞാൻ വിളക്കു് കത്തിച്ചു.

വെളിച്ചത്തിൽ അവൻെറ മുഖഭാവം വ്യക്തമായിക്കണ്ടപ്പോൾ എൻെറ മനസ്സിലുണ്ടായ വികാരങ്ങൾ ഇന്നിന്നവയായിരുന്നു എന്നു വിവരിക്കുവാൻ പ്രയാസം. എൻെറ ഉററ സ്നേഹിതനായിരുന്ന വിജയൻ രക്തത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന കാഴ്ചയായിരുന്നു ഞാൻ കണ്ടതു് !

എൻെറ ശരീരവും ഒട്ടും ഭേദപ്പെട്ടനിലയിലായിരുന്നില്ല. കുറെ കഴിഞ്ഞശേഷം അയാൾ എഴുന്നേററു. പത്തുദിവസം മുമ്പെ ഏർപ്പാടുചെയ്ത ബലാബല പരീക്ഷയായിരുന്നു അതു് എന്നു എന്നെ വിജയൻ മനസ്സിലാക്കി.

കുറഞ്ഞതു് അരമണിക്കൂറോളം ഞങ്ങളന്നു ചിരിച്ചിരിക്കണം!

എൻ. വി. വെങ്കിടാചലം.

C. M. Antony VI Form

ബങ്കാളിലെ ദുരവസ്ഥ

(കണ്ണപവ്വരീതി)

സഹോദരന്മാരേ! സഹോദരിമാരേ!
സഹോദരപ്രേമാമലമതികളേ!
ഭരതമേദിനീ ജനനിതന്നുടെ
തിരുനിടലത്തിന്നൊരു തിലകമായ്
പരിലസിച്ചിടും പുകഴ്ന്നബങ്കാളി -
ലൊരുകുറി നിങ്ങൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കുവിൻ!
നരകക്കുണ്ടിലെ കൃമികളെപ്പോലെ
നരരനുഭവിച്ചീടുന്ന സങ്കടം
അരക്കയ്യോ കീറപ്പഴന്തുണി ചുററി
തെരുവുകൾതോറുമനവധി ജനം
ഇരക്കുന്നു, ചെറുകിടാങ്ങൾ കഞ്ഞിക്കായ്
കരയുന്നു, പാരം പരവശരായി.
നിരക്കെ വാഴകളടി മുറിച്ചിട്ട
തരത്തിലാളുകൾ നിരത്തുവക്കിലായ്
മരിച്ചു നീളവെ കിടപ്പതുകാൺകിൽ
കരളലിയാത്ത കഠോരന്മാരുണ്ടോ.
ശവങ്ങളെ തലയിണയായ് ചേർത്തുകൊ-
ണ്ടവനിയിൽ വീണിട്ടനേകമാളുകൾ
വിവശചിത്തരായനശനം മൂലം
ദിവംഗമിപ്പതു സഹിപ്പതെങ്ങിനെ!
വിശന്നു ദാഹിച്ചു മരിപ്പതിൽപ്പര-
മാശങ്കമാ ബോംബേററൊടുങ്ങിടുന്നതാം.
ഉഴക്കരിക്കഞ്ഞിക്കൊരു വകയില്ല
പഴന്തുണിപോലുമുടുക്കുവാനില്ല.

അഴലാമാഴിയിൽ മുഴുകിയിന്ത്യക്കാർ
കുഴങ്ങിയീവിധം മരിച്ചൊടുങ്ങുന്നു.
ഇതരരാജ്യങ്ങളിഹ ദിനം തോറു
മതിസമൃദ്ധിയിൽ പ്രസിദ്ധമാകവേ
ഫലപുഷ്ടിയേറുമവര രാജ്യങ്ങൾ
സലാംകൊടുത്തതായ് പുകഴ്ന്നൊരിന്ത്യയിൽ
മരിക്കുന്നു നിത്യമസംഖ്യമാളുക
ളിരിക്കുവാനവരനർഹരെന്നപോൽ
കരഞ്ഞുചാവുന്നു ചെറിയ കുട്ടികൾ
കരിയുവാൻമാത്രം വിരിഞ്ഞമൊട്ടുകൾ!
കരാളദാരിദ്ര്യപ്പിശാചു ബാധിച്ചീ
ഭരതഭൂമിയെന്തിവണ്ണമാകുവാൻ?
പുരാതന പുണ്യക്ഷയം നിമിത്തമോ?
സ്വരാജ്യസുസ്നേഹക്കൊഴുപ്പു മൂലമോ?
പരാശ്രയസ്ഥിതി മുഴുത്തതുകൊണ്ടോ?
പരമസങ്കടം ഭവിച്ചതിങ്ങനെ
മതിമാന്മാരായ തനയരുള്ളൊരീ
സതീശിരോമണി ഭരതമേദിനീ
അതിരററാളിടും കദനവഹ്നിയിൽ
പതിച്ചു ഹാ കഷ്ടം ജനകജപോലെ.
ഒരുമയോടിനി സകലരുംകൂടി
ദുരിതം നീക്കുവാനുഴറിട വേണം.

ചീരാത്ത് പ്രഭാകരൻ നായർ,
സീനിയർ ഇൻറർ.

ജാതിവ്യത്യാസം

നമ്മുടെ പ്രിയഭാരതമാതാവിന്റെ ജീവരക്ത നാഡികളെ ചൂഷണംചെയ്തു് അട്ടഹസിച്ചു് ഗജവിക്രമങ്ങൾ കാണിക്കുന്ന ഒരു ദുർദ്ദേവതയാണ് ജാതിവ്യത്യാസം എന്ന സംഗതി നമ്മുടെ പാവന ഭാരതഭൂവിൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ള ഏതൊരു മഹാത്മാവും സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

ചാതുർവ്വർണ്യം മയാസൃഷ്ടം
ഗുണകർമ്മവിഭാഗശഃ॥

എന്ന് ഗീതയിൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം പുരാതന ഭാരതത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ജാതി അതിന്റെ അടിക്കല്ലിളകി ചളിക്കണ്ടിൽ മറിയുവാൻ തുടങ്ങിയമുതല്ക്കാണ് ഹിന്ദുസമുദായം പരസ്പരം കലഹിച്ചു് അധഃപതിക്കുവാനും നാം അന്യാധീനരായിത്തീരുവാനും തുടങ്ങിയതു്. ഇന്നു ഭാരതത്തെ നിരന്തരം അധഃപതിപ്പിക്കുന്ന മരു ദുർഭൂതമാണ് നമ്മുടെ ജാതിഭ്രാന്തു്. ഇന്ത്യയിലെ നാല്പതുകോടി ജനങ്ങളിൽ 30 കോടിയും ഹിന്ദുക്കളാണെങ്കിലും അവരുടെ ഇടയിലുള്ള അനവധി വിഭാഗങ്ങൾ നിമിത്തം നമുക്ക് വർഗ്ഗീയമായോ മതപരമായോ ഉള്ള യാതൊരു ഐക്യവും ഇല്ലെന്നുള്ള സംഗതി പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. നാലു ജാതികളുള്ളതിനെ നാല്പതുലക്ഷം തരത്തിൽ വിഭജിച്ചു് സ്വസഹോദരന്മാരെ ദൂരത്തു നിർത്തുന്ന ഇന്നത്തെ മേൽജാതിക്കാരെന്നഭിമാനിക്കുന്നവരുടെ നിർദ്ദയമായ പിടിയിൽ പെട്ട് ഞെരിഞ്ഞളിഞ്ഞ് ദാരിദ്ര്യപ്പിശാചിന്നു് ബലികഴിക്കപ്പെട്ടവരായ എത്ര പാവങ്ങളാണ് ഇന്ത്യയിൽ ദിനംദിനം അകാലമൃത്യുവിന്റെ വദനഗഹ്വരത്തിൽ ചാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നു് പറഞ്ഞറിയിക്കുക അസാദ്ധ്യമാണ്.

സർവ്വഭൂതങ്ങളിലും ദയകാണിച്ചിരുന്ന ശിബി തുടങ്ങിയ മഹാന്മാരുടെ ജന്മഭൂവായ ഈ ഭാരതത്തിൽ അവരുടെ അനുഗാമികളായ നാം ജാത്യാദ്യനാചാരങ്ങളെ മുറുകെപ്പിടിച്ചു് സ്വസഹോദരന്മാരുടെ തലയിൽ കല്ലിടുന്നു. ഈ തത്വം മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ ഏതൊരു സ്വരാജ്യസ്നേഹിയുടെ മനസ്സാണ് പതറാത്തതു്. നിസ്സാരയും അധഃകൃതജാതിക്കാരത്തിയുമായ മുക്കുവത്തിയെ (സത്യവതിയെ) ഒരു ഉൽകൃഷ്ടബ്രഹ്മർഷിയായ പരാശരന്നു് പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യുവാനും അവൾ പെററകുട്ടിയായ വേദവ്യാസന്നു ബ്രഹ്മർഷിയായിത്തീരാനും പരിശുദ്ധമായ വേദത്തെ പകുത്തുക്രമപ്പെടുത്തുവാനും പുരാതനഭാരതത്തിൽ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇന്നെങ്ങിനെ അവ അകൃത്യങ്ങളായിത്തീർന്നു? അന്നു് ഗുണകർമ്മപ്രകാരമായിരുന്നു ജാതിഭേദം. ഇന്നാകട്ടെ അതു സ്വാർത്ഥപാരമ്യത്താൽ പാരമ്പര്യം പ്രമാണിച്ചായിത്തീർന്നു. പ്രാചീനഭാരതത്തിൽ ആണത്തവും ആത്മാഭിമാനവും സ്വാതന്ത്ര്യവും സ്വശക്തിയും കളിയാടിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നാകട്ടെ ഈ ഭാരതം അടിമത്തത്തിൻ കീഴിൽകിടന്നു ഞെരുങ്ങുകയാണ്. ഇത്രയൊക്കെയായിട്ടുകൂടി അവർ തങ്ങളുടെ ജാത്യാചാരത്തെ മുറുകെപിടിക്കുന്നു.

ജന്മംകൊണ്ടാണ് ജാതി ഉണ്ടായിത്തീരുന്നതെന്നു് തെററായി വിചാരിച്ചു് തദനുരൂപങ്ങളായ ദുരാചാരങ്ങളെക്കൊണ്ട് മേലാളർ പാവങ്ങളെ മർദ്ദിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതോടുകൂടി ഐകമത്യം ക്ഷയിക്കുവാനും ആ സാധുക്കൾ തങ്ങളുടെ 'തമ്പ്രാന്മാ'രുടെ മർദ്ദനങ്ങൾ സഹിക്കവയ്യാതാവുമ്പോൾ അന്യമതങ്ങളിൽ ചേരുവാനും, തന്നിമിത്തം ഹിന്ദുമതവും ഇന്ത്യാരാജ്യവും സ്വാഭിമാനവും സ്വശക്തിയും സർവ്വോപരി ഐകമത്യവും നശിച്ചു് അധഃപതിക്കുവാനും തുടങ്ങി.

കേരളത്തിലാണ് ഈ ജാത്യാചാരക്കോട്ടയുടെ മണിമകുടം പണിചെയ്തുവച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇന്ത്യയിൽ നാനാഭാഗങ്ങളിലും പ്രക്ഷോഭങ്ങൾ കാരണം പല മാററങ്ങളും വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഏതാനും മാസങ്ങൾകൊണ്ട് ഇന്ത്യ മുഴുവൻ അദ്വൈതമതക്കൊടിക്കൂറ നിഷ്പ്രയാസം പാറിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആ ജഗൽഗുരു ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളുടെ ജന്മഭൂമിയെന്നഭിമാനിക്കുന്ന ഈ കേരളത്തിൽ അന്നും

ഇന്നും ഇവിടെ ആ അയിത്തപ്പിശാച് തന്റെ നഗ്നവേഷത്തോടുകൂടി നടനമാടുന്നില്ലേ? ഉവ്വ്. ആ പൈശാചികഭ്രാന്താചാരം ഇന്നും ഇവിടെ ചുരുക്കം ചില നഗരങ്ങളിലൊഴിച്ച് സർവ്വത്ര കൂത്താടുന്നുണ്ട്. അജയ്യമായ കാലപ്രവാഹശക്തിക്കുകൂടി അടിച്ചുടക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തവിധത്തിൽ അത്രയും ബലവത്തായിരിക്കുന്ന ഒരു ജാത്യാചാരക്കോട്ടയാണ് കേരളത്തിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കുന്നതു്. തന്നിമിത്തം കേരളം അന്യരാജ്യങ്ങളുടെ പിന്നിൽ ഇങ്ങെ അററത്താണ് നില്ക്കുന്നതെന്നും ആ ജാതിക്കോട്ട തകർത്തുകളഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ഈ രാജ്യത്തു് ഒരു ശോഭനമായ ഭാവി ഉണ്ടാവുകയില്ലെന്നും നിസ്സംശയം പറയാം. അതുകൊണ്ട് ജാത്യാദ്യനാചാരങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കുകയാണ് ഭാരതത്തിന്റെ ഉൽഗതിക്കുള്ള ഒന്നാമത്തെ പ്രവൃത്തി.

ഈ അനാചാരത്തെ നശിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഒരു പ്രധാന ഉപായം സാഹിത്യമാണ്. സാഹിത്യകാരന്മാർ തങ്ങൾ ജീവിക്കുന്ന കാലത്തെ സാമുദായിക സ്ഥിതികളെ തങ്ങളുടെ കാവ്യതല്ലജങ്ങളിൽ ചിത്രീകരിച്ച് ഗുണഭാഗങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾക്ക് അഭിരുചിയും ദോഷഭാഗങ്ങളിൽ വെറുപ്പും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കേണ്ടതാണ്. കേരളീയകവികളിൽ ആദ്യമായി അനാചാരങ്ങളെ ആധാരമാക്കി കവിതയെഴുതുവാൻ തുടങ്ങിയതു മഹാകവി കുമാരനാശാൻ അവർകളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണങ്ങളിൽ ജാതിപ്പിശാചിന്റെ അട്ടഹാസം മുഴങ്ങിയിട്ടാണ് സ്വാഭിപ്രായം കവിതാസരണികളിൽക്കൂടി പ്രവഹിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ നമുക്കൊന്നു കണ്ണോടിച്ചുനോക്കുക.

"അന്തണനെച്ചമച്ചുള്ളോരു കയ്യല്ലോ
ഹന്ത! നിർമ്മിച്ചു ചെറുമനേയും.
ബാഹുവീര്യങ്ങളും ബുദ്ധിപ്രഭകളും
സ്നേഹമൊലിക്കു മുറവുകളും
ആ ഹന്ത! എത്ര വിഫലമാക്കിത്തീർത്തു
നീ ഹിന്ദുധർമ്മമേ ജാതിമൂലം".

എന്ന് ആ മഹാത്മാവ് ഭാരതത്തിനു—തൊഴുത്തിൽ കുത്തിത്തുലഞ്ഞ് തമ്മിലടിച്ച് തലകീറിത്താറുമാറായിക്കിടക്കുന്ന ഹിന്ദുസമുദായത്തിനു—കൊടുക്കുന്ന ഉപദേശം ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും മനസ്സിൽ വേരൂന്നിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ കവികളായ ഉള്ളൂർ, വള്ളത്തോൾ തുടങ്ങിയവരുടെ കവിതകളിലും ജാതിയെപ്പററിയുള്ള ശകാരങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയെല്ലാം ജാതിനശിപ്പിക്കാൻ ഉതകുന്നുമുണ്ട്. ഇനിയും സാഹിത്യകാരന്മാർ അപ്രകാരം ചെയ്ത് ഭാരതത്തിന്നു് സുശോഭനമായ ഒരു ഭാവിയുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുമെന്ന് ആശിക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മണർ ചെറുമക്കളെ ആഞ്ഞുപുൽകുന്ന—അത്രയും സൗഹാർദ്ദം മുഴുത്ത—ഒരുകാലം ഭാരതത്തിന്നു് ഉണ്ടായിത്തീരട്ടെ !!

കെ. ഉണ്ണികൃഷ്ണവാരിയർ, IV-ാം ഫോറം.

പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസ നവീകരണം

ഒന്നാമതായി വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അവരുടെ മാതൃഭൂമിയോട് ഒരു മമത ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം ഒരന്യഭാഷയിൽ നടത്തിയാൽ ആ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരുടെ ജീവിതരീതികളും സ്വഭാവങ്ങളും കൂടുതലായി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും അവരോടു കൂടുതൽ ബഹുമാനം തോന്നുന്നതിനുമാണിടയുള്ളത്. അതുകൊണ്ടു വിദ്യാഭ്യാസം കഴിയുന്നേടത്തോളം മാതൃഭാഷയിൽതന്നെയാണ് നടത്തേണ്ടതു്. അതോടുകൂടി വിദ്യാർത്ഥികൾ ദേശാഭിമാനികളായിത്തീരത്തക്കവണ്ണമുള്ള വിഷയങ്ങൾ അവരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരേണ്ടതുമാകുന്നു.

വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വ്യവസായപരമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു എത്രയും അത്യാവശ്യമാണ്. ഭാവിയിൽ ഓരോ തൊഴിലുകളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിന് താൽപര്യവും ജ്ഞാനവും ഇതുകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല അവരവരുടെ ആവശ്യമനുസരിച്ച് അവരവർതന്നെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും തൻമൂലം കുറേക്കൂടി തന്റേടവും ഉത്തരവാദിത്വബോധവും സ്വാശ്രയശീലവും ശക്തിയും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും സാധിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇഷ്ടപ്രകാരമുള്ള ആദായങ്ങൾകൊണ്ടു മാത്രം വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുകയെന്നുള്ളതു് ഒരിക്കലും പ്രായോഗികമായിരിക്കുകയില്ല. പാരമ്പര്യമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള വാസനകൊണ്ടാണ് ഓരോ തൊഴിൽകാർക്കും അവരവരുടെ തൊഴിലുകളിൽ ഗണ്യമായ നൈപുണ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആ സ്ഥിതിക്കു ആദ്യമായി തൊഴിൽ പരിശീലിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങൾക്കു അതാതു തൊഴിലുകളിൽ പ്രാവീണ്യമുള്ളവർ ഉണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങളോടൊപ്പം മേന്മയും ഗുണവും ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. തന്നിമിത്തം വിദ്യാർത്ഥികൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ വിററു പണമാക്കി ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യം സാധിക്കുന്നതു് അത്ര എളുപ്പമല്ല. അഥവാ അതു സാദ്ധ്യമാണെന്നു സമ്മതിച്ചാൽതന്നെയും ഗൌരവാഹവമായ മറെറാരു ദൂഷ്യമുണ്ടാവാനെളുപ്പമുണ്ട്. തങ്ങളുടെ ഗൌരവമേറിയ കർത്തവ്യത്തെപ്പററി ബോധമുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാർ തന്നെ കുറയും. ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ഭാവിപൌരന്മാരിൽ തിളങ്ങി വിളങ്ങിക്കാണേണ്ട ശോഭന ഗുണങ്ങളുടെ വിത്തു വിതക്കേണ്ടതു തങ്ങളാണെന്നും, പ്രത്യേകിച്ചു രാജ്യത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കും സുഖജീവിതത്തിനും ഉതകുന്ന ഉൽകൃഷ്ടാദർശങ്ങൾ അവരിൽ ദൃഢമൂലമായിത്തീരുന്നതു വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനസ്സിൽ ആദ്യമായി തങ്ങൾ അങ്കുരിപ്പിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ വികസിച്ചു പരിപുഷ്ടിയെ പ്രാപിക്കുമ്പോഴാണെന്നും മനസ്സിലാക്കി സൂക്ഷ്മമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകന്മാർ എത്രയോ ചുരുക്കമാണ്. ആ സ്ഥിതിക്കു കുട്ടികളുടെ വ്യവസായത്തിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന പണം മാത്രമേ അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കു ശമ്പളമായി കിട്ടുകയുള്ളു എന്നു വന്നാൽ ആ വഴിക്കു മാത്രം പ്രവർത്തിക്കുകയും തൻമൂലം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മററു വശങ്ങൾ നിരാകരിക്കപ്പെടുകയും അപരിഹാര്യമായ ഒരു നഷ്ടം രാജ്യത്തിനു വന്നുചേരുകയുംചെയ്യും. അതിനാൽ ഓരോ വിഷയങ്ങൾക്കും അവ അർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം മാത്രം കൊടുത്തു തദനുസരണമായി വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുന്നതിനു ഗവർമ്മേണ്ടുതന്നെ പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷിക്കുകയും വേണ്ടതു ചെലവാക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വ്യവസായങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അതാതു സ്ഥലങ്ങളിൽ സൌകര്യവും ആദായവും പ്രാധാന്യവുമുള്ളവയിലാണ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു കൂടുതൽ പരിശീലനം നൽകേണ്ടതെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇന്നു ഭാരതീയരിൽ കാണേണ്ട സർവ്വപ്രധാനങ്ങളായ ഗുണങ്ങൾ ആരോഗ്യവും ഓജസ്സും ഒരുമയും ശക്തിയുമാണ്. ജീവിതസമരത്തിൽ ഇവ എത്രമാത്രം അനപേക്ഷണീയങ്ങളാണെന്ന് ഏവർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ നിർഭാഗ്യവശാൽ ഈ ഗുണങ്ങൾ നമ്മിൽ ഇല്ലാതാണിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു ബാല്യകാലം മുതല്ക്കുതന്നെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആരോഗ്യം വർദ്ധിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം വേണ്ട കായികാഭ്യാസങ്ങളിലും മററും അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരേണ്ടതും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനഘട്ടമായി വിചാരിക്കാം. ഇപ്രകാരമുള്ള സംഗതികളെ മുൻനിർത്തി ഏഴുവർഷത്തെ നിർബ്ബന്ധവും സൌജന്യവുമായ വിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിൽ വരുത്തിയാൽ ഏറെതാമസിയാതെ ഭാരതീയർ മുഴുവൻ വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവരായിത്തീരുകയും ഓരോ വ്യക്തിക്കും, ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യവസായത്തിലോ കൈത്തൊഴിലിലൊ, ഒരുവിധം പ്രാവീണ്യംസിദ്ധിക്കുകയുംചെയ്യുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഭാരതത്തിന്റെ ശോഭനമായ ഭാവിക്ക് ഇതിൽപരം വേറെ എന്താണ് വേണ്ടത്?

കെ. ബാലഗോപാൽ
V സി.

UNIVERSITY LIBRARY
10 OCT 1946